

Personal de la Guia d'Estudi de la Bíblia per a Adults

SALVACIÓ NOMÉS PER LA FE

L'EPÍSTOLA DE PERE ALS ROMANS

Personal de la Guia d'Estudi de la Bíblia per a adults

SALVACIÓ NOMÉS PER LA FE

L'EPÍSTOLA DE PAU ALS ROMANS

Guia d'Estudi de la Bíblia
(Lliçons de l'Escola Sabàtica)

Edició octubre-desembre 2017

Salvació només per la fe

Guia d'Estudi de la Bíblia
(Lliçons de l'Escola Sabàtica)

Edició per a Adults

Octubre-desembre 2017

Edició no autoritzada

Autors

Personal de la Guia d'Estudi
de la Bíblia per a Adults

Director general

Clifford Goldstein

Director

Marcos G. Blanco

Traducció a l'espanyol i redacció editorial

Claudia Blath

Disseny

Ivonne Leichner

Traducció (no autoritzada)

Joan Rosique Riudoms

(A partir de l'edició en espanyol d'Editorial Safeliz:

PERSONAL DE LA GUÍA DE ESTUDIO DE LA BIBLIA

PARA ADULTOS: *Salvación solo por la fe.*

Guía de Estudio de la Biblia [Lecciones de la Escuela Sabática].

Edición para Maestros, Octubre-diciembre de 2017.

Colmenar Viejo [Madrid]: Editorial Safeliz, S.L.)

SUMARI

Introducció. AQUESTA ÉS LA MEVA POSTURA: LUTER I ROMANS	7
Clau d'abreviatures	9
Bibliografia	10
1. L'apòstol Pau a Roma	11
2. El conflicte	18
3. La condició humana	25
4. Justificació per mitjà de la fe	32
5. La fe d'Abraham	39
6. Adam i Jesús	46
7. Com vèncer el pecat	53
8. Qui és l'home de Romans 7?	60
9. Cap condemnaió	67
10. Fills de la promesa	74
11. Els escollits	81
12. Vèncer amb el bé el mal	88
13. La vida cristiana	95

INTRODUCCIÓ

AQUESTA ÉS LA MEVA POSTURA: LUTER I ROMANS

El 31 d'octubre de l'any en curs es compleixen cinc-cents anys de l'ocasió en que Martí Luter, un professor de teologia de 33 anys, va publicar les seves 95 tesis. I, encara que en principi només intentava refutar a un xarlatà papal que estava munyint el ramat de Luter amb la venda d'indulgències, el desafiant acte de Luter es va convertir en l'espurna que va encendre la Reforma Protestant... i el món mai va tornar a ser el mateix des de llavors.

Per descomptat, hi va haver molts canvis des d'aquell dia de 1517. Però el que no ha canviat és la Paraula de Déu i les veritats contingudes en aquesta Paraula, que li van donar a Luter el fonament teològic per desafiar Roma i per impartir-les, a milions de persones, el gran missatge de salvació només per la fe.

El que estudiarem aquest trimestre és primordial per a aquest fonament: el llibre de Romans. En el seu comentari sobre Romans, Luter va escriure: “L'Epístola és, realment, la part principal del Nou Testament i l'evangeli més pur; i és digna no només que cada cristià la sàpiga de memòria, paraula per paraula, sinó també que es mantingui ocupat amb ella cada dia, com el pa de cada dia de l'ànima” (MARTÍ LUTER, *Commentary on Romans*, pàg. 8).

Sí, va ser a l'Encíclica als Romans on Luter va trobar la gran veritat de la justificació només per la fe. Va ser allà on aquest home, que tenia dubtes amb la seguretat de salvació, va descobrir la gran veritat, no només de Romans, no només del Nou Testament, sinó de tota la Bíblia: la veritat de la salvació “que ens fou donada en Crist Jesús abans dels temps dels segles” (2 Timoteu 1:9, *SBT*). I aquesta és la veritat: que la salvació es troba solament en la justícia de Crist. És una justícia que ens és acreditada per la fe, una justícia que se'ns concedeix al marge de guardar la Llei. O, com Pau ho va expressar tan clarament a Romans: “Concloem, doncs, que l'home és justificat per la fe, sense les obres de la llei” (Romans 3:28, *SBT*).

Va ser en el context d'aquesta veritat, també, que Luter, desafiant els poders i els principats del món i de la jerarquia romana, es va presentar davant la Dieta de Worms, l'any 1521, i va declarar: “No puc ni em vull retractar, perquè és poc segur que un cristià parli en contra de la seva consciència [...]. Aquesta és la meva postura, no puc fer altra cosa” (J. H. MEDE i D. D. D'AUBIGNÉ, *History of the Reformation*, pàg. 249).

I avui, els protestants fidels tampoc podem fer una altra cosa més que romandre fermes en la Paraula de Déu, en contra de totes les tradicions i els dogmes no bíblics.

No hi ha dubte que el cristianisme ha progressat molt des de Luter, en alliberar-se de segles de superstició i de falses doctrines que no només van distorsionar l'evangeli sinó també, de fet, el van usurpar.

Però, amb el transcurs dels anys, la Reforma es va estancar. En alguns llocs, el progrés va donar pas a un fred formalisme; en altres, la gent, en realitat, va tornar a Roma. I ara, en una època d'ecumenisme i pluralisme, moltes de les veritats distintives que van encoratjar la

Reforma s'han difuminat, i van quedar amagades sota diferents jocs semàntics que tracten d'ocultar diferències fonamentals que, a l'actualitat, segueixen sense resoldre, tal i com passava a l'època de Luter. Les profecies de Daniel 7:23 al 25 i 8:9 al 12, i d'Apocalipsi 13 i 14, així com la bona nova de la salvació per la fe que es troba en el llibre de Romans, mostren per què els que són fidels a la Bíblia s'han de cenyir fermament a les veritats que defensaven els nostres avantpassats protestants, fins i tot a costa de la seva vida.

Som adventistes del setè dia i ens basem en el principi de *Sola Scriptura*, només l'Escriptura; per tant, rebutgem rotundament tots els intents d'atreure els cristians cap a Roma i a la fe prèvia a la Reforma. És més, l'Escriptura ens indica la direcció oposada (Apocalipsi 18:4); i en aquesta direcció avancem, mentre proclamem al món “l'evangeli etern” (Apocalipsi 14:6), el mateix evangeli etern que va inspirar a Luter fa cinc-cents anys.

CLAU D'ABREVIATURES

<i>BCI</i>	<i>Bíblia Catalana Interconfessional</i>
<i>BEC</i>	<i>Bíblia Evangèlica Catalana, “La Bíblia del 2000”</i>
<i>BM</i>	<i>La Bíblia [dels monjos] de Montserrat</i>
<i>CBA</i>	<i>Comentario bíblico adventista, 7 volums</i>
<i>CC</i>	<i>Camino a Cristo</i>
<i>DHH</i>	<i>La Biblia, versió Dios habla hoy</i>
<i>DTG</i>	<i>El Deseado de todas las gentes</i>
<i>Ed</i>	<i>La educación</i>
<i>Ev</i>	<i>El evangelismo</i>
<i>HAp</i>	<i>Los hechos de los apóstoles</i>
<i>JT</i>	<i>Joyas de los testimonios, 3 volums</i>
<i>MCP</i>	<i>Mente, carácter y personalidad, 2 volums</i>
<i>MS</i>	<i>Mensajes selectos, 3 volums</i>
<i>NVI</i>	<i>La Biblia, Nueva Versión Internacional</i>
<i>PP</i>	<i>Patriarcas y profetas</i>
<i>PR</i>	<i>Profetas y reyes</i>
<i>R&H</i>	<i>Review and Herald [Revista Adventista, en anglès]</i>
<i>RVA</i>	<i>La Biblia, versió Reina-Valera Antigua</i>
<i>RVR</i>	<i>La Santa Biblia, versió Reina-Valera 1960</i>
<i>RVR 95</i>	<i>La Santa Biblia, versió Reina-Valera 1995</i>
<i>SBT</i>	<i>La Santa Biblia, versió de la Societat Bíblica Trinitària*</i>
<i>TI</i>	<i>Testimonios para la iglesia, 9 volums</i>
<i>TM</i>	<i>Testimonios para los ministros</i>

Les cites bíbliques són reproduïdes, a no ser que es digui el contrari, de la Bíblia Evangèlica Catalana, “La Bíblia del 2000”.

Institució Bíblica Evangèlica de Catalunya, 2000 (2a ed.).

En la transcripció de les cites bíbliques de l'Antic Testament, s'ha utilitzat “Jehová” en substitució de “el Senyor” i “Jahveh”.

* *La Santa Biblia*, editada per la Societat Bíblica Trinitària. <http://www.societatbiblicatrinitaria.cat>.

BIBLIOGRAFIA

- DEDEREN, RAOUL (ed.). *Tratado de teología adventista del séptimo día*. Buenos Aires: Asociación Casa Editora Sudamericana, 2009.
- KNIGHT, GEORGE R. *Exploring Romans: A Devotional Commentary*. Hagerstown, Maryland: Review and Herald Publishing Association, 2010.
- LUTERO, MARTÍN. *Commentary on Romans*, trad. J. Theodore Mueller. Grand Rapids, Mich.: Kregel Publications, 1976.
- MEDE, J. H. i D. D. D'AUBIGNÉ. *History of the Reformation*, trad. H. White. Nova York: American Tract Society, 1848.
- SWIFT, JONATHAN. *A Modest Proposal and Other Satires*. Nova York: Prometheus Books, 1995.

L'APÒSTOL PAU A ROMA

Dissabte 30 de setembre

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Romans 15:20-27;
Fets 28:17-31; Filipencs 1:12; Romans 1:7; Efesis 1; Romans 15:14.

PER MEMORITZAR:

**“Per començar vull donar gràcies al meu Déu, per mitjà de Jesucrist,
per tots vosaltres, perquè la vostra fe és lloada arreu del món”
(Romans 1:8).**

Per a qui estudia l'Epístola als Romans, és important comprendre el context històric del llibre. El context sempre és crucial quan es tracta d'interpretar la Paraula de Déu. Hem de conèixer i comprendre les qüestions que s'abordaven. Pau escriu a un grup específic de cristians, en un moment específic i per una raó específica; si sabem el perquè, ens beneficiarem enormement en el nostre estudi.

Així que, retrocedim en el temps. Remuntem-nos a la Roma del segle I i convertim-nos en membres d'aquella congregació; i després, com a membres de l'església del segle I, escoltem a Pau i les paraules que l'Esperit Sant li va donar perquè les transmetés als creients de Roma.

Tot i això, per més que les qüestions immediates que va abordar Pau fossin locals, els principis que les sustenten (en aquest cas, la pregunta de *com es salva una persona?*) són universals. Sí, Pau li parlava a un grup específic de gent, i sí, tenia un tema específic en ment quan va escriure la carta. Però, com sabem, molts segles després, en una època i un context totalment diferents, les paraules que va escriure van ser tan rellevants per a Martí Luter com ho van ser per a Pau quan les va escriure. I també són rellevants per a nosaltres avui.

LA CARTA DE L'APÒSTOL PAU

Romans 16:1 i 2 indica que probablement Pau hagi escrit Romans a la ciutat grega de Cèncrees, propera a Corint. El fet que Pau esmenti a Febe, que vivia al gran Corint, estableix aquest lloc com el context probable per l'Epístola als Romans.

Un dels propòsits d'establir la ciutat d'origen de les Epístoles del Nou Testament és determinar la data de la carta. Ja que Pau viatjava molt, conèixer la seva ubicació en un moment determinat ens dóna una pista de la data. Pau va fundar l'església de Corint en el seu segon viatge missioner, de l'any 49 al 52 d.C. (*veure* Fets 18:1-18). En el seu tercer viatge, del 53 al 58 d.C., va visitar Grècia una altra vegada (Fets 20:2, 3) i va rebre una ofrena per als sants de Jerusalem prop del final del seu viatge (Romans 15:25, 26). Per tant, l'Epístola als Romans probablement es va escriure en els primers mesos de l'any 58 d.C.

Quines altres esglésies importants va visitar Pau en el seu tercer viatge missioner? *Veure* Fets 18:23.

En visitar les esglésies de Galàcia, Pau va descobrir que, durant la seva absència, els falsos mestres havien convençut als membres de l'església que se sotmetessin a la circumcisió i complissin amb altres preceptes de la llei de Moisès. Per por que els seus oponents poguessin arribar a Roma abans que ell, Pau va escriure una carta (Romans) per evitar que ocorregués la mateixa tragèdia en aquesta ciutat. Es creu que Pau també va escriure l'Epístola als Gàlates des de Corint, durant els tres mesos que hi va ser en el seu tercer viatge missioner, potser poc després d'arribar.

“En la seva Epístola als Romans, Pau va exposar els grans principis de l'evangeli. Va declarar la seva posició respecte les qüestions que pertorbaven a les esglésies jueves i gentils, i va mostrar que les esperances i les promeses que havien pertangut un cop específicament als jueus ara s'oferien també als gentils” (*HAp* 300).

Com s'ha dit, a l'estudiar qualsevol llibre de la Bíblia, és important saber per què es va escriure; és a dir, en quina situació es plantejava. Per tant, per comprendre l'Epístola als Romans, és important saber quines qüestions pertorbaven les esglésies jueves i gentils. La lliçó de la setmana vinent abordarà aquestes preguntes.

Quina mena de problemes pertorben actualment la teva església? Les amenaces, provenen més de fora o de dins? Quin és el teu paper en aquestes discussions? Com de sovint t'has posat a pensar quin és el teu paper, la teva postura i les teves actituds en les lluites que enfrontes? Per què és tan important aquest tipus d'autoexamen?

EL DESIG DE PAU DE VISITAR ROMA

És indubtable que el contacte personal és, en la majoria dels casos, la millor manera de comunicar-se. Podem trucar per telèfon, enviar un correu electrònic, un missatge de text, i fins i tot comunicar-nos per Skype; però la millor manera de comunicar-se és personalment, cara a cara. Per això, Pau va anunciar en la seva carta als Romans que tenia la intenció de veure'ls en persona. Volia que sabessin que hi aniria, i per què.

Llegeix Romans 15:20 al 27. Quines raons dóna Pau per no haver visitat Roma abans? Què el va motivar a anar en aquell moment? Segons el teu raonament, com d'important per a ell era la missió? Què podem aprendre sobre la missió i la testimoniació amb aquestes paraules de Pau? Quin comentari interessant i important fa Pau a Romans 15:27 sobre els jueus i els gentils?

El gran missioner als gentils se sentia constantment impulsat a portar l'evangeli a llocs nous, i deixava que altres treballessin en llocs on ja s'havia establert l'evangeli. En l'època en que el cristianisme era jove i els obrers pocs, hauria estat un malbaratament de valuosa energia missionera que Pau treballés en llocs ja penetrats. Ell va dir: “Tanmateix, he tingut el punt d'honor d'evangelitzar només els llocs on el Crist no ha estat mai anunciat, per tal de no edificar sobre el fonament d'un altre, sinó d'acord amb el que diu l'Escriptura: ‘Els qui no en tenien notícia el veuran, i els qui mai no n'havien sentit a parlar comprendran’” (Romans 15:20, 21).

El propòsit de Pau no era establir-se a Roma. El seu objectiu era evangelitzar Hispània (la península Ibèrica). Esperava obtenir el suport dels cristians de Roma per aquest projecte.

Quin principi important podem discernir, en relació amb el tema de la missió, del fet que Pau hagi buscat ajut d'una església establerta per evangelitzar un lloc nou?

Torna a llegir Romans 15:20 al 27. Para atenció al desig que tenia Pau de servir. En allò que fas, què et motiva? Quina disposició tens en servir?

PAU A ROMA

“I quan vam entrar a Roma, el centurió va lliurar els presoners al comandant de la guàrdia, però a Pau se li va permetre de viure en privat, amb un soldat per custodiar-lo” (Fets 28:16, SBT). Què ens diu aquest versicle sobre la manera en què, finalment, Pau va arribar a Roma? Quina lliçó podem treure de les coses inesperades i indesitjades que tan sovint se'ns creuen en el camí?

Sí, Pau finalment va arribar a Roma, malgrat que va ser com a presoner. Amb quanta freqüència els nostres plans no surten com anticipàvem ni esperàvem, ni tan sols els concebuts amb les millors intencions.

Pau va arribar a Jerusalem al final del seu tercer viatge missioner amb la seva ofrena per als pobres, que havia recol·lectat entre les congregacions d'Europa i d'Àsia Menor. Però l'esperaven esdeveniments inesperats. El van arrestar i el van encadenar. Després d'estar pres per dos anys a Cesarea, va apel·lar al Cèsar. Uns tres anys després del seu arrest, va arribar a Roma, i no de la manera en què, segurament, havia pensat quan li va escriure a l'església romana sobre la seva intenció de visitar-la.

Què ens diu Fets 28:17 al 31 sobre el temps que va passar Pau a Roma? Més encara, quina lliçó podem aprendre d'això?

“No pels discursos de Pau, sinó per les seves presons, l'atenció de la cort imperial va ser atreta al cristianisme; en qualitat de captiu, va trencar els lligams que mantenien a moltes ànimes en l'esclavitud del pecat. No només això, sinó també, com Pau va declarar: ‘El meu empresonament ha impulsat un gran nombre de germans a posar-se en mans del Senyor i proclamar el missatge de Déu obertament i sense temença’ (Filipencs 1:14)” (HAp 370).

Quantes vegades has viscut girs inesperats en la teva vida que, al final, van resultar ser bons? (Veure Filipencs 1:12.) De quina manera aquestes experiències fan créixer la teva fe i t'ajuden a confiar en Déu en aquelles coses de les que no sembla haver sortit res de bo?

ELS “SANTS” DE ROMA

Aquesta és la salutació de Pau de l'església de Roma: “A tots els estimats de Déu que viuen a Roma, cridats a ser sants: sigui amb vosaltres la gràcia i la pau de part de Déu Pare nostre i de Jesucrist, el Senyor” (Romans 1:7). Quins principis de veritat, de teologia i de fe podem obtenir d'aquestes paraules?

Estimats de Déu. Si bé és cert que Déu estima el món, Déu estima especialment als que l'han triat, a aquells que han respost al seu amor.

Ho veiem en l'esfera humana. Estimem d'una manera especial als qui ens estimen; amb ells hi ha un intercanvi d'afecte mutu. I l'amor exigeix resposta; quan no es rep resposta, l'amor no aconsegueix la seva màxima expressió.

Cridats a ser sants. En algunes traduccions, “a ser” està en cursiva; això vol dir que els traductors han afegit aquestes paraules. No obstant això, el significat queda intacte si ometem aquestes paraules. A l'ometre-les, ens queda l'expressió “anomenats sants”; és a dir, “declarats sants”.

Sants és la traducció del grec *hagioi*, que literalment significa “sagrats”. I *sagrat* significa “dedicat”. Un sant és algú que ha estat “apartat” per Déu. Encara pot tenir un llarg camí per recórrer en la santificació, però el fet que aquesta persona hagi escollit a Crist com a Senyor és el que el declara sant, segons el significat bíblic del terme.

Pau diu que van ser “cridats a ser sants”. Vol dir això que alguns no són cridats? De quina manera Efesis 1: 4, Hebreus 2:9 i 2 Pere 3:9 ens ajuden a entendre el que Pau vol dir?

La bona nova de l'evangeli és que la mort de Crist va ser universal; va ser per a tots els éssers humans. Tots han estat cridats a ser salvats en ell, “cridats a ser sants” fins i tot abans de la fundació del món. La intenció original de Déu era que tota la humanitat trobés salvació en Jesús. El foc final de l'infern era només per al diable i els seus àngels (Mateu 25:41). El fet que alguns no aprofitin el que se'ls ofereix no opaca la meravella del regal, així com algú que fa una vaga de fam en un mercat tampoc opaca les meravelloses bondats que es troben allà.

Fins i tot abans de la fundació del món, Déu et va cridar a tenir salvació en ell. Per què no has de permetre que res, absolutament res, t'impedeixi acceptar aquesta crida?

ELS CREIENTS DE ROMA

“Primer, dono gràcies al meu Déu per mitjà de Jesu-Crist per tots vosaltres, perquè la vostra fe es proclama en tot el món” (Romans 1:8, SBT).

No se sap com es va establir la congregació de Roma. La tradició que l'església va ser fundada per Pere o per Pau no té cap fonament històric. Potser la van fundar laics, com els conversos del dia de la Pentecosta a Jerusalem (Fets 2), que després van visitar Roma o es van desplaçar allà. O potser, en algun període posterior, els conversos que es van traslladar a Roma van donar testimoni de la seva fe en aquesta capital mundial.

És sorprenent que, tot just unes poques dècades després de la Pentecosta, una congregació que aparentment no havia rebut cap visita apostòlica fos tan àmpliament coneguda. “Tot i l'oposició, vint anys després de la crucifixió de Crist hi havia una església viva i fervent a Roma. Aquesta església era forta i fervorosa, i el Senyor obrava en favor d'ella” (“Comentarios de Elena G. de White”, CBA 6:1.067).

Probablement aquí el mot “fe” inclogui el sentit més ampli de fidelitat; és a dir, fidelitat a la nova forma de vida que havien descobert en Crist.

Llegeix Romans 15:14*. De quina manera descriu Pau a l'església de Roma?

Aquí trobem tres elements que Pau considera dignes de menció en l'experiència dels cristians romans:

1) *Plens de bondat*. Dirien això altres persones sobre els nostres? Al relacionar-se amb nosaltres, és l'abundància de la nostra bondat allò que els crida l'atenció?

2) *Omplerts de tot coneixement*. La Bíblia emfatitza repetidament la importància de la il·luminació, la informació i el coneixement. Empeny els cristians a estudiar la Bíblia i a estar ben informats pel que fa als seus ensenyaments. “‘Et donaré un cor nou’ significa: ‘Et donaré una ment nova’. Al canvi de cor l'acompanya sempre una clara convicció del deure cristià, i la comprensió de la veritat” (MCP 2:449).

3) *Capacitats per amonestar-vos els uns als altres*. Ningú pot prosperar espiritualment si està aïllat dels seus germans creients. Hem de ser capaços d'encoratjar als altres i, al mateix temps, rebre ànim d'altres.

I la teva església local? Quina reputació té? Què et diu la teva resposta sobre la teva església local? I encara més, de quina manera pots ajudar a millorar la situació si fos necessari fer-ho?

* A SBT: “I jo mateix, germans meus, estic convençut referent a vosaltres que també vosaltres esteu plens de bondat, omplerts de tot coneixement, capacitats també per amonestar-vos els uns als altres”. (Nota del traductor).

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Llegeix “Los misterios de la Biblia”, a *Testimonios para la iglesia*, vol. 5, pàg. 661; i “La salvación ofrecida a los judíos”, a *Los hechos de los apóstoles*, pàgs. 299-301. Llegeix, també, el *Diccionario biblico adventista*, pàg. 1.009; i el *Comentario biblico adventista*, vol. 6, pàgs. 467, 468.

“La salvació de la humanitat no és el resultat d'una idea divina de darrera hora o d'una improvisació que es va tornar necessària a causa d'un gir inesperat dels esdeveniments després del sorgiment del pecat, sinó que sorgeix d'un pla diví per a la redempció del home, formulat abans de la fundació d'aquest món (1 Corintis 2:7; Efesis 1:3, 14; 2 Tessalonicencs 2:13, 14) i arrelat en l'etern amor de Déu per la humanitat (Jeremies 31:3).

”Aquest pla abasta l'eternitat passada, el present històric i l'eternitat futura. Inclou realitats i benediccions com l'elecció i la predestinació de ser el poble sant de Déu i ser semblants a Crist; la redempció i el perdó; la unitat de totes les coses en Crist; el segellament de l'Esperit Sant; la recepció de l'herència eterna; i la glorificació (Efesis 1:3-14). Al centre d'aquest pla, hi ha el patiment i la mort de Jesús, que no van ser accidents de la història ni productes d'una simple decisió humana, sinó que tenen la seva base mateixa en el propòsit redemptor de Déu (Fets 4:27, 28). Jesús era en veritat ‘l'Anyell, que fou immolat des de la fundació del món’* (Apocalipsi 13:8)” (*Tratado de teología adventista*, pàg. 313).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. A classe, converseu sobre el significat de la Reforma Protestant. Penseu especialment en aquesta pregunta: Quan diferent seria avui el nostre món sense ella?
2. Reflexiona en la idea que vam ser cridats a ser salvats, fins i tot abans de la fundació del món (*veure també* Titus 1:1, 2; 2 Timoteu 1:8, 9). Per què ens hauria de resultar tan encoratjador? Què ens diu això sobre l'amor de Déu envers tots els éssers humans? Per què, llavors, és tan tràgic quan la gent li dóna l'esquena a allò que se li ha ofert tan generosament?
3. Medita en la pregunta final de l'estudi de dijous. De quina manera podria la teva classe ajudar a millorar la reputació de la teva església, si fos necessari?

* Versió *SBT*. (Nota del traductor).

EL CONFLICTE

Dissabte 7 d'octubre

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Hebreus 8:6; Mateu 19:17; Apocalipsi 12:17; Levític 23; Fets 15:1-29; Gàlates 1:1-12.

PER MEMORITZAR:

“Perquè la Llei va ser donada per mitjà de Moisès, però la gràcia i la veritat han estat realitat per mitjà de Jesucrist” (Joan 1:17).

L'església primitiva estava composta, majoritàriament, per jueus que mai van pensar ni per un moment que, en acceptar a Jesús, el Messies jueu, estaven d'alguna manera allunyant-se de la fe dels seus pares o de les promeses del pacte que Déu li havia fet al seu poble. Segons sembla, tenien raó. La qüestió per als primers creients jueus era si ells havien de deixar de ser jueus per acceptar Jesús. Al seu torn, el problema per a molts d'ells era si els gentils havien de fer-se jueus abans que poguessin acceptar a Crist.

Poc després, en el concili de Jerusalem, hi va haver una resposta ferma. Van prendre la decisió de no atosigar als gentils amb una gran quantitat de reglaments i lleis. És a dir, els gentils no necessitaven fer-se jueus per poder acceptar Jesús.

No obstant això, malgrat aquesta decisió, alguns mestres van continuar assetjant les esglésies, insistint que els gentils convertits a la fe estaven obligats a guardar aquestes normes i lleis, incloent la circumcisió (un procediment que faria que el cristianisme no fos particularment atractiu per a un adult). És a dir, pensaven que aquests gentils, per ser partícips de les promeses del Pacte, havien d'acatar moltes de les normes i les regulacions que eren considerades requisits per als participants de la comunitat d'Israel.

UN MILLOR PACTE

Llegeix Hebreus 8:6. Quin és el missatge? Què entenem per “promeses de més valor”?

Potser la diferència més gran entre la religió de l'Antic Testament i la del Nou Testament sigui el fet que l'era del Nou Testament es va instaurar amb la vinguda del Messies, Jesús de Natzaret. Déu el va enviar perquè fos el Salvador. Els homes no podien ignorar-lo i pretendre ser salvats. Només amb l'expiació que ell va proveir, els pecats dels homes podrien ser perdonats. Només per la imputació de la seva vida perfecta podrien estar davant de Déu sense condemnaió. En altres paraules, la salvació era mitjançant la justícia de Jesús, i res més.

Els sants de l'Antic Testament anhelaven les benediccions de l'era messiànica i la promesa de la salvació. En temps del Nou Testament, la gent es va enfrontar a la pregunta: *Acceptaré Jesús de Natzaret, a qui Déu ha enviat, com el Messies, el meu Salvador?* Si creien en ell, és a dir, si l'acceptaven pel que realment era i es comprometien amb ell, serien salvats per la justícia que se'ls oferia lliurement.

Mentrestant, els requisits morals van romandre inalterables en el Nou Testament, perquè el seu fonament és el caràcter de Déu i el de Crist. L'obediència a la Llei moral de Déu és part tant del Nou Pacte com de l'Antic.

Llegeix Mateu 19:17; Apocalipsi 12:17 i 14:12; i Jaume 2:10 i 11. Què ens diuen aquests versicles sobre la Llei moral en el Nou Testament?

Al seu torn, en el Nou Testament va cessar tot el conjunt de lleis rituals i cerimonials que eren netament israelites i estaven clarament lligades al Pacte antic (assenyalaven Jesús, a la seva mort i al seu ministeri com a Gran Sacerdot), i es va instaurar un nou ordre, basat en “promeses de més valor”.

Ajudar a jueus i a gentils a entendre el que implicava aquesta transició del judaisme al cristianisme va ser un dels objectius principals de Pau en el llibre de Romans. Portaria temps aconseguir la transició. Molts jueus que havien acceptat a Jesús encara no estaven preparats pels grans canvis que vindrien.

Quines són algunes de les teves promeses bíbliques preferides? Amb quina freqüència les reclames? Quines són les decisions que es poden estar interposant en el camí perquè aquestes promeses es compleixin en la teva vida?

LLEIS I REGLAMENTACIONS JUEVES

Fes un cop d'ull al llibre de Levític. (Fixa't, per exemple, en Levític 12; 16; 23.) Quins pensaments vénen a la teva ment mentre llegeixes tots aquests reglaments, normes i rituals? Per què molts d'ells serien gairebé impossibles de complir en temps del Nou Testament?

Convé classificar les lleis de l'Antic Testament en diverses categories: 1) Llei Moral, 2) llei cerimonial, 3) llei civil, 4) estatuts i judicis, i 5) lleis de salut.

Aquesta classificació és, en part, artificial. En realitat, algunes d'aquestes categories estan interrelacionades i hi ha una superposició notable. Els antics no consideraven que estiguessin separades ni que fossin diferents.

La Llei Moral es resumeix en els Deu Manaments (Èxode 20:1-17). Aquesta llei resumeix les exigències morals de la humanitat. Aquests deu preceptes s'amplien i s'apliquen en diversos estatuts i judicis al llarg dels primers cinc llibres de la Bíblia. Aquestes ampliacions mostren el que significava guardar la Llei de Déu en diverses circumstàncies.

Les lleis civils tampoc són alienes, ja que també es basen en la Llei Moral; defineixen la relació d'un ciutadà amb les autoritats civils i amb els seus conciutadans, i enumeren els càstigs per diverses infraccions.

La llei cerimonial regula el ritual del Santuari, descriu les diferents ofrenes i assenyala les responsabilitats individuals de cada ciutadà. Especifica els dies festius i defineix la seva observança.

Les lleis de salut es superposen amb les altres normes. Les diverses lleis relatives a la impuresa defineixen la impuresa cerimonial, encara que també van més enllà d'això i inclouen principis higiènics i de salut. Les lleis relatives a les carns netes i les immundes es basen en aspectes físics.

Si bé és probable que els jueus hagin pensat en totes aquestes lleis majorment com un paquet, ja que totes provenien de Déu, van haver d'haver fet algunes distincions mentals. Déu havia pronunciat els Deu Manaments directament al poble. Això els diferenciava com una cosa especialment important. Les altres lleis s'havien transmès a través de Moisès. El ritual del Santuari només es podia complir mentre hi hagués un Santuari. Les lleis civils, almenys en gran mesura, ja no van poder imposar-se després que els jueus van perdre la seva independència i van estar sota el control civil d'una altra nació; i molts dels preceptes cerimonials ja no es van poder observar després de la destrucció del Temple. A més, després de la vinguda del Messies, molts dels tipus s'havien trobat amb els seus antitipus, i ja no tenien cap validesa.

SEGONS EL COSTUM DE MOISÈS

Llegeix Fets 15:1. Quin tema estava causant dissensió? Per què alguns creien que això no era exclusivament per a la nació jueva? (Veure Gènesi 17:10.)

Si bé els apòstols es van unir als pastors i als membres laics d'Antioquia en un esforç sincer per guanyar moltes ànimes per a Crist, certs creients jueus de Judea, “de la secta dels fariseus”, van aconseguir introduir un tema que aviat va portar a una controvèrsia generalitzada a l'església i va causar consternació en els creients gentils. Amb gran confiança, aquests mestres afirmaven que, per a ser salvats, calia estar circumcidat i guardar tota la llei cerimonial. Al cap i a la fi, els jueus sempre s'havien enorgullit dels seus cultes establerts divinament, i molts dels que s'havien convertit a la fe de Crist encara sentien que, ja que Déu anteriorment havia delineat amb claredat la manera d'adoració hebrea, era improbable que autoritzés un canvi en qualsevol de les seves especificacions. Aquests insistien que les lleis i les cerimònies jueves havien d'incorporar-se als ritus de la religió cristiana. Van trigar en discernir que totes les ofrenes sacrificials havien prefigurat la mort del Fill de Déu, en la qual el tipus es va trobar amb el antitipus, i que els ritus i la cerimònies de la dispensació mosaica ja no eren obligatoris després de la mort de Jesús.

Llegeix Fets 15:2 al 12. De quina manera es va resoldre aquesta disputa?

“Encara que [Pau] esperava que Déu el guiés directament, estava sempre a punt per reconèixer l'autoritat impartida al cos de creients units com a església. Sentia la necessitat de consell; i quan s'aixecaven assumptes d'importància, es complaïa en presentar-los a l'església, i s'unia amb els seus germans per buscar a Déu en procura de saviesa per prendre decisions correctes” (*HAp* 163).

És interessant que Pau –que sovint parlava de la seva vocació profètica, i de com Jesús l'havia cridat i li havia encomanat la seva missió– estigués tan disposat a treballar amb el cos major de l'església. És a dir, més enllà de la seva crida, s'adonava que era part de l'església en el seu conjunt i que necessitava treballar el més possible amb ella.

Quina és la teva actitud cap al lideratge de l'església? Com de cooperador ets? Per què és tan important la cooperació? Podríem funcionar si tots fessim només allò que volguessim, independentment del cos major?

ELS CREIENTS GENTILS

Llegeix Fets 15:5 al 29. Quina decisió va prendre el concili i quin va ser el seu raonament?

La decisió anava en contra de les afirmacions dels judaïtzants. Aquests insistien que els gentils convertits es circumcidessin i guardessin tota la llei cerimonial, i que “les lleis i les cerimònies jueves havien d'incorporar-se en els ritus de la religió cristiana” (HAp 154).

És interessant observar, a Fets 15:10, que Pere va descriure aquestes lleis antigues com una “càrrega”, un “jou” que no havien pogut suportar. El Senyor, que va instituir aquestes lleis, les va convertir en un jou per al poble? Això no sembla ser així, sinó que alguns dels líders, amb els anys i mitjançant les seves tradicions orals, havien transformat en una càrrega moltes de les lleis que se suposava que havien de ser per a benedicció. El Concili va tractar de salvar els gentils d'aquestes càrregues. Observa, a més, que no hi va haver cap menció ni qüestionament respecte a que els gentils no necessitessin obeir els Deu Manaments. Al cap i a la fi, podríem imaginar-nos al Concili dient-los que no mengessin sang, però que era acceptable ignorar els manaments contra l'adulteri, l'assassinat i coses per l'estil?

Quines regles específiques es van aplicar als creients gentils, i per què? Fets 15:20, 29.

Tot i que els creients jueus no havien d'imposar les seves regles ni la seva tradició als gentils, el Concili volia assegurar-se que els gentils no fessin coses que fossin ofensives per als jueus que estaven units a ells en Jesús. Per tant, els apòstols i els ancians van acordar instruir els gentils per carta perquè s'abstinguessin de les carns ofertes als ídols, de la fornicació, de la carn d'animals ofegats i de sang. Alguns diuen que, a causa de que l'observança de dissabte no es va esmentar específicament, aquesta observança no hauria d'haver estat per als gentils (per descomptat, els manaments en contra de la mentida i l'assassinat tampoc es van esmentar específicament, de manera que l'argument no vol dir res).

Pot ser que, d'alguna manera, estiguem imposant sobre els altres càrregues que no són necessàries, ja que són més una tradició que un mandat diví? Si és així, de quina manera? Porta les teves reflexions el dissabte a classe.

PAU I ELS GÀLATES

Per més clars que fossin els consells, hi havia qui buscaven seguir el seu propi camí i continuaven promovent que els gentils guardessin les tradicions i les lleis jueves. Per a Pau, això va arribar a ser un assumpte molt seriós; és a dir, no era trivial ni tenia a veure amb les subtileses de la fe. S'havia convertit en una negació del mateix evangeli de Crist.

Llegeix Gàlates 1:1 al 12. Amb quina serietat tracta Pau el problema que afronta a Galàcia? Què hauria de dir-nos això sobre la importància del tema?

Com s'ha esmentat anteriorment, va ser la situació a Galàcia allò que va motivar, en gran mesura, el contingut de la carta a Roma. A l'Epístola als Romans, Pau desenvolupa encara més el tema de l'Epístola als Gàlates. Alguns creients jueus al·legaven que la llei que Déu els havia donat a través de Moisès era important i que els conversos gentils havien de guardar-la. Pau estava tractant de mostrar el veritable lloc d'aquesta Llei i la seva funció. No volia que aquesta gent s'instal·lés a Roma com ho havia fet a Galàcia.

És una simplificació excessiva preguntar si, a Gàlates i Romans, Pau està parlant de les lleis cerimonials o de les morals. Històricament, l'argument era si els conversos gentils havien de circumcidar-se, i guardar o no la llei de Moisès. El concili de Jerusalem ja s'havia pronunciat sobre aquesta qüestió, però alguns es negaven a acatar aquesta decisió.

Alguns interpreten que les cartes de Pau als gàlates i als romans demostren que la Llei Moral, els Deu Manaments (o, en realitat, només el quart Manament), ja no és obligatòria per als cristians. No obstant això, aquests intèrprets no capten l'essència de les cartes, i passen per alt la perspectiva del context històric i les qüestions que Pau encara. L'apòstol, com veurem, emfatitza que la salvació és només per fe i no pel compliment de la llei, ni tan sols la Llei Moral. No obstant això, això no és el mateix que dir que la Llei Moral no s'ha de guardar. L'obediència als Deu Manaments mai va ser un problema; els que fan d'això un tema estan rellegant en els textos un assumpte contemporani, que Pau no estava tractant.

De quina manera podrem respondre als que afirmen que el dissabte ja no és obligatori per als cristians? Com pots mostrar la veritat del dissabte d'una manera que no comprometi la integritat de l'evangeli?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Llegeix “Judíos y gentiles” i “Apostasía en Galacia”, a *Los hechos de los apóstoles*, pàgs. 153-156, 158-161, 307-311; “La ley dada a Israel” i “La ley y los dos pactos”, a *Patriarcas y profetas*, pàgs. 319-322, 386-390; i “El pueblo elegido”, a *El Deseado de todas las gentes*, pàgs. 19-22.

No hi ha dubte que la nostra església enfronta temps de controvèrsies i dissensions. Però això no té res de nou. Satanàs sempre ha estat en guerra amb l'església. Fins i tot en els primers dies del cristianisme van sorgir dissensions i controvèrsies en les files dels creients. I hi va haver una controvèrsia que, de no haver estat resolta, podria haver destruït l'església en els seus començaments.

“Per la influència de falsos mestres que s'havien aixecat entre els creients de Jerusalem, s'estaven estenent ràpidament la divisió, l'heretgia i el sensualisme entre els creients de Galàcia. Aquests falsos mestres barrejaven les tradicions jueves amb les veritats de l'evangeli. Fent cas omís de la decisió del concili general de Jerusalem, instaven als conversos gentils a observar la llei cerimonial” (*HAp* 307).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. A classe, repasseu la resposta a la pregunta final de dimecres. De quina manera la teva església local, o tu a casa teva, està/estàs imposant càrregues sobre els altres (o sobre tu mateix) que no són necessàries? Com podem reconèixer si realment estem fent aquestes coses? O podríem estar en perill d'arribar massa lluny en el sentit contrari? És a dir, de quina manera podem reconèixer si som massa permissius en el nostre estil de vida i en les nostres normes, fins al punt que la nostra vida ja no reflecteix l'elevada vocació que tenim en Crist?
2. Quins són alguns dels arguments que la gent fa servir per dir que els Deu Manaments, avui, ja no són obligatoris per als cristians? De quina manera responem a aquestes afirmacions? Per què, en un primer cop d'ull, aquests arguments estan tan equivocats i per què, en molts casos, els qui els plantegen en realitat no viuen com si creguessin que els Deu Manaments ja no són obligatoris?
3. Torna a llegir Gàlates 1:1 al 12. Observa com d'intransigent, dogmàtic i fervorós era Pau quant a la seva interpretació de l'evangeli. En quina mesura això ens indica que hem de romandre decididament indestructibles en certes creences, especialment en aquesta època de pluralisme i relativisme? En quin sentit això demostra que de cap manera podem transigir amb certs ensenyaments?
4. Parleu a classe sobre els assumptes que van provocar la Reforma Protestant. Quines diferències bàsiques no s'han resolt encara?

LA CONDICIÓN HUMANA

Dissabte 14 d'octubre

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Romans 1:16, 17, 22-32; 2:1-10, 17-23; 3:1, 2, 10-18, 23.

PER MEMORITZAR:

**“Perquè tots van pecar i estan privats de la presència de Déu”
(Romans 3:23).**

Al començament del llibre de Romans, Pau busca establir una veritat crucial, que és fonamental per a l'evangeli: l'estat lamentable de la condició humana. Aquesta veritat existeix perquè, des de la Caiguda, tots ens hem contaminat amb el pecat. Està tan entreteixit en els nostres gens com el color dels nostres ulls.

Martí Luter, en el seu comentari sobre Romans, va escriure el següent: “L'expressió ‘tots estan sota pecat’ s'ha de prendre en un sentit espiritual; és a dir, no com es veuen els homes amb els seus propis ulls o els dels altres, sinó com es presenten davant Déu. Tots estan sota pecat, els que són transgressors manifestos als ulls dels homes, així com aquells que semblen justos a la seva vista i davant dels altres. Aquells que realitzen bones obres externes les fan pel temor al càstig, l'amor als guanys i la glòria, o el plaer en un objecte determinat, però no per una ment gustosa i disposada. D'aquesta manera, l'home s'exercita contínuament en bones obres per a ser vist per la resta; però, per dins, està totalment immers en els desitjos pecaminosos i les luxúries malignes, que s'oposen a les bones obres” (M. LUTER, *Commentary on Romans*, pàg. 69).

EL PODER DE DÉU

“Perquè no m'avergonyeixo de l'evangeli de Crist, perquè és poder de Déu per a salvació de tot aquell qui creu, del jueu primer i també del grec. Perquè en ell es revela la justícia de Déu, des de la fe per a la fe, tal com està escrit: El just viurà per la fe” (Romans 1:16, 17, SBT). Què et diu Romans 1:16 i 17? De quina manera has experimentat les promeses i l'esperança que allà hi trobem?

En aquest passatge apareixen diverses paraules clau:

1) *Evangelí*. Aquesta paraula és la traducció d'un terme grec que significa, literalment, “bon missatge”, “bona nova” o “bona notícia”. Aïllada, la paraula pot referir-se a qualsevol missatge bo; però, modificat com està en aquest passatge per l'expressió “de Crist”, vol dir “la bona nova sobre el Messies” (*Crist* és la transliteració del mot grec que significa “Messies”). La bona notícia és que el Messies ha vingut, i la gent pot salvar-se creient en ell. És en Jesús i en la seva perfecta justícia (i no en nosaltres mateixos, ni tan sols en la Llei de Déu) que podem trobar salvació.

2) *Justícia*. Aquesta paraula es refereix a la qualitat de ser “just” davant Déu. Al llibre de Romans, sorgeix un significat especialitzat d'aquesta paraula, que presentarem a mesura que avanci el nostre estudi del llibre. Cal assenyalar que, a Romans 1:17, la paraula està qualificada per l'expressió “de Déu”. És la justícia que ve de Déu, una justícia que Déu mateix ha proveït. Com veurem, aquesta és l'única justícia prou bona per aportar-nos la promesa de la vida eterna.

3) *Fe*. En grec, les paraules que en aquest passatge es tradueixen com “creuen” i “fe” són la forma verbal i sustantivada de la mateixa paraula: *pisteuo* (creure), *pistis* (creença, o fe). El significat de la fe en relació amb la salvació es desenvoluparà a mesura que avancem en l'estudi de l'epístola.

Has tingut dificultats amb la certesa? Tens moments on realment et qüestionen si ets salv, o fins i tot si pots ser-ho? Què produeix aquests temors? En què es basen? Podrien tenir fonament en la realitat? És a dir, és possible que portis un estil de vida que nega la teva professió de fe? Si és així, quines decisions hauries de prendre per apropiat-te de les promeses i la certesa que són teves en Jesús?

TOTHOM HA PECAT

Llegeix Romans 3:23. Per què aquest missatge és tan fàcil de creure com a cristians avui? Alhora, què podria motivar que alguns qüestionin la veracitat d'aquest versicle?

Sorprenentment, alguns desafien la idea de la pecaminositat humana, argumentant que la gent és bàsicament bona. No obstant això, el problema rau en la manca de comprensió del que és la veritable bondat. La gent pot comparar-se amb els altres i sentir-se bé amb ella mateixa. Al cap i a la fi, sempre podem trobar algú pitjor que nosaltres per comparar-nos. Però això difícilment ens faci bons. Quan ens comparem amb Déu, i amb la santedat i la justícia de Déu, cap de nosaltres sortiria amb res més que un aclaparador sentit d'avorriment i repugnància d'un mateix.

Romans 3:23 també parla de “la glòria de Déu”, “la presència de Déu”. L'expressió té varies interpretacions. Potser la més senzilla sigui donar-li el significat que té a 1 Corintis 11:7: “L'home [...] és imatge i glòria de Déu”. En grec, el terme “glòria” es pot considerar lleugerament equivalent a la paraula “imatge”. El pecat ha desfigurat la imatge de Déu en l'ésser humà. Els éssers humans pecadors estan molt lluny de poder reflectir la imatge o la glòria de Déu.

Llegeix Romans 3:10 a 18. Avui ha canviat alguna cosa? Quina d'aquestes frases et descriu millor, o com series tu si no fos per Crist en la teva vida?

Per més dolents que siguem, la nostra situació no és desesperada. El primer pas és que reconeguem la nostra total pecaminositat, i també la nostra impotència per fer alguna cosa al respecte dins i fora de nosaltres. És obra de l'Esperit Sant produir aquesta convicció. Si el pecador no ho resisteix, l'Esperit farà que es tregui la màscara de l'autodefensa, del fingiment i de la autojustificació, i es llanci sobre Crist, suplicant la seva misericòrdia: “Oh Déu, apiada't de mi, pecador!” (Lluc 18:13).

Quan va ser la darrera vegada que vas avaluar la teva persona, els teus motius, els teus actes i els teus sentiments? Aquesta pot ser una experiència molt angoixant, oi? Quina és la teva única esperança?

PROGRÉS?

A principi del segle xx, la gent vivia amb la idea que la humanitat estava millorant, que la moralitat anava en augment, i que la ciència i la tecnologia ajudarien a marcar l'inici d'una utopia. Es creia que l'ésser humà s'encaminava, bàsicament, cap a la perfecció. Es va pensar que, mitjançant el tipus d'educació i de formació moral adequats, els éssers humans podrien millorar-se molt a si mateixos i a la societat. Tot això se suposava que començaria a succeir massivament quan entréssim en el món feliç del segle xx.

Malauradament, les coses no van succeir així, oi? El segle xx va ser un dels més violents i brutals de tota la història, en gran mesura, gràcies (irònicament) als avenços de la ciència, el que va possibilitar molt més que els homes es matessin els uns als altres en una gradació que els bojos més depravats del passat amb prou feines haurien pogut imaginar.

Quin va ser el problema?

Llegeix Romans 1:22 al 32. En quin sentit veiem que les coses que es van escriure allà al segle i es manifesten avui al segle xxi?

Potser necessitem fe per creure en moltes coses sobre el cristianisme: entre elles, la resurrecció dels morts, la Segona Vinguda, i un cel nou i una Terra nova. Però qui necessita fe per creure en l'estat caigut de la humanitat? Avui, cada un de nosaltres està vivint les conseqüències d'aquest estat caigut.

Concentra't específicament en Romans 1:22 i 23. De quina manera ara es manifesta aquest principi? En rebutjar a Déu, els éssers humans del nostre segle què han arribat a adorar i idolatrar a canvi? I, en fer-ho, com és que es van fer necis? El dissabte porta la teva resposta a classe.

ALLÒ QUE TENEN EN COMÚ JUEUS I GENTILS

A Romans 1, Pau es refereix específicament als pecats dels gentils, els pagans, els que havien perdut de vista a Déu feia molt de temps i, per tant, havien caigut en les pràctiques més degradants.

Però ell tampoc anava a permetre que el seu propi poble, els seus propis compatriotes, es sortissin amb la seva. Malgrat tots els avantatges que havien rebut (Romans 3:1, 2), ells també eren pecadors, condemnats per la Llei de Déu i necessitats de la gràcia salvadora de Crist. En aquest sentit, en el fet de ser pecadors, d'haver violat la Llei de Déu i de necessitar la gràcia divina per a la salvació, els jueus i els gentils eren iguals.

Llegeix Romans 2:1 al 3, i 17 al 24. Contra què adverteix Pau? Quina lliçó hauríem d'aprendre tots, jueus o gentils, d'aquesta advertència?

“Després que l'apòstol ha demostrat que tots els pagans són pecadors, ara mostra, de manera especial i més emfàtica, que també els jueus viuen en pecat, sobretot perquè obeeixen la Llei només exteriorment; és a dir, segons la lletra i no d'acord amb l'esperit!” (M. LUTER, *Commentary on Romans*, pàg. 61).

Sovint és massa fàcil veure i assenyalar els pecats dels altres. Però, molt sovint som culpables de coses similars o encara pitjors? El problema és que tendim a fer “els ulls grossos” amb nosaltres mateixos, o aconseguim sentir-nos millor mirant el malament que estan altres en comparació amb nosaltres.

Pau no vol tenir res a veure amb això. Adverteix als seus compatriotes que no s'afanyin a jutjar els gentils, perquè ells mateixos, els jueus, fins i tot com a poble escollit, eren pecadors. En alguns casos eren encara més culpables que tots els pagans als que condemnaven tan ràpidament; per ser jueus, ells havien rebut més llum que els gentils.

L'observació de Pau en tot això és que cap de nosaltres és just, cap de nosaltres compleix l'estàndard diví, cap de nosaltres és innatament bo o inherentment sant. Jueus o gentils, homes o dones, rics o pobres, temorosos de Déu o rebutjats per Déu, tots som condemnats. I, si no fos per la gràcia de Déu revelada en l'evangeli, no hi hauria esperança per a cap de nosaltres.

Amb quina freqüència, ni que sigui mentalment, condemnes als altres per coses de les que tu mateix ets culpable? Si pares atenció al que Pau va escriure aquí, com pots canviar?

L'EVANGELI I EL PENEDIMENT

“O menysprees la riquesa de la seva bondat, i paciència, i longanimitat, ignorant que la benignitat de Déu et guia al penediment?” (Romans 2:4, SBT). Quin missatge tenim aquí relacionat amb el tema del penediment?

Hem d'observar que la bondat de Déu no força, sinó que guia els pecadors al penediment. Déu no utilitza la coerció. És infinitament pacient i busca atraure a tots mitjançant el seu amor. Un penediment forçat destruiria tot el seu propòsit, oi? Si Déu forçés el penediment, llavors, no serien tots salvats? Doncs, per què obligaria a alguns a penedir-se i no a altres? El penediment ha de ser un acte de lliure albir, que respongui a l'obra de l'Esperit Sant en la nostra vida. Sí, el penediment és un do de Déu, però hem d'estar preparats i disposats a rebre'l, una decisió que només nosaltres podem prendre personalment.

Què passa amb els que es resisteixen a l'amor de Déu, es neguen a penedir-se i segueixen desobeint? Romans 2:5-10.

A Romans 2:5 al 10, i freqüentment al llarg de tot el llibre de Romans, Pau emfatitza el lloc de les bones obres. Mai s'ha d'interpretar la justificació per fe sense les obres de la Llei en el sentit que les bones obres no tenen lloc en la vida cristiana. Per exemple, a Romans 2:7 es diu que la salvació l'obtenen els qui la cerquen “amb perseverança en la bona obra” (SBT). Tot i que l'esforç humà no pot donar salvació, és part de tota l'experiència de salvació. És difícil veure que algú que llegeix la Bíblia surti amb la idea que les obres i els actes no importen per a res. El veritable penediment, el que sorgeix voluntàriament del cor, sempre serà seguit de la determinació de vèncer i de deixar de banda allò del que ens hem de penedir.

Assumeixes sovint una actitud de penediment? Ets sincer o només tendeixes a espolsar-te les faltes, els defectes i els pecats? Si és això últim, com pots canviar? Per què hauries de canviar?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: “Per tant, la terminologia bíblica mostra que el pecat no és una calamitat que va sobrevenir sobtadament a la humanitat, sinó que és el resultat d'una actitud activa i una elecció conscient per part de l'ésser humà. A més, el pecat no és l'absència del bé, sinó que és ‘no arribar a’ les expectatives de Déu. És un curs impiu que l'ésser humà ha triat deliberadament. No és una debilitat per la qual els éssers humans no poden responsabilitzar-se perquè l'ésser humà, en l'actitud o l'acte de pecar deliberadament, tria rebel·lar-se contra Déu, transgredir la seva Llei i fracassar en escoltar la Paraula de Déu. El pecat tracta d'anar més enllà de les limitacions que Déu ha fixat. En resum, el pecat és un acte de rebel·lió contra Déu” (*Tratado de teología adventista del séptimo día*, pàg. 272).

“Se m'ha presentat un horrible quadre de la condició del món. La immoralitat s'estén per tot arreu. La dissolució és el pecat característic d'aquesta era. Mai va alçar el vici el seu deforme cap amb tanta gosadia com ara. La gent sembla atordida, i els amants de la virtut i de la veritable bondat gairebé es desanimen per aquesta gosadia, força i predomini del vici. La iniquitat prevalent no és domini exclusiu de l'incrèdul i del burlador. Tant de bo fos aquest el cas; però no succeeix així. Molts homes i dones que professen la religió de Crist són culpables. Fins i tot els que professen esperar la seva aparició no estan més preparats per a aquest succés que Satanàs mateix. No s'estan netejant de tota contaminació. Han servit durant tant de temps la seva concupiscència que els seus pensaments són, per naturalesa, impurs; i les seves imaginacions, corruptes” (*TI 2:311*).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Quina resposta dones als qui, malgrat tot el que ha passat, insisteixen que la humanitat està millorant? Quins arguments donen i com responen a ells?
2. Para atenció a la cita d'Ellen G. White en l'estudi del divendres. Si et veus a tu mateix allà, quina és la resposta? Per què és important no donar-se per vençut en la desesperació, sinó seguir reclamant les promeses de Déu: primer, de perdó; i segon, de purificació? Qui és el que vol que tu diguis d'una vegada per totes: “No serveix de res. Sóc massa corrupte. Mai podré ser fora de perill, així que bé podria rendir-me”? L'escoltes a ell o a Jesús, que ens dirà: “Tampoc jo no et condemno. Vés-te'n i d'ara endavant no pequis més” (Joan 8:11)?
3. Per què és tan important per a nosaltres, com a cristians, entendre la pecaminositat i la depravació humanes bàsiques? Què pot passar quan perdem de vista aquesta realitat trista però certa? A quins errors ens pot portar una falsa comprensió de la nostra veritable condició?
4. Pensa en la quantitat incalculable de protestants que van triar morir abans de renunciar a la fe. Quan fermes estem en la fe? Prou com per morir per ella?

JUSTIFICACIÓ

PER MITJÀ DE LA FE

Dissabte 21 d'octubre

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Romans 3:19-28.

PER MEMORITZAR:

“Concloem, doncs, que l'home és justificat per la fe, sense les obres de la llei” (Romans 3:28, SBT).

En aquesta lliçó, arribem al tema bàsic de Romans: la justificació per la fe; la gran veritat que, més que qualsevol altra, va donar lloc a la Reforma Protestant. I, malgrat tot el que s'afirma en contra, fins ara Roma res no ha canviat respecte aquesta creença, així com no ho va fer l'any 1520.

La frase en si és una figura basada en la llei. El transgressor de la llei es presenta davant un jutge i és condemnat a mort per les seves transgressions. Però llavors, apareix un substitut, pren sobre si les faltes del transgressor i netega l'infractor. En acceptar el substitut, el culpable ara es troba davant del jutge, no només lliure de la seva culpabilitat, sinó també es considera que mai va cometre les faltes per les quals va ser portat davant els tribunals. I això és perquè el substitut, que té un historial perfecte, li ofereix al transgressor perdonat el seu propi compliment de la llei.

En el pla de salvació, cada un de nosaltres és el transgressor. El Substitut, Jesús, té un historial perfecte; ell es presenta davant la cort en lloc nostre i la seva justícia és acceptada en lloc de la nostra injustícia. Per això som justificats davant Déu, no per les nostres obres, sinó per causa de Jesús, la justícia del qual es fa nostra quan l'acceptem “per la fe”. No hi pot haver res millor que aquesta notícia.

LES OBRES DE LA LLEI

Llegeix Romans 3:19 i 20. Què diu Pau sobre la Llei, sobre allò que fa, i sobre allò que no fa o no pot fer? Per què és tan important que tots els cristians compreguem aquest tema?

Pau està utilitzant el mot *Llei* en el seu sentit ampli, segons ho entenien els jueus a la seva època. Pel terme *Torà* (la paraula hebrea per a “Llei”), un jueu avui encara pensa específicament en les instruccions de Déu en els primers cinc llibres de Moisès, però també en termes més generals en tot l'Antic Testament. La Llei Moral (més la seva ampliació en els estatuts i judicis, així com els preceptes cerimonials) era part d'aquestes instruccions. A causa d'això, aquí podem pensar en la *Llei* com el sistema del judaisme.

Estar sota la Llei significa estar sota la seva jurisdicció. La Llei revela els defectes i la culpa d'una persona davant Déu. No obstant això, no pot eliminar aquesta culpa; el que pot fer és portar el pecador a buscar una solució.

Quan apliquem el llibre de Romans a la nostra època, quan la Llei jueva deixa de ser un factor, pensem en la Llei especialment en termes de la Llei Moral. Aquesta llei no pot salvar-nos, així com el sistema del judaisme tampoc podia salvar els jueus. Salvar un pecador no és la funció de la Llei Moral, sinó que és revelar el caràcter de Déu i mostrar en quins aspectes la persona falla en reflectir aquest caràcter.

Qualsevol que sigui la llei (moral, cerimonial, civil o una combinació de totes elles), guardar totes i cadascuna d'elles en si no farà que una persona sigui justa a la vista de Déu. És més, la Llei mai va tenir aquesta finalitat. Ben al contrari, havia d'assenyalar les nostres deficiències i conduir-nos a Crist.

La Llei no ens pot salvar, així com els símptomes d'una malaltia no poden curar-nos d'una malaltia. Allò que els símptomes fan és indicar la necessitat d'una cura. Així és com funciona la Llei.

Quant èxit has tingut en els teus esforços per guardar la Llei? Què et diu aquesta resposta sobre la futilitat de tractar de ser salvat guardant la Llei?

LA JUSTÍCIA DE DÉU

“Ara, en canvi, al marge de qualsevol llei, s'ha manifestat la justícia de Déu, testificada per la Llei i el profetes” (Romans 3:21)*. De quina manera entenem el que està dient aquest versicle?

Aquesta nova justícia es contrasta amb la de la Llei, que era la justícia amb la qual estaven familiaritzats els jueus. La nova justícia es diu “la justícia de Déu”; és a dir, ve de Déu, és la que ell proveeix i l'única que ell accepta com a veritable justícia.

Per descomptat, aquesta és la justícia que Jesús va obrar en la seva vida mentre va estar aquí en cos humà, una justícia que ofereix a tots els que l'accepten per fe i la reclamen per a si mateixos, no perquè la mereixin, sinó perquè la necessiten.

“La justícia és obediència a la Llei. La Llei demanda justícia i, davant la Llei, el pecador ha de ser just. Però és incapaç de ser-ho. L'única forma en què pot obtenir la justícia és mitjançant la fe. Gràcies a la fe pot presentar a Déu els mèrits de Crist, i el Senyor col·loca l'obediència del seu Fill al compte del pecador. La justícia de Crist és acceptada en lloc del fracàs de l'home; i Déu rep, perdona i justifica l'ànima creient i penedida, la tracta com si fos justa i l'estima com estima al seu Fill” (MS 1:430) Com pots aprendre a acceptar aquesta meravellosa veritat? (Veure també Romans 3:22.)

La fe *de* Jesucrist (a *RVA*) és, sens dubte, la fe *en* Jesucrist (a *RVR*). Quan obra en la vida cristiana, la fe és molt més que un assentiment intel·lectual; és més que un simple reconeixement de certs fets sobre la vida de Crist i la seva mort. La veritable fe en Jesucrist és acceptar-lo com a Salvador, Substitut, Garant i Senyor. És escollir la seva manera de vida. És confiar en ell i procurar viure per fe conforme als seus manaments.

* A l'edició en espanyol, s'utilitza la versió *NVI*: “*Ahora, sin la mediación de la ley, se ha manifestado la justicia de Dios, de la que dan testimonio la ley y los profetas*”. A la versió *SBT*: “*Però ara, la justícia de Déu s'ha manifestat sense la llei, testificada per la Llei i els profetes*”. (Nota del traductor).

PER LA SEVA GRÀCIA

Llegeix Romans 3:24, tenint en compte el que hem estudiat fins ara sobre la Llei i allò que la Llei no pot fer. Què està volent ensenyar Pau? Què implica que la redempció sigui en Jesús?

Què és aquesta idea de “ser justificats” que trobem en el versicle? La paraula grega *dikaioo*, traduïda com “justificar”, pot significar “fer just”, “declarar just” o “considerar just”. La paraula es forma sobre la mateixa arrel que *dikaiosune*, “justícia”, i que el terme *dikaïoma*, “requeriment just”. Per tant, hi ha una estreta connexió entre “justificació” i “justícia”, una connexió que no sempre apareix en les traduccions. Som justificats quan som “declarats justos” per Déu.

Abans d'aquesta justificació, una persona és injusta i, per tant, inacceptable per a Déu; després de la justificació, la persona és considerada justa i, per tant, acceptable per a ell.

I això passa només per mitjà de la gràcia de Déu. “Gràcia” vol dir “favor”. Quan un pecador va a Déu a la recerca de salvació, és un acte de gràcia considerar o declarar que aquesta persona és justa. És un favor immerescut, i el creient és justificat sense cap mèrit propi, sense cap pretensió d'oferir a Déu, per compte propi, més que la seva absoluta impotència. La persona és justificada mitjançant la redempció que és en Crist Jesús, la redempció que Jesús ofereix com Substitut i Garant del pecador.

La justificació es presenta a Romans com un acte puntual; és a dir, es dona en un moment determinat en el temps. En un moment el pecador està fora, és injust i inacceptable; a l'instant següent, després de la justificació, la persona està dins, és acceptada i justa.

La persona que està en Crist veu la justificació com un acte passat, que va passar quan es va lliurar totalment a Crist. “Justificats” (Romans 5:1) és, literalment, “en haver estat justificats”.

Per descomptat, si el pecador justificat s'apartés i després tornés a Crist, la justificació tornaria a tenir lloc. A més, si es té en compte que la reconversió és una experiència diària, en cert sentit, la justificació podria considerar-se una experiència repetitiva.

Amb la bona nova que la salvació és tan benigna, què impedeix que la gent l'accepti? A la teva pròpia vida, quines coses fan que t'abstinguis de tot allò que el Senyor et promet i t'ofereix?

LA JUSTÍCIA DE CRIST

A Romans 3:25, Pau dóna més detalls sobre la gran notícia de la salvació. Utilitza una paraula sofisticada: propiciació*. El terme grec per a ella és *hilasterion*, i al Nou Testament apareix només aquí i a Hebreus 9:5, on es tradueix com “propiciatori”#. Per la manera utilitzada a Romans 3:25 per descriure l'ofertament de la justificació i la redempció mitjançant Crist, la propiciació sembla representar el compliment de tot el que tipificava el propiciatori al Santuari de l'Antic Testament. Això vol dir que, per la seva mort sacrificial, Jesús ha estat proclamat el mitjà de salvació i se'l representa com el proveïdor de la propiciació. En síntesi, això vol dir que Déu va fer el que es necessitava per salvar-nos.

El versicle també parla de passar per alt els pecats (“tolerar”, a *BEC*). Són els nostres pecats els que ens fan inacceptables davant Déu. No podem fer res per nosaltres mateixos per eliminar els nostres pecats; però, en el pla de redempció, Déu ha proveït un camí perquè aquests pecats siguin remesos mitjançant la fe en la sang de Crist.

La paraula grega per “passar per alt” és *paresis*, que significa, literalment, “passar per sobre”, o “passar de llarg”. “Passar per alt” de cap manera és ignorar els pecats, sinó que Déu pot passar per alt els pecats del passat perquè Crist ha pagat el càstig pels pecats de tots mitjançant la seva mort. En conseqüència, qualsevol que tingui “fe en la seva sang” pot lliurar-se'n dels seus pecats, perquè Crist ja va morir per ell (1 Corintis 15:3).

Llegeix Romans 3:26 i 27. Aquí, quin comentari fa Pau?

La bona notícia que Pau estava ansiós de compartir amb tots els que l'escoltessin era que “la seva [de Déu] justícia” estava disponible per a la humanitat, i que la rebem, no per les obres ni per mèrit propi, sinó per la fe en Jesús i el que ell ha fet per nosaltres.

A causa de la creu del Calvari, Déu pot declarar justos als pecadors i seguir sent just a la vista de l'univers. Satanàs no pot assenyalar a Déu amb cap dit acusador, perquè el Cel ha fet el sacrifici suprem. Satanàs havia acusat a Déu de demanar-li a la raça humana més del que ell estava disposat a donar. La Creu refuta aquesta afirmació.

És probable que Satanàs esperés que Déu destruís el món després que aquest hagués pecat. En comptes d'això, Déu va enviar a Jesús per salvar-lo. Què ens diu això sobre el caràcter de Déu? De quina manera hauria d'impactar en el nostre estil de vida el fet de conèixer el seu caràcter? Què faràs de manera diferent en les pròximes 24 hores com a resultat de saber com és Déu?

* A les versions *BCI* i *BEC* no s'anomena el mot “propiciació”. A la versió *BST* hi trobem: “a qui Déu va presentar com a propiciació per la fe en la seva sang, per a la demostració de la seva justícia, havent passat per alt els pecats passats, en la paciència de Déu;”. A la versió *BM*, el redactat és semblant. (Nota del traductor).

“L'instrument de propiciació o propiciatori era aspergit amb sang la festa de les Expiacions” (Nota de la *BM*). Per ampliar el concepte, veure “Romanos 3:25” a *CBA*. (Nota del traductor).

SENSE LES OBRES DE LA LLEI

“Concloem, doncs, que l'home és justificat per la fe, sense les obres de la llei” (Romans 3:28). Vol dir això que no estem obligats a obeir la Llei, tot i que que la Llei no ens salvi? Raona la teva resposta.

En el context històric de Romans 3:28, Pau parlava de la Llei en el sentit ampli del sistema del judaisme. Sense importar quanta cura posés un jueu per intentar viure sota aquest sistema, no podia ser justificat si no acceptava a Jesús com el Messies.

Romans 3:28 és la conclusió que Pau fa de la seva afirmació que la llei de la fe exclou la jactància. Si un home és justificat per les seves pròpies accions, pot presumir d'això. Però quan és justificat perquè Jesús és l'objecte de la seva fe, el crèdit indubtablement pertany a Déu, que va justificar el pecador.

Ellen G. White dóna una interessant resposta a la pregunta: “Què és la justificació per la fe?” Ella va escriure: “És l'obra de Déu que abat en la pols la glòria de l'home i fa per l'home el que aquest no pot fer per si mateix” (TM 456).

Les obres de la Llei no poden expiar els pecats passats. No es pot guanyar la justificació. Només se la pot rebre mitjançant la fe en el sacrifici expiatori de Crist. Per tant, en aquest sentit, les obres de Llei no tenen res a veure amb la justificació. Ser justificat sense obres significa ser justificat sense que hi hagi alguna cosa en nosaltres per merèixer la justificació.

Això no obstant, molts cristians han malinterpretat el versicle i l'han aplicat erròniament. Diuen que tot el que cal fer és creure, mentre minimitzen les obres i l'obediència, fins i tot l'obediència a la Llei Moral. En fer això, no entenen a Pau. Al llibre de Romans i a altres llocs, Pau li dóna molta importància el fet de guardar la Llei Moral. Jesús sens dubte la va guardar, igual que Jaume i Joan (Mateu 19:17; Romans 2:13; Jaume 2:10, 11; Apocalipsi 14:12). L'argument de Pau és que, tot i que l'obediència a la Llei no és el *mitjà* per a la justificació, la persona que és justificada per la fe segueix guardant la Llei de Déu i, de fet, és l'única que *pot* guardar la Llei. Una persona no regenerada, que no ha estat justificada, mai pot complir amb els requisits de la Llei.

Per què és tan fàcil quedar atrapat en el parany de pensar que perquè la Llei no ens salva no ens hem de preocupar per guardar-la? Alguna vegada has racionalitzat persistentment el pecat en reclamar la justificació per la fe? Per què és una postura molt perillosa? Alhora, on estaríem sense la promesa de la salvació, tot i que ens veiem temptats a abusar d'ella?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Llegeix “La justicia de Cristo en la Ley”, “Venid, y buscad y encontrad” i “La perfecta obediencia mediante Cristo”, a *Mensajes selectos*, vol. 1, pàgs. 278-281, 389-393, 438, 439; i “Dónde hallar la verdad”, a *Palabras de vida del gran Maestro*, pàgs. 98-100.

"Tot i que la Llei no pot remetre el càstig del pecat, sinó carregar al pecador amb tot el seu deute, Crist ha promès perdó abundant a tots els que es penedeixen i creuen en la seva misericòrdia. L'amor de Déu s'estén en abundància cap a l'ànima penedida i creient. El segell del pecat en l'ànima només pot ser rosegat per la sang del Sacrifici expiatori [...] d'Aquell que era igual al Pare. L'obra de Crist, la seva vida, humiliació, mort i intercessió per l'home perdut, magnifiquen la Llei i la fan honorable" (MS 1:435).

“El caràcter de Crist pren el lloc del teu, i ets acceptat davant Déu com si mai haguessis pecat” (CC 62).

“Quan l'apòstol diu que som justificats ‘sense les obres de la llei’, no parla de les obres de fe i de la gràcia; perquè el que fa aquestes obres no creu que és justificat per fer aquestes obres. [En fer aquestes obres de fe], el creient busca ser justificat (*per fe*). El que l'apòstol vol dir amb ‘les obres de la llei’ són les obres en què confien els que es creuen justos; com si, en fer-ho, fossin justificats i, per tant, fossin justos a causa de les seves obres. En altres paraules, malgrat que facin el bé, no busquen la justícia, sinó que només volen presumir que ja han obtingut la justícia mitjançant les seves obres” (M. LUTER, *Commentary on Romans*, pàg. 80).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Llegeix els versicles per a aquesta setmana i després, amb les teves paraules, escriu un paràgraf resumint el que diuen. Comparteix amb la classe el que vas escriure.
2. Llegeix la cita anterior de Luter. Per què una veritat així el va estimular d'aquesta manera? Per què el que va dir és un tema tan crucial perquè ho entenguem fins i tot nosaltres avui?
3. “Els adventistes del setè dia es veuen a si mateixos com a hereus de, i constructors sobre, els ensenyaments de la Reforma de la justificació per gràcia i per fe només, i restauradors i exponents de l'evangeli apostòlic complet, clar i equilibrat” (*Tratado de teología adventista del séptimo día*, pàg. 348). Quines raons tenim per creure el que està escrit aquí sobre nosaltres?

LA FE D'ABRAHAM

Dissabte 28 d'octubre

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Gènesi 15:6; 2 Samuel 11; 12; Romans 3:20, 31; 4:1-17; Gàlates 3:21-23; 1 Joan 3:4.

PER MEMORITZAR:

“Invalidem, doncs, la llei per mitjà de la fe? De cap manera! Sinó que afermem la llei” (Romans 3:31, SBT).

De moltes maneres, Romans 4 sembla el fonament de la doctrina bíblica de la salvació només per la fe i arriba al cor del que va iniciar la Reforma. Si les nostres millors obres i el compliment de la Llei no són suficients per justificar-nos davant Déu, quina esperança tenen els altres? Si havia de ser per gràcia amb Abraham, ha de ser igual amb tots els altres, jueus i gentils.

A Romans 4, Pau revela tres etapes importants en el pla de salvació: 1) la promesa de la benedicció divina (la promesa de la gràcia); 2) la resposta humana a aquesta promesa (la resposta de la fe); i 3) el pronunciament diví de la justícia acreditat als que creuen (justificació). Així és com va funcionar amb Abraham, i així és com funciona amb nosaltres.

És fonamental recordar que, per a Pau, la salvació és per gràcia; és una cosa que se'ns concedeix, per més que no ho mereixem. Si la mereixéssim, llavors ens correspondria; i si ens correspongués, seria una cosa que se'ns deu i no un regal. I, com a éssers corruptes i caiguts que som, la salvació ha de ser un regal.

Per demostrar el que pensa sobre la salvació només per fe, Pau cita Gènesi 15:6: “Abram va creure en el Senyor, i li ho fou comptat per a justícia”*. Aquí hi trobem la justificació per la fe en una de les primeres pàgines de la Bíblia.

* A l'edició espanyola, s'utilitza la versió NVT: “Abram creyó al Señor, y el Señor lo reconoció a él como justo”. (Nota del traductor).

LA LLEI

Llegeix Romans 3:31. Quin és l'argument de Pau? Per què és important per a nosaltres com adventistes?

En aquest passatge, Pau declara emfàticament que la fe no anul·la la Llei de Déu. No obstant això, fins i tot aquells que guardaven la Llei, inclòs tot el conjunt de lleis de l'Antic Testament, mai es van salvar per ella. La religió de l'Antic Testament, com la del Nou, sempre es va basar en la gràcia de Déu donada als pecadors mitjançant la fe.

Llegeix Romans 4:1 al 8. De quina manera això demostra que, fins i tot a l'Antic Testament, la salvació era per la fe i no per les obres de la Llei?

Segons aquest relat de l'Antic Testament, Abraham va ser comptat com just perquè “va creure Déu” (*SBT*)*. Per tant, el mateix Antic Testament ensenya la justificació per la fe; i qualsevol inferència que la fe “anul·la” (del grec *katargeo*: “fa inútil”, “invalida”) la Llei és falsa; la salvació per fe i la gràcia s'ensenyen com a part integral de l'Antic Testament. Per exemple, què era tot el ritual del Santuari sinó una representació de com es salven els pecadors, no per les seves obres, sinó per la mort d'un substitut en el seu lloc?

A més, què més pot explicar la manera en què David va ser perdonat després de la sòrdida aventura amb Betsabé? Per descomptat que no va ser la Llei la que el va salvar, perquè va violar tants principis de la Llei que aquesta el condemnava en diversos punts. Si David hagués hagut de salvar-se mitjançant el compliment de la Llei, de cap manera seria salvat.

Pau presenta la restauració de David al favor diví com un exemple de la justificació per la fe. El perdó era un acte de la gràcia de Déu. Aquí, doncs, hi ha un altre exemple a l'Antic Testament de la justificació per la fe. De fet, per més que molts de l'antic Israel fossin legalistes, la religió jueva sempre va ser una religió de gràcia. El legalisme era una perversió del judaisme, no el seu fonament.

Medita per uns moments en el pecat i la restauració de David (2 Samuel 11, 12; Salm 51). Quina esperança pots obtenir d'aquesta trista història? Quina lliçó ens ensenya sobre com hem de tractar als membres de l'església que han caigut?

* A *BEC*: “va confiar en Déu”. (Nota del traductor).

DEUTA O GRÀCIA?

La qüestió que Pau aborda és molt més que teològica. Arriba al cor i l'ànima de la salvació i de la nostra relació amb Déu. Si algú creu que ha de guanyar-se l'acceptació (que ha d'assolir un cert grau de santedat abans de ser justificat i perdonat), llavors és molt natural que fixi la seva vista en si mateix i contempli les seves obres. La religió pot tornar-se extremadament egocèntrica, i aquesta és una de les últimes coses que algú necessita.

En canvi, si algú albira la gran notícia que la justificació és un do de Déu totalment immerescut, no seria més fàcil i natural que aquesta persona fixés els seus ulls en l'amor i la misericòrdia de Déu en comptes d'ell mateix?

I, en darrera instància, qui té més probabilitats de reflectir l'amor i el caràcter de Déu: el que està absorbt en si mateix o el que està absorbt en Déu?

Llegeix Romans 4:6 al 8. De quina manera amplia Pau el tema de la justificació per la fe?

“El pecador ha d'anar a Crist amb fe, aferrar-se dels seus mèrits, posar els seus pecats sobre Aquell que els porta i rebre el seu perdó. A causa d'això va venir Crist al món. Així s'imputa la justícia de Crist al pecador penedit que creu. Arriba a ser membre de la família reial” (MS 1:252).

Pau després segueix explicant que la salvació per la fe no és només per als jueus, sinó també per als gentils (Romans 4:9-12). De fet, si es vol filar prim al respecte, Abraham no era jueu; tenia una ascendència pagana (Josuè 24:2). La distinció gentils/jueus no existia en aquella època. Quan Abram* va ser justificat (Gènesi 15:6), ni tan sols estava circumcidat. Per tant, Abraham va arribar a ser el pare tant dels incircumcisos com dels circumcisos: era un gran exemple que Pau va poder utilitzar per a presentar la seva opinió sobre la universalitat de la salvació. La mort de Crist va ser per a tothom, independentment de la raça o la nacionalitat (Hebreus 2:9).

En vista de la universalitat de la Creu i del que aquesta ens mostra sobre el valor de cada ésser humà, per què el prejudici racial, ètnic o nacional és una cosa tan horrible? De quina manera podem aprendre a reconèixer l'existència de prejudicis en nosaltres i, per la gràcia de Déu, eliminar-los de la nostra ment?

* A l'edició en espanyol: “*Abraham*”. He utilitzat “Abram” perquè en aquest moment, Abram encara no va ser anomenat per Déu Abraham (cf. Gènesi 17:5). (Nota del traductor).

LA PROMESA

Un dia com avui, fa cinc-cents anys, Martí Luter va clavar les seves 95 tesis a la porta de l'església de Tots Sants de Wittenberg. Que fascinant és que el tema d'avui també arribi al cor de la salvació per la fe.

A Romans 4:13, es contrasten la “promesa” i la “Llei”. Pau intenta establir un context veterotestamentari per la seva doctrina de la justificació per la fe. Troba un exemple en Abraham, a qui tots els jueus acceptaven com el seu avantpassat. L'acceptació, o justificació, li havia arribat a Abraham totalment a part de la Llei. Déu li va prometre a Abraham que ell seria “hereu del món”, i ell va creure en aquesta promesa; és a dir, va acceptar la responsabilitat que implicava. Com a resultat, Déu el va acceptar i va obrar a través d'ell per salvar el món. Aquest segueix sent un poderós exemple de com funcionava la gràcia a l'Antic Testament, i indubtablement per això ho va utilitzar Pau.

Llegeix Romans 4:14 al 17. De quina manera Pau segueix mostrant que la salvació per la fe era essencial a l'Antic Testament? (Veure, a més, Gàlates 3:7-9.)

Com es va dir al principi, és important recordar qui són els receptors del missatge de Pau. Aquests creients jueus estaven immersos en la Llei de l'Antic Testament, i molts havien arribat a creure que la seva salvació depenia de com guardaven la Llei, encara que això no era el que ensenyava l'Antic Testament.

Per mirar de posar remei a aquesta idea errònia, Pau argumenta que Abraham va rebre les promeses fins i tot abans de la Llei del Sinaí, no per les obres de la Llei (cosa que hauria estat difícil, ja que la Llei [tota la Torà i el sistema cerimonial] no existia encara) sinó per la fe.

Encara que Pau es referís aquí a la Llei Moral exclusivament, que en principi existia fins i tot abans del Sinaí, el plantejament segueix sent el mateix. Potser encara més! El fet d'intentar rebre les promeses de Déu a través de la Llei, diu l'apòstol, anul·la la fe i fins i tot la inutilitza. Aquestes són paraules fortes, però el que vol destacar és que la fe salva i que la Llei condemna. Està tractant de mostrar la futilitat de procurar la salvació a través del mateix que porta a la condemna. Tots nosaltres, jueus i gentils, hem violat la llei i, per tant, tots necessitem el mateix que Abraham: la justícia salvadora de Jesús que se'ns atribueix mitjançant la fe. Aquesta veritat finalment va portar a la Reforma Protestant.

LA LLEI I LA FE

Com vam veure ahir, Pau va mostrar que el tracte de Déu amb Abraham va provar que la salvació ve a través de la promesa de la gràcia, i no a través de la Llei. Per tant, si els jueus desitjaven ser salvats, havien d'abandonar la confiança en les seves pròpies obres per salvar-se, i acceptar la promesa abrahàmica, que ara s'havia complert amb la vinguda del Messies. En realitat, és el mateix per a tot jueu o gentil que pensi que les seves “bones” obres són tot el que es necessita per fer-se just davant Déu.

“El principi que l'home pot salvar-se per les seves obres, [és el] fonament de tota religió pagana [...]. Arreu on s'adopti [aquest principi], els homes no tenen defensa contra el pecat” (DTG 26). Què vol dir això? Per què la idea que podem salvar-nos a nosaltres mateixos a través de les nostres obres ens deixa tan exposats al pecat?

Com va explicar Pau la relació entre la Llei i la fe a Gàlates (3:21-23)?

Si hi hagués hagut una llei que podria impartir vida, indubtablement hauria estat la Llei de Déu. Això no obstant, Pau diu que cap llei pot donar vida, ni tan sols la de Déu, perquè tots han violat aquesta Llei i, en conseqüència, aquesta els condemna a tots.

Però la promesa de fe, que es va revelar més plenament per mitjà de Crist a tot el qui creu, l'allibera d'haver d'estar “sota la llei”; és a dir, als que estan condemnats i afeixugats per tractar d'obtenir la salvació mitjançant la Llei. La Llei es converteix en una càrrega quan es presenta sense fe, sense gràcia, perquè sense fe, sense gràcia, sense la justícia que ve per la fe, estar sota la Llei significa estar sota la càrrega i la condemna del pecat.

Com n'és d'important la justificació per la fe en el teu caminar amb Déu? És a dir, què pots fer per assegurar-te que no quedi entelada per altres aspectes de la veritat fins al punt de perdre de vista aquest ensenyament fonamental? Al capdavall, de què serveixen les altres creences sense aquesta?

LA LLEI I EL PECAT

Sovint escoltem dir que, en el Nou Pacte, la Llei ha estat abolida, i després se citen versicles que suposadament sostenen aquesta idea. Però la lògica darrere d'aquesta declaració no és molt sòlida, ni tampoc la seva teologia.

Llegeix 1 Joan 2:3 al 6, i 3:4; i Romans 3:20. Què ens ensenyen aquests versicles sobre la relació entre la llei i el pecat?

Fa alguns segles, l'autor irlandès Jonathan Swift va escriure: “Però algú diria que si una llei del Parlament exclogués les paraules *beure, enganyar, mentir, robar* de la llengua anglesa i dels diccionaris, al matí següent tots ens despertàriem sent temperants, honestos i justos i amants de la veritat? És això una conseqüència raonable?” (J. SWIFT, *A Modest Proposal and Other Satires*, pàg. 205).

De la mateixa manera, si la Llei de Déu ha estat abolida, llavors per què la mentida, l'assassinat i el robatori segueixen sent pecaminosos o dolents? Si es va canviar la Llei de Déu, la definició de pecat també hauria d'haver canviat. O, si la Llei de Déu va ser abolida, el pecat també s'hauria d'abolir, i qui creu això? (*Veure a més* 1 Joan 1:7-10; Jaume 1:14, 15).

Al Nou Testament es manifesten tant la Llei com l'evangeli. La Llei mostra el que és el pecat; l'evangeli apunta al remei per a aquest pecat, que és la mort i la resurrecció de Jesús. Si no hi ha llei, no hi ha pecat; i llavors, de què som salvats? L'evangeli té sentit només en el context de la Llei i de la seva validesa permanent.

Sovint, sentim que la Creu va anul·lar la Llei. Això és bastant irònic, perquè la Creu mostra que la Llei no pot ser abrogada ni canviada. Si Déu no va derogar, i ni tan sols va canviar la Llei abans que Crist morís a la Creu, per què ho faria després? Per què no es va desfer de la Llei després que l'home va pecar, per així estalviar-li a la humanitat el càstig legal que causa la violació de la Llei? D'aquesta manera, Jesús mai hauria hagut de morir. La mort de Jesús mostra que, si la Llei pogués haver estat canviada o abrogada, s'hauria d'haver canviat o abrogat abans de la Creu, no després. Per tant, no hi ha res que demostrés més la validesa permanent de la Llei que la mort de Jesús, mort que es va produir precisament perquè no es podia canviar la Llei. Si la Llei hagués pogut canviar-se per fer front a la nostra condició caiguda, no hauria estat això, per al problema del pecat, una millor solució que el fet que Jesús hagués de morir?

Si no hi hagués cap llei divina contra l'adulteri, aquest acte causaria menys dolor i mal als que són víctimes d'ell? En quina mesura la teva resposta t'ajuda a entendre per què la Llei de Déu segueix vigent? Quina ha estat la teva pròpia experiència amb les conseqüències de violar la Llei de Déu?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Llegeix “Cristo, el centro del mensaje”, a *Mensajes selectos*, vol. 1, pàg. 454; “El llamamiento de Abraham” i “La Ley y los dos pactos”, a *Patriarcas y profetas*, pàgs. 117-120, 378-380; i “El Sermón del Monte”, “Controversias” i “Consumado es”, a *El Deseado de todas las gentes*, pàgs. 273-275, 560, 710-712.

“*A qui obra, el salari no se'l compte com a gràcia, sinó com a deute (4:4)*. Aquí l'apòstol explica el passatge citat (Gènesi 15:4-6) per concloure i provar que la justificació és per la fe i no per les obres. Això ho fa primer explicant el significat de les paraules ‘*li ho fou comptat per a justícia*’. Aquestes paraules expliquen que Déu rep (*als pecadors*) per gràcia i no per les seves obres” (M. LUTER, *Commentary on Romans*, pàg. 82).

“Si Satanàs pot aconseguir que l'home valori les seves pròpies obres com a obres de mèrit i justícia, sap que el pot vèncer mitjançant les seves temptacions, i fer d'ell la seva víctima i la seva presa [...]. Aspergiu els pals de les portes amb la sang de l'Anyell del Calvari, i estareu fora de perill” (R&H, 3 de setembre de 1889).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Per què és tan important entendre la salvació només per la fe sense les obres de la Llei? De quina mena d'errors pot protegir-nos aquest coneixement? Quins perills els esperen a aquells que perden de vista aquest ensenyament bíblic fonamental?
2. Quines altres raons pots donar de la validesa permanent de la Llei de Déu, tot i que entenem que la Llei i l'obediència a ella no és el que ens salva?
3. La qüestió de fons en el cor de la Reforma és: *Com som salvats?* De quina manera podem parlar oberta i francament de la diferència entre protestants i catòlics sobre aquest important tema, sense atacar personalment a ningú?
4. Com pecadors justificats, som receptors de la gràcia i del favor immerescut de Déu, contra qui pequem. En quina manera influirà aquest fet en el nostre tracte amb els altres? Quan plens de gràcia i de favor estem envers aquells que ens han ofès i que realment no mereixen la nostra gràcia ni favor?

ADAM I JESÚS

Dissabte 4 de novembre

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Romans 5.

PER MEMORITZAR:

“Justificats, doncs, per la fe, tenim pau amb Déu per mitjà de nostre Senyor Jesucrist. Per ell, també, mitjançant la fe, hem tingut accés a aquesta gràcia en què ens mantenim, i tenim el goig en l'esperança de la glòria de Déu” (Romans 5:1, 2).

Pau ha establert l'argument que la justificació, o l'acceptació de Déu, només ve per mitjà de la fe en Jesucrist, perquè la seva justícia sola és suficient per donar-nos una reputació acceptable davant nostre Senyor. Sobre la base d'aquesta gran veritat, Pau ara aprofundeix més sobre aquest tema. En mostrar que la salvació ha de ser per fe i no per obres, ni tan sols per a algú tan “just” com Abraham, Pau fa un pas enrere per observar el panorama general: què va ser el que va causar el pecat, el sofriment i la mort, i que la solució es troba en Crist i en el que ell ha fet per la raça humana.

Per la caiguda d'un home, Adam, tota la humanitat va enfrontar la condemna, l'alienació i la mort; mitjançant la victòria d'un sol home, Jesús, tot el món va ser posat sobre una nova base davant de Déu. Mitjançant la fe en Jesús, el registre dels pecats i el càstig causat per aquests pecats poden ser remesos, poden ser perdonats, per sempre.

El fonament de tot això és la creu de Crist i la seva mort substitutiva, el que obre el camí perquè tots els éssers humans, jueus o gentils, siguin salvats a través de Jesús, qui, amb la seva sang, ofereix justificació a tots els que l'accepten.

JUSTIFICATS PER LA FE

Llegeix Romans 5:1 al 5. Resumeix el missatge de Pau. Què representen aquestes paraules per a tu ara?

“Justificats” literalment és “havent estat justificats”. El verb grec representa l'acció com conclosa. Hem estat declarats justos, o considerats justos, no mitjançant alguna obra de la Llei, sinó per haver acceptat a Jesucrist. La vida perfecta que Jesús va viure en aquesta Terra, la seva perfecta observança de la Llei, ens ha estat acreditada.

Alhora, tots els nostres pecats han estat posats sobre Jesús. Déu considera que Jesús va cometre aquests pecats, no nosaltres, i d'aquesta manera podem alliberar-nos del càstig que mereixem. Aquest càstig va recaure sobre Crist per la nostra causa, en nom de nosaltres, perquè mai haguem d'afrontar-los personalment. Quina notícia més gloriosa podria haver per al pecador?

La paraula grega traduïda com “ens gloriem”*, a Romans 5:2, també apareix en el versicle 3, de manera que la connexió entre aquests dos textos és molt evident. Les persones justificades es poden gloriar, o alegrar-se, en les tribulacions perquè han posat la seva fe i la seva confiança en Jesucrist. Confien que Déu farà que totes les coses els ajudin a bé. Consideraran que és un honor patir per Crist. (*Veure* 1 Pere 4:13).

Observa, a més, la progressió de Romans 5:3 al 5.

1) *Paciència*[#]. La paraula grega que es va traduir així és *hupomone*, i significa “perseverança inalterable”. Aquest és el tipus de perseverança que promou la tribulació en aquell que conserva la fe i que no perd de vista l'esperança que té en Crist, fins i tot enmig de les proves i el patiment que poden fer que la vida sigui, a vegades, tan miserable.

2) *Virtut sòlida*[&]. El seu corresponent en grec és *dokime*, que significa, literalment, “la qualitat de ser aprovat”; és a dir, “prova” (*RVR*) o, més específicament, “enteresa de caràcter” (*NVT*). Qui amb paciència suporta proves pot desenvolupar un “caràcter aprovat” (*RVR* 95).

3) *Esperança*. La perseverança i l'aprovació, naturalment, donen lloc a l'esperança: l'esperança que es troba en Jesús i la promesa de salvació en ell. Mentre ens aferrem a Jesús en fe, penediment i obediència, tenim molt que esperar.

Què és el que esperes més que qualsevol altra cosa en tota la teva vida? Com es pot complir en Jesús aquesta esperança? Es pot complir? Si no, estàs segur que vols tenir tanta esperança en això?

* A *SBT*: “ens gloriem”. A *BEC*: “tenim el goig” (versicle 2) i “sentim goig” (versicle 3). (Nota del traductor).

A *SBT*: “perseverança”. (Nota del traductor).

& A *SBT*: “caràcter provat”. (Nota del traductor).

QUAN ENCARA EREM PECADORS

Llegeix Romans 5:6 al 8. Què ens diu aquest passatge sobre el caràcter de Déu, i per què està tan ple d'esperança per a nosaltres?

Quan Adam i Eva van transgredir vergonyosament i sense cap excusa l'exigència divina, Déu va donar els primers passos cap a la reconciliació. Des de llavors, Déu ha pres la iniciativa de proveir un camí de salvació i convidar a homes i dones a acceptar-lo. “Quan arribà la plenitud del temps, Déu va enviar el seu Fill” (Gàlates 4:4, *SBT*).

Romans 5:9 diu que podem ser salvats de la ira de Déu per mitjà de Jesús. Què implica això?

La vigília de la sortida dels israelites d'Egipte, la sang en els dos muntants i sobre la llinda de les cases va protegir als primogènits de la ira que els va sobrevenir a tots els primogènits d'Egipte. Així mateix, la sang de Jesucrist garanteix que qui ha estat justificat i conservi aquest estatus serà protegit quan la ira de Déu finalment destrueixi el pecat a la fi dels temps.

Hi ha qui té dificultats amb la idea d'un Déu amorós que s'aïra. Però és precisament a causa del seu amor que aquesta ira existeix. Com podria Déu, que estima el món, no aïrar-se contra el pecat? Si li fóssim indiferents, no li importaria el que ens passa aquí. Mira el món al teu voltant, i veuràs el que el pecat li ha fet a la seva creació. Com podria Déu no entutar-se contra tanta maldat i devastació?

Quines altres raons se'ns dóna per alegrar-nos? Romans 5:10, 11.

Alguns comentaristes han vist en Romans 5:10 una referència a la vida que Crist va viure en aquesta Terra, durant la qual va forjar un caràcter perfecte que ara ofereix acreditar-nos. Encara que això sens dubte és el que va aconseguir la vida perfecta de Crist, Pau sembla emfatitzar el fet que, si bé Crist va morir, també va ressuscitar i viu per sempre (*veure* Hebreus 7:25). Perquè ell viu, nosaltres som salvats. Si s'hagués quedat a la tomba, les nostres esperances haurien mort amb ell. Romans 5:11 continua enumerant les raons que tenim per alegrar-nos en el Senyor, i això es deu al que Jesús va aconseguir per a nosaltres.

MORT PEL PECAT

La mort és un enemic, el pitjor. Quan Déu va crear la família humana, va disposar que els seus membres visquessin per a sempre. Excepte algunes excepcions, els éssers humans no volen morir; i els que sí volen, és només després d'una gran angoixa, un gran patiment personal. La mort va en contra de la nostra naturalesa més bàsica. I això és perquè, des del principi, vam ser creats per a viure per sempre. La mort havia de ser-nos estranya.

Llegeix Romans 5:12. Què descriu Pau? Què explica això?

Els comentaristes han debatut més sobre aquest passatge bíblic que sobre la majoria dels altres. Potser la raó sigui, com ho indica el *Comentario biblico adventista*, que aquests comentaristes han “tractat d'usar-lo per a propòsits que no són els de Pau” (vol. 6, pàg. 525).

Un tema en el qual dissenteixen és la manera en què el pecat d'Adam va ser transmès a la seva descendència. Els descendents d'Adam, van compartir la culpa del pecat d'Adam o són culpables davant Déu pels seus propis pecats? S'ha intentat obtenir una resposta a aquesta pregunta a partir d'aquest versicle, però aquest no és el tema que Pau aborda aquí. L'apòstol tenia un objectiu totalment diferent en ment; i torna a subratllar el que ja va dir: “perquè tots van pecar” (Romans 3:23). Hem de reconèixer que som pecadors, perquè aquesta és l'única manera en què ens adonarem de la nostra necessitat d'un Salvador. Aquí Pau estava tractant d'aconseguir que els lectors compreguessin quan dolent és el pecat i el que va desencadenar en aquest món a través d'Adam. Després, mostra allò que Déu ens ofereix en Jesús com l'únic remei per la tragèdia introduïda en el nostre món a través del pecat d'Adam.

Però aquest versicle només parla del problema: la mort en Adam; no de la solució: la vida en Crist. Un dels aspectes més gloriosos de l'evangeli és que la mort ha estat absorbida per la vida. Jesús va passar pels portals de la tomba i va trencar els seus lligams. Ens diu: “Jo sóc [...] el qui viu; era mort, però adona't que ara visc pels segles dels segles i tinc les claus de la mort i del seu domini” (Apocalipsi 1:17, 18)*. Com Jesús té les claus, l'enemic ja no pot retenir a les seves víctimes a la tomba.

Quina ha estat la teva experiència amb la realitat i la tragèdia de la mort? Per què, davant d'un enemic tan implacable, hem de tenir esperança en alguna cosa més gran que nosaltres mateixos o més gran que qualsevol cosa que aquest món ofereix?

* A *SBT*: “Jo sóc [...] el qui viu, que vaig estar mort, i heus aquí, estic viu pels segles dels segles, amén. I tinc les claus de l'infern i de la mort”. (Nota del traductor).

DES D'ADAM FINS A MOISÈS

Llegeix Romans 5:13 i 14. Què ens vol ensenyar Pau sobre la Llei?

La frase “abans de la llei” és paral·lela a la declaració “des d'Adam fins a Moisès”. Ell està parlant del temps en el món des de la Creació fins al Sinaí, abans de la introducció formal de les regles i les lleis del sistema israelita que, per descomptat, incloïen els Deu Manaments.

“Abans de la llei” vol dir abans que Déu detallés els seus requeriments en les diferents lleis donades a Israel en el Sinaí. El pecat existia abans del Sinaí. Com si no? La mentida, l'assassinat, l'adulteri i la idolatria, no eren actes pecaminosos fins llavors? I tant que sí.

És veritat que, abans del Sinaí, la raça humana tenia, en general, només una revelació limitada de Déu, però òbviament tenien el coneixement necessari com per rendir comptes. Déu és just, i no castiga ningú injustament. La gent en el món anterior al Sinaí moria, com assenyala Pau aquí. La mort va passar a *tots*. Tot i que no havien pecat contra un manament expressament revelat, de totes maneres havien pecat. Tenien les revelacions de Déu en la naturalesa, a les que no havien respost, i per tant se'ls va considerar culpables. “Les coses invisibles d'ell [...] són clarament visibles des de la creació del món [...] a fi que siguin inexcusables” (Romans 1:20, *SBT*).

Amb quin propòsit es va revelar Déu més plenament en la “Llei”? Romans 5:20, 21.

La instrucció donada al Sinaí incloïa la Llei Moral, encara que ja existia des d'abans. No obstant això, aquesta va ser la primera vegada, segons la Bíblia, que es va escriure aquesta Llei i es va proclamar àmpliament.

Quan els israelites van començar a comparar-se amb les exigències divines, van descobrir que no complien amb les expectatives. En altres paraules, “el pecat” abundava. Tot d'una, es van adonar de la magnitud de les seves transgressions. El propòsit d'aquesta revelació era ajudar-los a veure la seva necessitat d'un Salvador i portar-los a acceptar la gràcia que Déu oferia tan lliurement. Com anteriorment s'ha destacat, la veritable versió de la fe veterotestamentària no era legalista.

En quina mesura les lleis del teu país et mostren una concepció humana del bé i del mal? Si les lleis humanes poden fer això, què pots dir de l'eterna Llei de Déu?

JESÚS, EL SEGON ADAM

“Per tant, així com per una sola transgressió en resultà la condemna de tots els homes, també així, per un acte de fidelitat d'un de sol, n'ha resultat la justificació i la vida per a tots els homes. És a dir, de la mateixa manera que la desobediència d'un sol home va constituir tothom en pecador, així també per mitjà de l'obediència d'aquest sol home seran constituïts justos tots els altres” (Romans 5:18, 19). Quin contrast es presenta aquí? Quina esperança se'ns ofereix en Crist?

Com a éssers humans, d'Adam no rebem res més que la sentència de mort. No obstant això, Crist va intervenir i va recórrer el terreny on Adam va caure, suportant totes les proves en nom dels éssers humans. Ell va redimir el desgraciat fracàs d'Adam i la seva caiguda i, per tant, com el nostre Substitut, ens va posar en un lloc privilegiat davant de Déu. Per tant, Jesús és el “segon Adam”.

“El segon Adam era un ésser moral lliure, responsable per la seva conducta. Envoltat per influències intensament subtils i enganyoses, va estar en una condició molt menys favorable que el primer Adam per viure una vida sense pecat; però, enmig dels pecadors, va resistir tota temptació a pecar i va mantenir la seva innocència. Sempre va estar sense pecat” (CBA 6:1.074).

De quina manera es contrasten els actes d'Adam i de Crist a Romans 5:15 al 19?

Considera aquests conceptes oposats: mort, vida; desobediència, obediència; condemna, justificació; pecat, justícia. Jesús va venir i va desfer tot el que Adam havia fet!

També és fascinant que la paraula *do* aparegui cinc vegades a Romans 5:15 a 17. Cinc vegades! La raó és senzilla: Pau emfatitza que la justificació no es guanya; arriba com a regal. És una cosa que no mereixem. Com amb tot regal, hem de estendre la mà i acceptar-lo; i en aquest cas, reclamem aquest *do* per la fe.

Quin va ser el millor regal que vas rebre? Què el feia tan bo, tan especial? Per què el fet que fos un regal, en comptes d'alguna cosa que vas obtenir, fa que l'apreciïs molt més? Tot i així, com es podria començar a comparar aquest regal amb el que tenim en Jesús?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Llegeix “Ayuda en la vida cotidiana”, a *El ministerio de curación*, pàgs. 373-375; “Cristo, el centro del mensaje”, a *Mensajes selectos*, vol. 1, pàgs. 449-451; i “La tentación y la caída”, a *Patriarcas y profetas*, pàgs. 34-47.

“Molts estan enganyats sobre la condició del seu cor. No comprenen que el cor natural és més enganyós que cap altra cosa, i desesperadament impiu. S'emboliquen amb la seva pròpia justícia i estan satisfets amb assolir la seva pròpia norma humana de caràcter” (*MS 1:376*).

“Hi ha gran necessitat que Crist sigui predicat com l'única esperança i salvació. Quan la doctrina de la justificació per la fe va ser presentada [...] va arribar a molts com l'aigua que rep el viatger assedegat. El pensament que ens és imputada la justícia de Crist, no a causa de cap mèrit per la nostra part, sinó com un do, un regal, gratuït de Déu, va semblar un pensament preciós” (*ibíd.*, pàg. 422).

“Aquest era una prefiguració d'aquell qui havia de venir després” (5:14). En quin sentit és Adam figura de Crist? Així com Adam es va convertir en causa de mort per als seus descendents, encara que aquests no van menjar de l'arbre prohibit, així també Crist va esdevenir un dispensador de justícia per als que són seus, encara que aquests no hagin obtingut cap justícia; perquè mitjançant la Creu, ell ha aconseguit (*justícia*) per a tots els homes. La figura de la transgressió d'Adam està en nosaltres, perquè morim com si haguéssim pecat com ell. La figura de Crist està en nosaltres, perquè vivim com si haguéssim complert tota justícia com ell” (M. LUTER, *Commentary on Romans*, pàg. 96, 97).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. “Es necessita un estudi molt més profund de la Paraula de Déu; especialment els llibres de Daniel i l'Apocalipsi haurien de rebre atenció com mai abans en la nostra obra. Bé podrem tenir menys que dir sobre alguns temes referents al Papat, però hem de cridar l'atenció a allò que els profetes i els apòstols van escriure sota la inspiració de l'Esperit de Déu” (*Ev 420*). De quina manera entenem aquesta cita d'Ellen G. White?
2. Medita en la realitat de la mort, en el que aquesta li fa no només a la vida, sinó també al significat de la vida. Molts escriptors i filòsofs han lamentat l'absoluta falta de sentit de la vida perquè acaba en la mort eterna. De quina manera els responem com a cristians? Per què l'esperança que tenim en Jesús és l'única resposta a aquesta falta de sentit?
3. Així com la caiguda d'Adam va imposar una naturalesa caiguda en tots nosaltres, la victòria de Jesús ofereix la promesa de la vida eterna a tots els qui l'acceptem per fe, sense excepcions. Amb una provisió tan meravellosa al nostre abast, què impedeix que la gent s'apropi i la reclami per a si? Com podem ajudar els que tracten d'entendre millor el que Crist ofereix i el que ha fet per ells?

COM VÈNCER EL PECAT

Dissabte 11 de novembre

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Romans 6; 1 Joan 1:8-2:1.

PER MEMORITZAR:

“Perquè el pecat no serà el vostre senyor; ja que no esteu sota la llei, sinó sota la gràcia” (Romans 6:14, SBT).

Si les obres no poden salvar-nos, per què preocupar-se per elles? Per què no seguir pecant?

El capítol 6 és la resposta de Pau. Aquí Pau s'ocupa del que comunament s'entén com “santificació”, el procés pel qual vencem el pecat i reflectim cada cop més el caràcter de Crist. La paraula *santificació* apareix, a la *SBT*, només dues vegades a Romans. La trobem al capítol 6, en els versicles 19 i 22, com la paraula grega *hagiasmos*, que significa “santificació”. A la *BM* i a la *BEC*, apareix en aquests dos versicles com a “santedat”, i a la *BCI* com a “vida santa”.

A la Bíblia, “santificar” significa “dedicar”, generalment a Déu. Per tant, sovint, ser santificat es presenta com un acte passat culminat. Per exemple, “amb tots els santificats” (Fets 20:32, *SBT*). Els santificats, en aquesta definició, són els que estan dedicats a Déu.

Però aquest ús bíblic de “santificar”, de cap manera nega la important doctrina de la santificació, o el fet que la santificació és l'obra de tota una vida. La Bíblia dona ferm suport a aquesta doctrina.

Aquesta setmana veurem un altre aspecte de la salvació per la fe, que fàcilment es pot malinterpretar: les promeses de victòria sobre el pecat en la vida d'algú que és salvat per Jesús.

QUAN ABUNDÀ EL PECAT

A Romans 5:20, Pau fa una poderosa declaració: “Però on abundà el pecat sobreabundà la gràcia”. El seu raonament és que no importa quant pecat hagi o quan terrible sigui el resultat del pecat, la gràcia de Déu és suficient per posar-hi remei. Quina esperança hauria de donar-nos a tots, especialment quan ens veiem temptats a creure que els nostres pecats són massa grans com per a ser perdonats! A Romans 5:21, Pau mostra que, tot i que el pecat va portar a la mort, la gràcia de Déu mitjançant Jesucrist ha derrotat a la mort i pot donar-nos vida eterna.

Llegeix Romans 6:1. Quina lògica aborda Pau, i com respon a aquesta mena de pensament a Romans 6:2 a l'11?

Pau segueix una interessant línia d'argumentació en el capítol 6 sobre per què una persona justificada no hauria de pecar. En primer lloc, diu que no hem de pecar perquè hem mort al pecat. Després, explica el que això vol dir.

La immersió en les aigües del baptisme representa un enterrament. Què s'enterra? El “vell home” de pecat; és a dir, el cos que comet pecat, el cos dominat o governat pel pecat. Com a resultat, es destrueix aquest “cos de pecat”; en conseqüència, ja no servim al pecat. A Romans 6, es personifica al pecat com un amo que sotmet als seus servents. Una vegada que es destrueix el “cos de pecat” que va servir al pecat, cessa el domini del pecat sobre ell. Qui puja de la tomba líquida emergeix com una nova persona que ja no serveix al pecat. Ara camina en vida nova.

Crist, quan va morir, va morir una vegada i per a sempre, però ara està viu per a sempre. Per tant, el cristià que es bateja ha mort al pecat d'una vegada per sempre i mai més hauria de tornar a estar sota el seu domini. Per descomptat, com tot cristià batejat sap, el pecat no desapareix automàticament de la nostra vida una vegada que vam sortir de l'aigua. *No estar governat pel pecat no és el mateix que no haver de lluitar contra ell.*

“Amb això veiem clarament el que volen dir les paraules de l'apòstol. Les declaracions com: ‘Hem mort al pecat’, ‘Considereu-vos [...] vius per a Déu’, etc., signifiquen que no cedim a les nostres passions pecaminoses ni al pecat, encara que el pecat continuï en nosaltres. Però el pecat està en nosaltres fins al final de la nostra vida, com llegim a Gàlates 5:17: ‘Perquè la carn té avidesa contra l'Esperit i l'Esperit contra la carn, que lluiten contra sí’. Per tant, tots els apòstols i els sants confessen que el pecat i les passions pecaminoses romanen en nosaltres fins que el cos es torni cendres, i ressusciti un nou cos (*glorificat*) que estigui lliure de passió i pecat” (M. LUTER, *Commentary on Romans*, pàg. 100).

QUAN EL PECAT REGNA

Quina amonestació se'ns dóna a Romans 6:12*?

La paraula *regnar*[#] mostra que, aquí, el “pecat” està representat com un rei. La paraula grega traduïda com “regnar” significa, literalment, “ser un rei” o “comportar-se com un rei”. El pecat està massa disposat a assumir el regnat del nostre cos mortal i a determinar el nostre comportament.

Quan Pau diu “no regni [...] el pecat”, suggereix que el justificat pot optar per impedir que el pecat s'erigeixi com a rei en la seva vida. Aquí és on entra en acció la voluntat.

“Allò que necessites entendre és la veritable força de la voluntat. Aquest és el poder que governa en la naturalesa de l'home: el poder de decidir o de triar. Tot depèn de la correcta acció de la voluntat. Déu ha donat als homes el poder de triar; depèn d'ells exercir-lo. Tu no pots canviar el teu cor, tu no pots per tu mateix donar els teus afectes a Déu; però pots *triar* servir-lo. Pots donar-li la teva voluntat; llavors ell obrarà en tu tant el voler com el fer d'acord amb la seva voluntat. D'aquesta manera, la teva naturalesa sencera serà posada sota el domini de l'Esperit de Crist; els teus afectes se centraran en ell i els teus pensaments estaran en harmonia amb ell” (CC 47).

El mot grec traduït a Romans 6:12 com “desitjos” podria haver estat “passions” o “concupiscències”. Aquests desitjos poden ser tant de coses bones com de coses dolentes; quan regna el pecat, ens farà desitjar allò dolent. Els desitjos seran forts, fins i tot irresistibles, si lluitem contra ells pel nostre compte. El pecat pot ser un cruel tirà que mai està satisfet i sempre hi torna per a més. Només mitjançant la fe, només en reclamar les promeses de la victòria, podem enderrocar aquest amo implacable.

La paraula *doncs*[&], a Romans 6:12, és important. Fa referència al que s'ha dit abans, específicament, al que s'ha dit a Romans 6:10 i 11. El batejat ara “viu per a Déu”. És a dir, Déu és el centre de la seva nova vida. La persona serveix a Déu, fent el que li agrada a Déu i, per tant, no pot servir al pecat al mateix temps. Està “viu per a Déu en Crist Jesús”.

Repassa la cita d'Ellen G. White a l'estudi d'avui. Observa que important és el concepte del lliure albir. Com criatures morals, hem de tenir lliure albir: el poder de triar entre el bé i el mal, entre Crist o el món. Durant les pròximes 24 hores, tracta de fer un seguiment conscient de la manera en com utilitzes aquest lliure albir moral. Què pots aprendre de l'ús, o abús, que fas d'aquest do sagrat?

* A SBT: “Que no regni més, doncs, el pecat en el vostre cos mortal per obeir-lo en els seus desitjos”. (Nota del traductor).

A BEC enloc de “regni” s'utilitza el mot “domini”. (Nota del traductor).

& A BEC; “per tant”. (Nota del traductor).

NO SOTA LA LLEI, SINÓ SOTA LA GRÀCIA

Llegeix Romans 6:14. De quina manera hem d'entendre aquest versicle? Significa que els Deu Manaments ja no són obligatoris per a nosaltres? Si ja no ho són, per què?

Romans 6:14 és una de les declaracions clau del llibre de Romans. I sovint es la cita en el context d'algú que ens diu als adventistes que el dia de repòs sabàtic ha estat abrogat.

Però òbviament això no és el que vol dir el versicle. Com ja hem vist, no és possible eliminar la Llei Moral i que el pecat segueixi sent una realitat, perquè la Llei Moral és allò que defineix el pecat! Si llegissis tot el que s'ha dit anteriorment a Romans, fins i tot només en el capítol 6, seria difícil imaginar-se Pau anunciant, de sobte, enmig de tot aquest anàlisi sobre la realitat del pecat, que: “La Llei Moral (els Deu Manaments, que defineixen el pecat) ha estat abolida”. Això no té cap sentit.

Pau els hi està dient als romans que aquell que viu “sota la llei” (és a dir, sota l'economia jueva tal com es practicava en la seva època, amb totes les seves normes i reglaments fets per l'home) estarà governat pel pecat. En contrast, la persona que viu sota la gràcia obtindrà la victòria sobre el pecat, perquè la Llei està escrita al seu cor i l'Esperit de Déu pot guiar els seus passos. Acceptar Jesucrist com el Messies, ser justificat per ell, batejar-se en la seva mort, destruir al “vell home”, ressuscitar per “caminar en vida nova”, aquestes són les coses que destronaran al pecat de la nostra vida. Recorda que aquest és el context en que apareix Romans 6:14, el context de la promesa de la victòria sobre el pecat.

No hauríem de definir la frase “sota la llei” de manera massa restrictiva. La persona que suposadament viu “sota la gràcia” però desobeeix la Llei de Déu no trobarà gràcia, sinó condemna. “Sota la gràcia” vol dir que, mitjançant la gràcia de Déu segons la revelació de Jesús, s'ha eliminat la condemna que la Llei inevitablement comporta sobre els pecadors. Per tant, ara lliures d'aquesta condemna de mort causada per la Llei, “caminem en vida nova”, una vida que es caracteritza i es manifesta pel fet que, en morir al jo, ja no som esclaus del pecat.

De quines maneres has experimentat la realitat d'una nova vida en Crist? Quines evidències tangibles pots assenyalar que revelin el que Crist ha fet en tu? De quins aspectes et negues a desprendre't, i per què hauries de desfer-te d'ells?

PECAT O OBEDIÈNCIA?

Llegeix Romans 6:16. Què està plantejant Pau? Per què el seu argument és tan blanc i negre? És l'un o l'altre, sense mitjes tintes. Quina lliçó hauríem d'aprendre d'aquest contrast tan potent?

Pau torna a emfatitzar que la nova vida de fe no garanteix que estiguem lliures de pecat. La vida de fe fa possible la victòria sobre el pecat; de fet, només a través de la fe podem tenir la victòria que se'ns promet.

Després de personificar al pecat com un rei que sotmet als seus súbdits, Pau ara torna a la figura del pecat com un amo que exigeix l'obediència dels seus servents. Pau assenyala que una persona té l'opció d'escollir al seu senyor. Pot servir al pecat, que porta a la mort, o pot servir a la justícia, que condueix a la vida eterna. Per Pau no hi ha un terme mitjà, ni deixa espai per avinences. És una cosa o l'altra perquè, al cap i a la fi, ens enfrontem a la vida eterna o a la mort eterna.

Llegeix Romans 6:17. De quina manera amplia Pau el que va dir a Romans 6:16?

És interessant observar que l'obediència està lligada a la correcta doctrina. Aquí, el mot grec per a “doctrina” vol dir “ensenyança”. Als cristians romans se'ls havien impartit els principis de la fe cristiana que ara obeïen. Per això, per a Pau, quan els cristians van obeir “de tot cor” la doctrina correcta, l'ensenyança correcta, aquesta va ajudar als romans a convertir-se en “servents de la justícia” (Romans 6:18). De vegades, sentim dir que la doctrina no importa, sempre que mostrem amor. Aquesta és una expressió molt simplista de quelcom que no és tan senzill. Com es va dir en una lliçó anterior, Pau estava molt preocupat per la falsa doctrina a la qual l'església de Galàcia havia sucumbit. Per tant, hem de ser curosos amb les declaracions que denigrin d'alguna manera la importància de l'ensenyança correcta.

Esclaus del pecat, servents de la justícia; el contrast és molt marcat. Si després del baptisme pequem, vol dir que no som veritablement salvats? Llegeix 1 Joan 1:8 al 2:1. Quant ens ajuda aquest passatge a entendre el que significa ser seguidor de Crist i així i tot estar subjecte a caure?

ALLIBERATS DEL PECAT

Tenint en compte el que hem estudiat fins ara a Romans 6, llegeix els versicles 19 al 23. Resumeix en les següents línies l'essència del que Pau està ensenyant. I encara més, pregunta't de quina manera pots fer realitat a la teva vida les veritats essencials que aborda Pau. Pregunta't quines qüestions estan en joc.

Aquestes paraules de Pau mostren que comprèn plenament la naturalesa caiguda de la humanitat; parla de “la vostra feblesa humana”. L'apòstol sap del que és capaç la naturalesa humana quan queda lliurada a la seva sort. Per això, novament fa una crida al poder de decisió: el poder que tenim de triar per lliurar la nostra carn feble i de lliurar-nos nosaltres mateixos a un nou amo, Jesús, que ens permetrà viure una vida justa.

Sovint es cita Romans 6:23 per mostrar que el càstig pel pecat, és a dir, la transgressió de la llei, és la mort. No hi ha dubte que el càstig del pecat és la mort. Però, a més de veure la mort com el càstig del pecat, hem de veure el pecat com Pau el descriu a Romans 6: un amo que domina als seus servents i els entabana pagant-los amb la mort.

Observa, a més, que en la descripció del retrat dels dos amos, Pau crida l'atenció sobre el fet de servir a un amo implica lliurar-se de servir a l'altre. De nou veiem que les alternatives són ben específiques: o una o l'altra. No hi ha terme mitjà. Alhora, com tots sabem, estar lliures del domini del pecat no significa ser impecables, o que no lluitem, o fins i tot que, de vegades, no caiguem. Vol dir que ja no estem *dominats* pel pecat, per més que aquest segueixi sent una realitat a la nostra vida i per més que haguem de reclamar diàriament les promeses de victòria sobre ell.

Per tant, aquest passatge arriba a ser una poderosa crida per a qualsevol que estigui servint al pecat. Aquest tirà no ofereix res més que la mort com a pagament per fer coses vergonyoses; per això, una persona raonable hauria de desitjar l'emancipació d'aquest tirà. Per la seva banda, els que serveixen a la justícia fan coses rectes i dignes de lloança, no amb la idea d'obtenir així la salvació, sinó com a fruit de la seva nova experiència. Si actuen amb el propòsit de guanyar-se la salvació, no van captar l'essència de l'evangeli, del que la salvació és, ni de per què necessiten a Jesús.

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Llegeix “Apropiarse de la victoria”, a *Mensajes para los jóvenes*, pàgs. 72, 73; “El verdadero motivo del servicio”, a *El discurso maestro de Jesucristo*, pàgs. 79-81; i “Una súplica a los jóvenes”, a *Testimonios para la iglesia*, vol. 3, pàg. 402. Llegeix, també, el *Comentario biblico adventista*, vol. 6, pàgs. 1074, 1075.

“Ell [Jesús] no va consentir a pecar. Ni tan sols per mitjà d'un pensament va cedir a la temptació. Així també podem fer nosaltres. La humanitat de Crist estava unida amb la divinitat; va ser fet idoni per al conflicte mitjançant la permanència de l'Esperit Sant en ell. I ell va venir per fer-nos participants de la naturalesa divina. Mentre estiguem units amb ell per la fe, el pecat no tindrà domini sobre nosaltres. Déu estén la seva mà per aconseguir la mà de la nostra fe i dirigir-la a agafar-se de la divinitat de Crist per tal que el nostre caràcter pugui arribar a la perfecció” (*DTG* 98).

“En el nostre baptisme, ens comprometem a trencar tota relació amb Satanàs i els seus instruments, i a posar cor, ment i ànima en l'obra d'estendre el Regne de Déu [...]. El Pare, el Fill i l'Esperit Sant s'han compromès a cooperar amb els instruments humans santificats” (“Comentarios de Elena G. de White”, *CBA* 6:1075).

“Una professió del cristianisme sense la fe i les obres corresponents no servirà de res. Ningú no pot servir dos senyors. Els fills del maligne són els servidors del seu senyor, al qual es van lliurar per obeir; són els seus servents, i no poden ser servents de Déu llevat que renunciïn a totes les seves obres. No pot ser inofensiu per als servents del Rei celestial prendre part en els plaers i les diversions en què participen els servents de Satanàs, tot i que repeteixin sovint que les tals diversions són innocents. Déu ha revelat veritats sagrades i santes que han de separar als seus fills dels impius i purificar-los per a si. Els adventistes del setè dia han de viure conforme a la seva fe” (*TI* 1:358).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Malgrat tenir totes aquestes meravelloses promeses de victòria sobre el pecat, el fet és que tots (fins i tot els cristians nascuts de nou) som conscients de quant hem caigut, de quant hem pecat i del corromput que pot estar el nostre cor. Hi ha alguna contradicció? Explica la teva resposta.
2. Comparteix amb la teva classe un testimoni del que Crist ha fet en tu, dels canvis que has experimentat i de la nova vida que tens en ell.
3. Tot i que sempre és important recordar que la nostra salvació descansa només en allò que Crist ha fet per nosaltres, quins perills sorgeixen si destaquem excessivament aquesta meravellosa veritat i excloem l'altra part de la salvació: el que Jesús fa en nosaltres per transformar-nos a la seva imatge? Per què necessitem entendre i emfatitzar aquests dos aspectes de la salvació?

QUI ÉS L'HOME DE ROMANS 7

Dissabte 18 de novembre

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Romans 7

PER MEMORITZAR:

"Però ara hem estat alliberats de la llei, havent mort a allò que ens tenia subjugats, a fi que servim en la nova manera de l'Esperit i no pas en la vella manera de la lletra" (Romans 7:6, SBT).

Pocs capítols de la Bíblia han generat més controvèrsia que Romans 7. Pel que fa als temes involucrats, el *Comentario bíblico adventista* diu: "El significat dels versicles 14 al 25 va ser un dels problemes més debatuts de tota l'Epístola. Les preguntes bàsiques han girat al voltant de dos aspectes: fins a quin punt la descripció d'una lluita moral tan intensa pot ser autobiogràfica, i si va ser així, si aquests versicles es refereixen a la vida de Pau abans o després de la seva conversió. Que Pau està parlant de la seva pròpia lluita personal amb el pecat, resulta evident pel significat obvi de les seves paraules (cf. versicles 7-11, CC 15, JT 1:403). Però també és igualment cert que està descrivint un conflicte que en forma més o menys pronunciada és experimentat per tota ànima que s'enfronta a les demandes espirituals de la santa Llei de Déu, i les reconeix" (CBA 6:529, 530).

Els estudiosos de la Bíblia difereixen en quin moment Pau va tenir l'experiència de Romans 7, si va ser abans o després de la seva conversió. L'important és que la justícia de Jesús ens cobreix i que en ella som perfectes davant Déu, que promet donar-nos la victòria sobre el pecat i conformar-nos a "la imatge del seu Fill" (Romans 8:29).

MORTS A LA LLEI

Llegeix Romans 7:1 al 6. Quina il·lustració fa servir Pau per mostrar als seus lectors la seva relació amb la Llei i què vol emfatitzar amb aquesta il·lustració?

La il·lustració de Pau a Romans 7:1 al 6 està bastant relacionada amb el seu raonament, però una anàlisi acurada del passatge ens ajudarà a entendre'l millor.

En el context general de la carta, Pau està parlant del sistema de culte establert al Sinai; a qui es refereix sovint amb el mot *lleï*. Els jueus tenien dificultat en entendre que aquest sistema, que Déu els havia donat, havia d'acabar amb la vinguda del Messies. D'això s'ocupava Pau: els creients jueus encara no estaven disposats a abandonar allò que havia estat una part tan important de la seva vida.

En essència, la il·lustració de Pau és la següent: una dona està casada amb un home. La llei la uneix a ell mentre visqui. Mentre el marit visqui, ella no pot ser consort d'altres homes. Però quan ell mor, ella està lliure de la llei que els unia (Romans 7:3).

De quina manera Pau aplica la il·lustració de la llei del matrimoni al sistema del judaisme? Romans 7:4, 5.

Així com la mort del seu marit allibera la dona de la llei del seu espòs, així la mort de l'antiga vida a la carn, mitjançant Jesucrist, allibera els jueus de la llei que s'esperava que guardessin fins que el Messies complís els seus tipus.

Ara els jueus eren lliures per “tornar a casar-se”. Van rebre la invitació a casar-se amb el Messies ressuscitat i així donar fruits per a Déu. Aquesta il·lustració era una estratègia més que Pau utilitzava per convèncer els jueus que ara estaven lliures d'abandonar l'antic sistema.

Un cop més, tenint en compte tot el que Pau i la Bíblia diuen sobre l'obediència als Deu Manaments, no té sentit afirmar que Pau els estava dient a aquests creients jueus que els Deu Manaments ja no eren obligatoris. Els que utilitzen aquests versicles per tractar d'insistir amb aquest argument (que es va suprimir la Llei Moral) realment no volen dir *exactament* això de totes totes; el que realment volen dir és que només es va suprimir el dia de repòs sabàtic, no la resta de la Llei. Interpretar que Romans 7:4 i 5 ensenya que el quart manament ha estat abolit, suplantat o reemplaçat pel diumenge és donar-li un significat que mai es va pretendre que tinguessin aquestes paraules.

EL PECAT I LA LLEI

Si Pau està parlant de tot el sistema de lleis del Sinaí, què podem dir de Romans 7:7, en el qual esmenta específicament un dels Deu Manaments? No refuta la postura presa ahir que Pau no estava parlant de l'abolició dels Deu Manaments?

La resposta és “No”. Un cop més hem de tenir en compte que la paraula *lleis*, per a Pau, és *tot* el sistema introduït al Sinaí, que incloïa la Llei Moral entre d'altres. Per tant, Pau podia citar d'ella, de la mateixa manera que de qualsevol altra porció de tota l'economia jueva, per fer els seus comentaris. Però quan el sistema va deixar d'existir amb la mort de Crist, això no incloïa la Llei Moral, que havia existit fins i tot abans del Sinaí i que també existeix després del Calvari.

Llegeix Romans 7:8 a l'11. Què ensenya Pau sobre la relació entre la llei i el pecat?

Déu es va revelar als jueus, dient-los en detall el que estava bé i el que estava malament en qüestions morals, civils, cerimonials i de salut. També va explicar els càstigs per violar les diferents lleis. La violació de la voluntat revelada de Déu aquí es defineix com a pecat.

Per tant, explica Pau, ell no hauria sabut si era pecat cobejar sense que la “Llei” l'informés aquest fet. El pecat és la violació de la voluntat revelada de Déu i, on no hi ha coneixement de la voluntat revelada no hi ha consciència del pecat. Quan aquesta voluntat revelada es dona a conèixer a una persona, aquesta es reconeix com a pecadora, i està sota la condemna i la mort. En aquest sentit, la persona mor.

D'acord amb l'argumentació de Pau aquí i en tota aquesta secció, ell està tractant de construir un pont per aconseguir que els jueus, que veneren la “Llei”, vegin a Crist com el compliment d'aquesta llei. Demostra que la Llei era necessària però que la seva funció era limitada. La Llei estava destinada a mostrar la necessitat de la salvació; mai va pretendre ser el mitjà per obtenir aquesta salvació.

“L'apòstol Pau, en relatar les seves experiències, presenta una important veritat sobre l'obra que s'ha d'efectuar en la conversió. Diu: ‘Jo sense llei vivia en un temps –no sentia cap condemna–; però vingut el manament –quan la Llei de Déu es va manifestar amb força en la seva consciència–, el pecat va revivre i jo vaig morir’. Llavors es va considerar pecador, condemnat per la Llei divina. Cal observar que va ser Pau el qui va morir, i no la Llei” (“Comentaris de Elena G. de White”, a *CBA* 6:1076).

En quin sentit has “mort” davant la Llei? En aquest context, com pots entendre el que Jesús ha fet per tu al donar-te una nova vida en ell?

LA LLEI ÉS SANTA

Llegeix Romans 7:12. De quina manera entenem aquest versicle en el context que Pau ha estat analitzant?

Com els jueus veneraven la Llei, Pau l'exalta de totes les maneres possibles. La Llei és bona per al que fa, però no pot fer allò per al que mai va estar destinada a fer: salvar-nos del pecat. Per això necessitem a Jesús, perquè la Llei (ja sigui tot el sistema jueu o la Llei Moral en particular) no pot oferir salvació. Només la pot oferir Jesús i la seva justícia, que la rebem mitjançant la fe.

A qui culpa Pau per la seva condició de “mort”, i què exonera? Per què és important aquesta distinció? Romans 7:13.

A Romans 7:13, Pau presenta la “Llei” de la millor manera possible. Decideix culpar el pecat, no a la Llei, per la seva terrible condició pecaminosa; és a dir, per produir-li “tota mena de cobejances” (Romans 7:8). La Llei és bona, perquè és el patró de conducta de Déu, però com a pecador Pau està condemnat davant seu.

Per què el pecat va tenir tant èxit en mostrar a Pau com un pecador terrible? Romans 7:14, 15.

Carnal [a *SBT*]* significa lasciu, o luxuriós. Per aquest motiu, Pau necessitava a Jesucrist. Només Jesucrist podia treure la condemna (Romans 8:1). Només Jesucrist podia alliberar-lo de l'esclavitud del pecat.

Pau es descriu a si mateix com “venut al pecat”. És esclau del pecat. No té llibertat. No pot fer el que vol. Ell tracta de fer el que la bona Llei li diu que faci, però el pecat no l'hi permetrà.

Amb aquesta il·lustració, Pau estava tractant de mostrar als jueus la necessitat del Messies. Ja havia assenyalat que la victòria només és possible sota la gràcia (Romans 6:14). Aquest mateix pensament es torna a emfatitzar a Romans 7. Viure sota la “Llei” vol dir ser esclau del pecat, un amo desprietat.

Segons la teva pròpia experiència, com t'esclavitzava el pecat? Has tractat alguna vegada de jugar amb el pecat, pensant que podries controlar-lo al teu gust, només per trobar-te sota un capatàs viciós i desprietat? Benvingut a la realitat! Per què, llavors, has de lliurar-te a Jesús i morir al jo cada dia?

* A *BEC*: “Terrenal”. (Nota del traductor).

L'HOME DE ROMANS 7

“I si faig allò que no vull, afirmo que la llei és bona. I ara, ja no sóc jo qui ho duu a terme, sinó el pecat que habita en mi” (Romans 7:16, 17, SBT). Quina lluita es presenta aquí?

En utilitzar la Llei com a mirall, l'Esperit Sant convenç a una persona que no agrada a Déu perquè no compleix amb els requeriments de la Llei. Si s'esforça per complir amb aquests requisits, el pecador mostra que reconeix que la Llei és bona.

Quins punts, que Pau ja havia tractat, repeteix per donar èmfasi? Romans 7:18-20.

Per cridar l'atenció d'una persona de la seva necessitat de Crist, l'Esperit Sant sovint la condueix a través d'una experiència a l'estil de l'“Antic Pacte”. Ellen G. White descriu l'experiència d'Israel de la següent manera: “Els israelites no es van adonar de la pecaminositat del seu propi cor, ni que sense Crist els era impossible guardar la Llei de Déu; i amb excessiva premura van concertar el seu pacte amb Déu. Creient-se capaços de ser justos per si mateixos, van declarar: ‘Tot el que Jehovà ha dit, ho farem i ho obeam’ (Éxode 24:7). [...] Tot just unes poques setmanes després, van trencar el seu pacte amb Déu al postrar-se a adorar una imatge fosa. No podien esperar el favor de Déu per mitjà d'un pacte que ja havien trencat; i ara van sentir la seva pecaminositat i necessitat del Salvador revelat en el pacte d'Abraham i simbolitzat en els sacrificis. De manera que, mitjançant la fe i l'amor, es van vincular amb Déu com el seu alliberador de l'esclavitud del pecat. Ja estaven capacitats per apreciar les benediccions del nou pacte” (PP 388).

Malauradament, en no renovar la seva dedicació a Crist diàriament, molts cristians, de fet, estan servint al pecat, per més que detestin d'admetre-ho. Ells racionalitzen que, en realitat, estan passant per l'experiència normal de la santificació i que simplement encara tenen un llarg camí per recórrer. Per això, en lloc de portar a Crist els pecats coneguts i demanar-li que els doni la victòria sobre ells, s'amaguen darrere Romans 7, que els diu, segons ells pensen, que és impossible fer el bé. En realitat, aquest capítol està dient que és impossible fer el bé quan una persona és esclava del pecat, però la victòria és possible en Jesucrist.

Obtens les victòries sobre el jo i el pecat que Crist ens promet? Si la resposta és “no”, per què? Quines són les males decisions que prens?

SALVATS DE LA MORT

Llegeix Romans 7:21 a 23. Has tingut aquesta mateixa lluita en la teva pròpia vida, fins i tot com a cristià?

En aquest passatge, Pau compara la llei dels seus membres (el seu cos) amb la llei del pecat. “Amb la carn”, diu Pau, servia a “la llei del pecat” (Romans 7:25). Però servir al pecat i obeir la seva llei implica la mort (*veure* Romans 7:10, 11, 13). Per tant, el seu cos (quan funcionava en obediència al pecat) es podria descriure apropiadament com “aquest cos de mort”.

La llei de la ment és la Llei de Déu, la revelació que Déu fa de la seva voluntat. Sota la convicció de l'Esperit Sant, Pau va acceptar aquesta llei. La seva ment va decidir guardar-la, però quan ho va intentar no va poder perquè el seu cos volia pecar. Qui no ha sentit aquesta mateixa lluita? En la teva ment saps el que vols fer, però el teu cos clama per alguna cosa més.

De quina manera podem ser rescatats d'aquesta difícil situació en què ens trobem? Romans 7:24, 25.

Alguns s'han preguntat per què, després d'assolir l'apogeu gloriós en l'expressió: “Dono gràcies a Déu per mitjà de Jesu-Crist, Senyor nostre!” (*SBT*), Pau ha de referir-se una vegada més a les lluites de l'ànima de les que pel que sembla ha estat alliberat. Alguns interpreten que l'expressió d'acció de gràcies és una exclamació entre parèntesis. Creuen que aquesta exclamació ve naturalment després del crit: “Qui m'alliberarà?” (*SBT*). Sostenen que abans de procedir amb una àmplia anàlisi del gloriós alliberament (Romans 8), Pau resumeix el que ha dit en els versicles anteriors i reconeix un cop més el conflicte contra les forces del pecat.

Altres suggereixen que, amb “jo mateix”, Pau vol dir: “pel meu compte, deixant a Crist fora d'escena”. Qualsevol que sigui la interpretació de Romans 7:24 i 25, hi ha alguna cosa que ha de quedar en clar: per nosaltres mateixos, sense Crist, som indefensos contra el pecat. Amb Crist, tenim vida nova en ell, en la qual (si bé l'ego apareixerà constantment) les promeses de victòria són les nostres si decidim reclamar-les. Així com ningú pot respirar, tossir ni esternudar per tu, ningú pot decidir entregar-se a Crist per tu. Només tu pots prendre aquesta decisió. No hi ha altra manera d'obtenir per a tu les victòries que se'ns ha promès a Jesús.

PER ESTUDIAR I MEDITAR: “A la transgressió de la llei, no hi ha seguretat ni repòs ni justificació. L'home no pot esperar romandre innocent davant Déu i en pau amb ell mitjançant els mèrits de Crist mentre continuï en pecat” (MS 1:250).

“Pau desitja que els seus germans compreguin que la glòria d'un Salvador que perdona els pecats donava significat a tot el sistema jueu. Desitjava també que compreguessin que, quan Crist va venir al món i va morir com a sacrifici en favor de l'home, el símbol es va trobar amb la realitat simbolitzada.

”Després que Crist va morir a la Creu com a ofrena pel pecat, la llei cerimonial ja no podia tenir vigència; però, estava relacionada amb la Llei Moral i era gloriosa. El conjunt portava el segell de la Deïtat, i expressava la santedat, justícia i rectitud de Déu. I, si va ser gloriós el ministeri de la dispensació que anava a desaparèixer, quant més havia de ser gloriosa la realitat quan Crist va ser revelat en donar el seu Esperit vivificador i santificador a tots els que creuen?” (“Comentarios de Elena G. de White”, a CBA 6:1095).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. “A 7:25, l'apòstol escriu: ‘Amb la ment jo mateix serveixo la llei de Déu, però amb la carn, la llei del pecat’. Aquest és el passatge més clar de tots i d'ell aprenem que una mateixa persona (*creient*) serveix al mateix temps a la Llei de Déu i a la llei del pecat. *És al mateix temps justificat, però pecador (simul iustus est et peccator)*; perquè no diu: ‘La meva ment serveix la Llei de Déu’; ni diu: ‘La meva carn serveix la llei del pecat’; sinó que diu: ‘Jo mateix’. És a dir, tot l'home, la mateixa persona, està en aquesta doble servitud. Per aquesta raó, li agraeix a Déu per servir a la Llei de Déu i li prega misericòrdia per servir a la llei del pecat. Però ningú pot dir que una persona carnal (*inconversa*) serveix a la Llei de Déu. L'apòstol vol dir: Com veuran, és així com vaig dir abans: els sants (*creients*) són pecadors i al mateix temps són justos. Són justos perquè creuen en Crist, la justícia del qual els cobreix i els hi és imputada. Però són pecadors ja que no compleixen la Llei, i encara tenen desitjos pecaminosos. Són com els malalts que són atesos per un metge. Estan realment malalts, però esperen millorar, i ja estan començant a sentir-se millor. Estan a punt de recuperar la salut. El major dany que podrien patir aquests pacients és afirmar amb arrogància que estan bé, perquè patirien una recaiguda que encara seria pitjor (*que la seva primera malaltia*)” (M. LUTER, *Commentary on Romans*, pàgs. 114, 115). Estàs d'acord amb el que diu Luter o disenteixes d'ell? Fonamenta les teves respostes a classe.

CAP CONDEMNACIÓ

Dissabte 25 de novembre

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Romans 8:1-17.

PER MEMORITZAR:

**“Per tant, ara no hi ha cap condemnció per als qui són en Crist Jesús
[, que caminen no segons la carn, sinó segons l'Esperit]”
(Romans 8:1, SBT)*.**

Romans 8 és la resposta de Pau a Romans 7. A Romans 7, Pau parla de frustració, fracàs i condemnció. A Romans 8, la condemnció ha desaparegut, i és substituïda per la llibertat i la victòria per mitjà de Jesucrist.

Pau deia a Romans 7 que, si et negues a acceptar a Jesucrist, la miserable experiència de Romans 7 serà teva també. Seràs esclau del pecat, incapaç de fer el que decideixis fer. Pau diu a Romans 8 que Crist Jesús t'ofereix l'alliberament del pecat i la llibertat de fer el bé que vols, però que el teu cos no t'ho permetrà.

Pau segueix explicant que aquesta llibertat va ser comprada a un cost infinit. Crist, el Fill de Déu, va prendre sobre si la humanitat. Era l'única manera que podia relacionar-se amb nosaltres, ser el nostre Exemple perfecte i convertir-se en el Substitut que va morir en el nostre lloc. Ell va venir “en semblança de carn de pecat” (Romans 8:3, SBT). Com a resultat, els justos requeriments de la Llei poden complir-se en nosaltres (Romans 8:4). Amb altres paraules, per als que creuen Crist va possibilitar la victòria sobre el pecat, com així també el compliment dels requisits positius de la Llei, no com un mitjà de salvació, sinó com a resultat d'això. L'obediència a la Llei no ha estat, ni pot ser, un mitjà de salvació. Aquest va ser el missatge de Pau i el de Luter, i també ha de ser el nostre.

* A BEC: “Ara ja no queda cap condemnció per als qui estan en Crist Jesús”. El text reproduït entre [claudàtors] no apareix als principals manuscrits, i sembla ser una reiteració de la darrera part del versicle 4. (Nota i claudàtors del traductor).

EN JESUCRIST

“Per tant, ara no hi ha cap condemnció per als qui són en Crist Jesús [, que caminen no segons la carn, sinó segons l'Esperit]” (Romans 8:1, SBT)*. Què significa “cap condemnció”? Cap condemnció de què? I, per què és una molt bona notícia?

“En Crist Jesús” és una frase comuna en els escrits paulins. Que una persona estigui en Crist Jesús vol dir que ha acceptat a Crist com el seu Salvador. Confia en ell implícitament i ha decidit fer seu el mode de vida de Crist. El resultat és una estreta unió personal amb Crist.

“En Crist Jesús” contrasta amb “[en] la carn”. També contrasta amb l'experiència detallada en el capítol 7, on Pau descriu com carnal a la persona sota condemnció, abans que es lliuri a Crist, el que significa que és esclava del pecat. Està sota condemnció de mort (Romans 7:11, 13, 24). Serveix a la “lleï del pecat” (Romans 7:23, 25). Està en un estat terrible i miserable (Romans 7:24).

Però, llavors, la persona es lliura a Jesús, i es produeix un canvi immediat en la seva posició davant Déu. Qui anteriorment estava condemnat com infractor de la Lleï, ara és perfecte a la vista de Déu, com si mai hagués pecat, perquè la justícia de Jesucrist el cobreix completament. No hi ha més condemnció, no perquè la persona sigui irreprotxable, sense pecat o mereixedora de la vida eterna (ni pensar-ho!), sinó perquè el registre perfecte de la vida de Jesús ocupa el lloc del registre de la persona; per tant, no hi ha condemnció.

No obstant això, el bo no acaba allà.

Què allibera una persona de l'esclavitud al pecat? Romans 8:2.

L'expressió “la lleï de l'Esperit de la vida” (SBT)[#] es refereix al pla de Crist per salvar la humanitat, en contrast amb “la lleï del pecat i de la mort”, que en el capítol 7 es descriu com la lleï amb la qual va regnar el pecat, la fi del qual era la mort. La lleï de Crist, en canvi, produeix vida i llibertat.

“Tot aquell que refusa lliurar-se a Déu està sota el domini d'un altre poder. No és el seu propi amo. Pot parlar de llibertat, però està en la més abjecta esclavitud. [...] Mentre s'afalaga d'estar seguint els dictats del seu propi judici, obeeix la voluntat del príncep de les tenebres. Crist va venir per trencar les cadenes de l'esclavitud del pecat per a l'ànima” (DTG 431). Ets esclau o estàs lliure en Crist? Com pots saber-ho amb certesa?

* A BEC: “Ara ja no queda cap condemnció per als qui estan en Crist Jesús”. El text reproduït entre [claudàtors] no apareix als principals manuscrits, i sembla ser una reiteració de la darrera part del versicle 4. (Nota i claudàtors del traductor).

A BEC: “la lleï de l'Esperit, que dóna vida”. (Nota del traductor).

ALLÒ QUE LA LLEI NO POT FER

Per més bona que sigui, la “Llei” (la llei cerimonial, la Llei Moral, o fins i tot totes dues) no pot fer per nosaltres el que més necessitem, que és proveir el mitjà de salvació, un mitjà per salvar-nos de la condemna i de la mort que produeix el pecat. Per això, necessitem Jesús.

Llegeix Romans 8:3 i 4. Què va fer Crist que la Llei, per la seva mateixa naturalesa, no pot fer?

Déu va proveir un remei "enviant el seu propi Fill amb una humanitat semblant a la dels pecadors", i "ha sentenciat el pecat que hi ha en l'home". L'encarnació de Crist va ser un pas important en el pla de salvació. És adequat exaltar la Creu; però, en l'execució del pla de salvació, la vida de Crist "semblant a la dels pecadors" també era extremadament important.

Com a resultat del que va fer Déu enviant a Crist, ara és possible que complim amb els justos requeriments de la Llei; és a dir, fer el bé que requereix la Llei. "Sota el règim de la Llei" (Romans 6:14), això era impossible; ara, "en Crist", és possible.

Però hem de recordar que fer el que requereix la Llei no vol dir guardar bé la Llei per a obtenir la salvació. Aquesta no és una opció, mai va ser-ho. Significa, simplement, viure la vida que Déu ens permet viure; és a dir, una vida d'obediència en què hem "hem clavats a la creu els desitjos de la carn juntament amb les seves passions i les seves cobejances" (Gàlates 5:24), una vida en la qual reflectim el caràcter de Crist. "Caminar", a Romans 8:4 (*SBT*), és una expressió idiomàtica que significa "comportar-se" (*BEC*), "conduir-se". La paraula *carn* denota la persona no regenerada, tant abans com després de la condemna. Comportar-se "d'una manera carnal" (*BEC*), caminar "segons la carn" (*SBT*) és estar controlat pels desitjos egoïstes.

En contrast, caminar segons l'Esperit és complir els requeriments justos de la Llei. Només amb l'ajuda de l'Esperit Sant podem complir aquests requeriments. Només en Crist Jesús hi ha llibertat per fer allò que la Llei requereix. A part de Crist, aquesta llibertat no existeix. A qui és esclau del pecat l'hi és impossible fer el bé que vol fer (*veure* Romans 7:15, 18).

Com de bé guardes la Llei? Deixant de banda qualsevol idea d'obtenir la salvació mitjançant la Llei, es compleix la "justícia de la Llei" en la teva vida? Si no, per què no? Quins pretextos utilitzes per racionalitzar el teu comportament?

LA CARN O L'ESPERIT

“Perquè els qui són conforme a la carn, posen el pensament en les coses de la carn, però els qui són conforme a l'Esperit, en les de l'Esperit. Perquè la manera de pensar de la carn és mort, però la manera de pensar de l'Esperit és vida i pau” (Romans 8:5, 6)*. Medita en aquests versicles. Quin missatge bàsic extreus d'ells? Què et diuen sobre el teu estil de vida?

“Són conforme” s'utilitza en el sentit de “són segons” (*kata*, en grec). “Posen el pensament” aquí vol dir “fixen o ocupen la ment en”. Un grup fixa la seva ment en satisfer els desitjos naturals; l'altre fixa la seva ment en les coses de l'Esperit, per seguir els seus dictats. A causa que la ment determina les accions, els dos grups viuen i actuen de manera diferent.

Què és el que la ment carnal no pot fer? Romans 8:7, 8.

Fixar la ment en complir els desitjos de la carn és, en realitat, estar en un estat d'enemistat contra Déu. Qui ocupa així la seva ment no es preocupa per fer la voluntat de Déu. Fins i tot pot estar en rebel·lió contra ell i violar la seva Llei obertament.

Pau vol emfatitzar especialment que, si estàs separat de Crist, t'és impossible guardar la Llei de Déu. Una i altra vegada, Pau torna sobre aquest tema: no importa quant ens esforcem, separats de Crist no podem obeir la Llei.

El propòsit especial de Pau era persuadir els jueus que necessitaven alguna cosa més que la seva “Torà” (Llei). Per la seva conducta havien demostrat que, tot i tenir la Revelació divina, eren culpables dels mateixos pecats que els gentils (Romans 2). La lliçó de tot això era que necessitaven el Messies. Sense ell, serien esclaus del pecat i incapaços d'escapar del seu domini.

Aquesta va ser la resposta de Pau a aquells jueus que no podien entendre per què el que Déu els havia donat a l'Antic Testament ja no era suficient per a la salvació. Pau va admetre que tot el que havien estat fent era bo, però que també necessitaven acceptar el Messies que havia vingut.

Repassa les teves últimes 24 hores. Les teves obres, van ser de l'Esperit o de la carn? Què et diu la teva resposta sobre tu mateix? Si van ser obres de la carn, quins canvis has de fer i de quina manera pots aconseguir-ho?

* A *BEC*: “Perquè els qui segueixen els impulsos de la carn s'interessen per les coses carnals, i els qui segueixen l'impuls de l'Esperit s'interessen per les espirituals. Els impulsos carnals duen a la mort, mentre que l'impuls de l'Esperit duu a la vida i a la pau”. (Nota del traductor).

CRIST EN TU

Pau prossegueix amb el seu tema, contrastant les dues possibilitats que la gent enfronta en la seva vida: viure segons l'Esperit, és a dir, l'Esperit Sant de Déu, que se'ns promet; o viure segons la seva naturalesa pecaminosa i carnal. Una porta a la vida eterna; l'altra, a la mort eterna. No hi ha terme mitjà. O com Jesús mateix va dir: “Qui no és amb mi, està contra mi; i qui no recull amb mi, escampa” (Mateu 12:30). No es pot ser més clar, o més negre i blanc, que això.

Llegeix Romans 8:9 al 14. Què se'ls promet als que es lliuren plenament a Crist?

La vida “subjecte a la carn” es contrasta amb la vida “subjecte a l'Esperit”. L'Esperit de Déu, l'Esperit Sant, controla la vida “segons l'Esperit”. En aquest capítol, se l'anomena l'Esperit de Crist, potser en el sentit que és el representant de Crist i, per mitjà d'ell, Crist habita en el creient (Romans 8: 9, 10).

En aquests versicles, Pau reprèn una il·lustració que va utilitzar a Romans 6:1 a l'11. Figurativament, en el baptisme es destrueix “el cos del pecat” (és a dir, el cos que va servir al pecat). “L'home vell home que hi ha en nosaltres ha estat crucificat amb ell” (Romans 6:6). Però, com en el baptisme, no només hi ha un enterrament, sinó també una resurrecció, de manera que la persona batejada ressuscita per caminar en vida nova. Això implica ajusticiar el vell jo, una decisió que hem de prendre personalment cada dia, a cada moment. Déu no destrueix la llibertat humana. Fins i tot després de destruir al vell home de pecat, encara és possible pecar. Pau va escriure als Colossencs: “Per tant, feu morir els vostres membres que són de la terra [...]” (Colossencs 3:5, *SBT*).

Per tant, després de la conversió, encara s'haurà de bregar amb el pecat. La diferència és que la persona en qui l'Esperit habita compta ara amb poder diví per a vèncer. A més, com la persona ha estat alliberada tan miraculosament de l'esclavatge del pecat, es veu obligada a no tornar a servir de nou al pecat.

Medita en aquesta idea que l'Esperit de Déu, que va ressuscitar Jesús de la mort, és el mateix que habita en nosaltres si l'hi ho permetem. Pensa en el poder que hi ha per a nosaltres! Què ens impedeix d'aprofitar-lo tant com poguem?

L'ESPERIT D'ADOPCIÓ

Com descriu Pau la nova relació en Crist? Romans 8:15. Quina esperança trobem en aquesta promesa? De quina manera la concretem en la nostra vida?

Pau descriu la nova relació com un alliberament del temor, de la por. Un esclau està captiu; viu en un estat de constant temor vers el seu amo. Ha de suportar no obtenir res dels seus llargs anys de servei.

Però no és així amb els que accepten a Jesucrist. En primer lloc, el seu servei és voluntari. En segon lloc, el serveixen sense por perquè “l'amor complet foratiga la temença” (1 Joan 4:18)*. I, en tercer lloc, es converteixen en hereus d'una herència de valor infinit.

“L'esperit de servitud s'engendra quan es procura viure d'acord amb una religió legal, mitjançant esforços per complir les demandes de la Llei per la nostra pròpia força. Només hi ha esperança per a nosaltres quan ens posem sota el pacte fet amb Abraham, que és el pacte de gràcia per la fe en Jesucrist. L'evangeli predicat a Abraham, per mitjà del qual va tenir esperança, és el mateix evangeli que ens és predicat a nosaltres avui, mitjançant el qual tenim esperança. Abraham va contemplar Jesús, qui és també l'Autor i Consumador de la nostra fe” (“Comentarios de Elena G. de White”, a CBA 6:1077).

Què ens dóna la seguretat que Déu realment ens ha acceptat com a fills? Romans 8:16.

El testimoni interior de l'Esperit confirma la nostra acceptació. Si bé no és segur deixar-se portar merament pels sentiments, els qui han seguit el millor que han pogut la llum de la Paraula escoltaran una consoladora veu interior que els assegurarà que han estat acceptats com a fills de Déu.

De fet, Romans 8:17 ens diu que som hereus; és a dir, som part de la família de Déu i, com a hereus, com a fills, vam rebre una meravellosa herència del nostre Pare. No és una cosa que hàgim obtingut, sinó que la rebem en virtut de la nostra nova condició davant de Déu; una condició que rebem mitjançant la seva gràcia, que tenim a la nostra disposició gràcies a la mort de Jesús en favor nostre.

Com de prop estàs del Senyor? Realment el coneixes o simplement saps sobre ell? Quins canvis has de fer a la teva vida per poder caminar més a prop del teu Creador i Redemptor? Què et deté, i per què?

* A SBT: “l'amor perfecte llança fora el temor”. (Nota del traductor).

PER ESTUDIAR I MEDITAR: “El pla de salvació no ofereix als creients, abans d'arribar al Regne, una vida lliure de patiments i proves; per contra, els demana que segueixin a Crist en la mateixa senda d'abnegació i blasme. [...] Per mitjà d'aquestes proves i persecucions, el caràcter de Crist es reproduïx i es revela al seu poble. [...] La nostra participació en els patiments de Crist ens educa i disciplina, i ens prepara per compartir la glòria del món futur” (CBA 6:565).

“La cadena que s'ha fet baixar del Tron de Déu és prou llarga com per arribar a les majors profunditats. Crist pot treure els pecadors més empedreïts de l'abisme de la degradació, i col·locar-los on se'ls reconeixerà com a fills de Déu i hereus amb Crist de l'herència immortal” (TI 7:217).

“Un Ésser, honorat per tot el Cel, va venir a aquest món per estar a la naturalesa humana al capdavant de la humanitat, per a testificar davant els àngels caiguts i davant els habitants dels mons no caiguts que, mitjançant l'ajuda divina que ha estat proveïda, tots poden caminar pel sender de l'obediència als manaments de Déu [...].

”El nostre rescate ha estat pagat pel nostre Salvador. Ningú està forçat a ser esclavitzat per Satanàs” (MS 1:363, 364).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Torna a llegir les cites d'Ellen G. White de l'estudi d'avui. Quina esperança podem obtenir d'elles? Més encara, com podem fer realitat aquestes promeses de victòria en la nostra pròpia vida? Per què, amb tantes coses que se'ns ofereixen en Crist, distem molt de ser el que realment podríem ser?
2. Diàriament, de quines maneres pràctiques pots seguir “l'impuls de l'Esperit” (Romans 8:5)? Què significa això? Què desitja l'Esperit? Quines coses mires, llegeixes o penses que et dificulten aconseguir això en la teva vida?
3. Reflexiona més sobre aquesta idea que estem d'una banda o de l'altra de la Gran Controvèrsia, sense termes mitjans. Quines són les implicacions d'aquesta crua realitat? El fet d'adonar-te d'aquesta important veritat, de quina manera hauria d'impactar en el nostre estil de vida i en les decisions que prenem, fins i tot en les “petites” coses?

FILLS DE LA PROMESA

Dissabte 2 de desembre

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Romans 9.

PER MEMORITZAR:

**“Així, doncs, té compassió de qui vol, i deixa endurir qui li sembla bé”
(Romans 9:18).**

“Tal com diu l'Esriptura: ‘He preferit Jacob, i he rebutjat Esaú’. [...].Mireu què diu [a]* Moisès: ‘Tindrè compassió de qui jo vulgui, i m'apiadaré de qui em sembli bé’ ” (Romans 9:13, 15).

Aquí, Pau de què parla? Què passa amb el lliure albir de l'ésser humà, sense el qual gairebé res del que creiem tindria sentit? No som lliures de triar o rebutjar a Déu? O aquests versicles ensenyen que alguns són elegits per ser salvats i altres perquè es perdin, independentment de les seves decisions personals?

La resposta la trobem contemplant el quadre més ampli del que Pau està dient. Pau segueix una línia argumentativa en la qual intenta mostrar el dret de Déu a escollir a aquells a qui ell farà servir com els seus “escollits”. Al capdavall, Déu és qui té la responsabilitat final d'evangelitzar el món. Per tant, per què no pot triar com els seus agents a qui ell vol? Mentre que Déu no li tregui a ningú l'oportunitat de la salvació, aquesta acció per part de Déu no és contrària als principis del lliure albir. Més i tot: no és contrària a la gran veritat que Crist va morir per tots els éssers humans, i el seu desig és que tots obtinguin la salvació.

Mentre recordem que Romans 9 no està parlant de la salvació personal dels que esmenta, sinó de la seva crida a fer una obra determinada, el capítol no presenta dificultats.

* [Text afegit pel traductor]. Comparat el text de *BEC* amb altres versions, trobo a faltar la “a” (és Jehovà qui diu això a Moisès, pas aquest qui parla [*cf.* Èxode 33:19]). (Nota del traductor).

LA CÀRREGA DE PAU

“Sereu per a mi un reialme de sacerdots i una nació santa. Aquestes són les paraules que trametràs als fills d'Israel” (Éxode 19:6).

Déu necessitava un poble missioner per evangelitzar un món ple de paganisme, fosc i idolatria. Va escollir als israelites i se'ls va revelar. Va fer plans perquè arribessin a ser una nació model per així atraure altres al veritable Déu. Va ser el propòsit de Déu que, per la revelació del seu caràcter a través d'Israel, el món fos atret cap a ell. Mitjançant l'ensenyament del servei sacrificial, Crist havia de ser exaltat davant les nacions, i tots els que ho mirassin viurien. A mesura que Israel es multipliqués, a mesura que augmentessin les seves benediccions, havia d'ampliar les seves fronteres fins que el seu regne abastés el món.

Llegeix Romans 9:1 al 12. Què destaca Pau sobre la fidelitat de Déu enmig dels fracassos humans?

Pau està construint una línia argumentativa en la qual mostrarà que la promesa feta a Israel no havia fracassat per complet. Hi ha un romanent a través del qual Déu encara es proposa treballar. Per establir la validesa de la idea del romanent, Pau es submergeix en la història d'Israel. Demostra que Déu sempre ha estat selectiu: 1) Déu no va escollir a tota la llavor d'Abraham per al seu pacte, només va escollir la línia d'Isaac. 2) No va escollir a tots els descendents d'Isaac, sinó als de Jacob.

També és important veure que l'herència, o l'ascendència, no garanteixen la salvació. Es pot ser de la sang adequada, de la família correcta, fins i tot de l'església correcta, i tot i així estar perdut i quedar fora de la promesa. És la fe, una fe que obra per amor, allò que revela als que són “fills de la promesa” (Romans 9:8).

Fixa't amb la frase de Romans 9:6: “És que no tots els descendents d'Israel són realment Israel”. Quin important missatge podem trobar-hi per a nosaltres, com adventistes, que en molts aspectes complim el mateix paper en la nostra era que els antics israelites complien en la seva?

ESCOLLITS

“Li fou dit: ‘El gran servirà el petit’, tal com diu l'Escriptura: ‘He preferit Jacob, i he rebutjat Esaú’ ” (Romans 9:12, 13).

Com s'ha dit a la introducció d'aquesta setmana, és impossible entendre correctament Romans 9 fins a que no reconeguem que Pau no parla de la salvació individual. Aquí es refereix a les funcions especials que Déu els estava convidant a alguns a complir. Déu volia que Jacob fos el progenitor del poble que seria la seva agència especial d'evangelització en el món. No hi ha cap implicació en aquest passatge que Esaú no pogués ser fora de perill. Déu volia que es salvés, així com desitja que tots els homes se salvin.

Llegeix Romans 9:14 i 15. Com entenem aquestes paraules en el context del que hem estat llegint?

Un cop més, Pau no està parlant de la salvació individual, perquè en aquest àmbit Déu estén la seva misericòrdia a tots, perquè “vol que tots els homes se salvin” (1 Timoteu 2:4). “La gràcia de Déu que porta salvació a tots els homes s'ha manifestat” (Titus 2:11, *SBT*). Però Déu pot triar a nacions per exercir un paper i, encara que aquestes poden refusar-lo, no poden impedir que Déu les esculli. Per més que Esaú ho hagués desitjat, no podria haver arribat a ser el progenitor del Messies ni del poble escollit.

En definitiva, no va ser una elecció arbitrària per part de Déu, ni un decret diví pel qual Esaú va ser exclòs de la salvació. Els dons de la seva gràcia a través de Crist són gratuïts per a tothom. Tots vam ser escollits per ser salvats, no per perdre'ns (Efesis 1:4, 5, 2 Pere 1:10). Són les nostres pròpies decisions, no les de Déu, les que ens allunyen de la promesa de vida eterna en Crist. Jesús va morir per cada ésser humà. No obstant això, Déu ha establert en la seva Paraula les condicions per les quals cada ànima serà elegida per a la vida eterna: la fe en Crist, que condueix al pecador justificat a l'obediència.

Com si no existís ningú més que tu, vas ser elegit en Crist abans de la fundació del món per ser fora de perill. És la teva crida, la teva decisió; Déu et dona tot a través de Jesús. Quin privilegi, quina esperança! Al capdavall, per què tota la resta empal·lideix en comparar-ho amb aquesta gran promesa? Per què seria la major de totes les tragèdies deixar que el pecat, que el jo i la carn et treguin tot el que se't va prometre en Jesús?

MISTERIS

“Perquè els meus pensaments no són els vostres pensaments, ni els vostres camins no són els meus camins, diu Jehovà. Així com el cel és més elevat que la terra, així són més elevats els meus camins que els vostres camins, i els meus pensaments, més que els vostres pensaments” (Isaïes 55:8, 9).

Llegeix Romans 9:17 a 24. Segons el que hem llegit fins ara, de quina manera hem d'entendre el plantejament de Pau?

En la manera que, en el moment de l'Èxode, es va enfrontar a Egipte, Déu estava obrant a favor de la salvació de la raça humana. Déu va planificar revelar-se als egipcis (igual que a les altres nacions) en les plagues d'Egipte i en l'alliberament del seu poble per posar de manifest que el Déu d'Israel era el Déu veritable. Va ser concebut com una invitació perquè els pobles de les nacions abandonessin els seus déus i l'adressin.

Òbviament, Faraó ja havia pres la seva decisió en contra de Déu, de manera que al endurir el seu cor Déu no li estava traient l'oportunitat de la salvació. L'enduriment era en contra de la petició de deixar anar a Israel, no en contra de la crida de Déu perquè Faraó acceptés la salvació personal. Crist va morir per Faraó, igual que per Moisès, Aaron i la resta dels fills d'Israel.

La qüestió fonamental en tot això és que com a éssers humans caiguts tenim una visió molt estreta del món, de la realitat, de Déu i de com ell obra en el món. Com podem esperar comprendre tots els camins de Déu quan el món natural, tot al nostre voltant, conté misteris que no podem entendre? Per exemple, fa només 171 anys que els metges es van adonar que seria una bona idea rentar-se les mans abans de realitzar una cirurgia! Això demostra com hem estat immersos en la ignorància. I qui sap, si el temps perdura, quines altres coses descobrirem en el futur que revelaran com avui continuem immersos en la ignorància?

Sens dubte, no sempre entenem els camins de Déu, però Jesús va venir a revelar-nos com és Déu (Joan 14:9). Per què, llavors, enmig de tots els misteris de la vida i dels esdeveniments inesperats, és tan important que meditem en el caràcter de Crist, i en el que ens ha revelat sobre Déu i del seu amor per nosaltres? De quina manera el fet de saber com és el caràcter de Déu ens ajuda a romandre fidels enmig de les proves que semblen tan injustes?

AMMÍ: “EL MEU POBLE”

A Romans 9:25, Pau cita Osees 2:23; i a Romans 9:26, cita Osees 1:10. El context és que Déu va instruir a Osees perquè prengués per muller “una prostituta”* (Osees 1:2) com una il·lustració de la relació de Déu amb Israel, perquè la nació havia anat rere déus estranys. Els fills nascuts d'aquest matrimoni van rebre noms que representaven el rebuig de Déu i el càstig de l'Israel idòlatra. Al tercer fill el van anomenar *Lo-Ammí* (Osees 1:9), que literalment significa “el No-poble-meu”.

Però enmig de tot això, Osees va predir que arribaria el dia en què, després de castigar al seu poble, Déu restauraria la seva prosperitat, trauria els seus falsos déus i faria un pacte amb ell (*veure* Osees 2:11-19). En aquest moment, els que eren *Lo-Ammí*, “el No-poble-meu”, arribarien a ser *Ammí*, “el-poble-meu”.

En els dies de Pau, els *Ammi* eren “nosaltres, [...] no exclusivament [...] els jueus, sinó també [...] els gentils” (Romans 9:24). Quina presentació clara i poderosa de l'evangeli, un evangeli que des del principi va ser per a tothom. No és d'estranyar que, com adventistes, prenguem part de la nostra crida d'Apocalipsi 14:6: “Vaig veure també un altre àngel que volava pel mig del cel portant una bona nova eterna per a proclamar-la als pobladors de la terra, a tota nació, raça, llengua i poble”#. Avui, com en l'època de Pau i com en els dies de l'antic Israel, la bona nova de la salvació es difondrà per tot el món.

Llegeix Romans 9:25 a 29. Observa quantes vegades Pau cita l'Antic Testament per expressar la seva opinió sobre les coses que estaven succeint en la seva època. Quin és el missatge bàsic que es troba en aquest passatge? Quina esperança se'ls ofereix allà als lectors?

El fet que alguns dels compatriotes de Pau rebutgessin la crida de l'evangeli li causava “una gran tristesa i un dolor punyent” al seu cor (Romans 9:2). Però, almenys hi havia un romanent. Les promeses de Déu no fallen; tot i que els éssers humans, sí. L'esperança que podem tenir és que, al final, les promeses de Déu es compleixen, i si reclamem aquestes promeses també es compliran en nosaltres.

Amb quina freqüència et fallen les persones? Quant sovint t'has fallat a tu mateix i als altres? Probablement més vegades de les que puguis comptar, no és cert? Quines lliçons pots aprendre d'aquests fracassos pel que fa a on ha d'estar la teva major confiança?

* A *BST*: “dona de fornacions”. (Nota del traductor).

A *BST*: “I vaig veure un altre àngel que volava pel mig del cel, i tenia un evangeli etern per anunciar-lo als habitants de la terra, a tota nació, i tribu, i llengua, i poble”. (Nota del traductor).

ENTREBANCS

“Què direm, doncs? Que els pagans, que no buscaven la justícia, assoliren la justícia, una justícia, però, que és a base de la fe, mentre que Israel, que cercava una Llei de justícia, aquesta Llei no l'ha aconseguida. Per què? Perquè no la buscaven per la fe, sinó pel camí de les obres. Van ensopegar amb aquella pedra d'entrebanc” (Romans 9:30-32)*. Quin missatge trobem aquí? I més encara, com podem prendre aquest missatge que va ser escrit en determinat moment i lloc, i aplicar els seus principis a nosaltres ara i aquí? De quina manera podem evitar cometre els mateixos errors que els israelites, en el nostre context?

Amb inequívocues paraules, Pau explica als seus compatriotes per què s'estan perdent alguna cosa que Déu desitja que tinguin, i que a més és quelcom que en realitat estan cercant però no ho aconsegueixen.

Curiosament, els gentils als quals Déu havia acceptat ni tan sols s'havien esforçat per obtenir aquesta acceptació. Estaven rera els seus propis interessos i metes quan el missatge de l'evangeli els va atrapar. En comprendre el seu valor, van acceptar el missatge. Déu els va declarar justos perquè van acceptar a Jesucrist com el seu Substitut. Va ser una transacció de fe.

El problema amb els israelites era que van ensopegar amb la pedra d'entrebanc (*veure* Romans 9:33). Alguns, no tots (*veure* Fets 2:41), es negaven a acceptar Jesús de Natzaret com el Messies que Déu havia enviat. No complia amb les seves expectatives del Messies; per tant, li van donar l'esquena quan va venir.

Abans de concloure aquest capítol, Pau cita un altre text de l'Antic Testament[#]: “Tal com diu l'Escriptura: ‘Mireu que poso a Sió una pedra d'entrebanc i una roca d'ensopec; i el que cregui en ell no s'haurà d'averkonyir’ ” (Romans 9:33). En aquest passatge, Pau mostra novament com de decisiva és la fe veritable en el pla de salvació (*veure també* 1 Pere 2:6-8). Una roca d'ensopec? I, no obstant, el qui cregui en ell no serà averkonyit? Sí, per a molts, Jesús és una pedra d'entrebanc, però per als que el coneixen i l'estimen és un altre tipus de roca, “la roca de la meva salvació” (Salm 89:26).

Alguna vegada vas considerar que Jesús era una “pedra d'entrebanc”? Si és així, per què? És a dir, què vas fer per caure en aquesta situació? Com t'en vas sortir, i què vas aprendre perquè, tant de bo, mai tornis a trobar-te en aquest tipus de relació amb Jesús?

* A *SBT*: “Què direm, doncs? Que els gentils que no anaven darrere la justícia van aconseguir la justícia, la justícia que *prové* de la fe; en canvi Israel, que anava darrere una llei de justícia, no ha arribat a una llei de justícia. Per què? Perquè no *va ser* per la fe, sinó com per les obres de la llei. Perquè van ensopegar en la pedra d'ensopec”. (Nota del traductor).

Cf. Isaïes 8:14 i 28:16. (Nota del traductor).

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Llegeix “Els darrers reformadors anglesos”, a *La gran controvèrsia*, pàgs. 159, 160 [303, 306]. Llegeix, també, “Comentarios de Elena G. de White”, a *CBA* 1:1099, 1100.

“Existeix una predestinació d'individus i d'un poble, l'única predestinació trobada a la Paraula de Déu, on l'home és predestinat a ser salvat. I molts han mirat cap al final, pensant que estaven segurament predestinats per a tenir el goig celestial; però aquesta no és la predestinació que revela la Bíblia. L'home està predestinat a ocupar-se en la seva pròpia salvació amb temor i tremolor. Està predestinat a posar-se l'armadura per lluitar la bona batalla de la fe. Està predestinat a fer servir els mitjans que Déu ha posat al seu abast per tal de guerrear contra tota concupiscència impia mentre Satanàs juga el joc de la vida per la seva ànima. Està predestinat a vetllar en pregària, a investigar les Escriptures i evitar caure en la temptació. Està predestinat a tenir fe constantment. Està predestinat a ser obedient a tota paraula que surt de la boca de Déu, i al fet que pugui ser no només oïdor sinó també faedor de la Paraula. Això és predestinació bíblica” (*TM* 453).

“Cap ment finita pot comprendre plenament el caràcter o les obres de l'Ésser infinit. No podem descobrir Déu per mitjà de la investigació. Per a les ments més fortes i millor conreades, el mateix que per a les més febles i ignorants, l'Ésser sant ha de romandre envoltat de misteri. Però, tot i que ‘l'envolten la nuvolada i la fosca, la justícia i el dret són el suport del seu tron’ (Salm 97:2). Prou podem comprendre del seu tracte amb nosaltres per descobrir una misericòrdia il·limitada unida a un poder infinit. Podem comprendre, dels seus propòsits, tot allò que siguem capaços d'assimilar; més enllà d'això, hem de confiar en la mà omnipotent, en el cor ple d'amor” (*Ed* 169).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Certs cristians ensenyen que, fins i tot abans de néixer, Déu va escollir a alguns per a salvació i a altres per perdició. Si per casualitat haguessis estat un dels que Déu, amb el seu infinit amor i saviesa, predestinà per perdició, llavors no importa les decisions que prenguis: estàs condemnat a la perdició; que molts creuen que significa cremar-se en l'infern per l'eternitat. En altres paraules, sense cap decisió de la nostra part, sinó només per la providència de Déu, alguns estan predestinats a viure sense una relació salvífica amb Jesús aquí en aquesta vida, només per passar la propera vida cremant-se per sempre en els focs de l'infern. Què hi ha de dolent amb aquesta visió? De quina manera contrasta amb la nostra interpretació d'aquests mateixos assumptes?
2. Creus que l'Església Adventista del Setè Dia i el seu propòsit en el món actual s'equipara amb el paper de l'antic Israel en la seva època? Quines són les similituds i les diferències? En quin sentit estem millor? O estem pitjor? Justifica la teva resposta.

ELS ESCOLLITS

Dissabte 9 de desembre

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Romans 10; 11.

PER MEMORITZAR:

**“Ara jo em pregunto: És que Déu ha rebutjat el seu poble? De cap manera!
També jo sóc israelita, del llinatge d'Abraham per la tribu de Benjamí”
(Romans 11:1).**

La lliçó d'aquesta setmana abarca Romans 10 i 11. Si bé farem un èmfasi especial en el capítol 11, és important llegir tots els dos capítols complets.

Aquests dos capítols han estat, i segueixen sent, el punt focal de molts debats. No obstant això, hi ha una cosa que s'evidencia clarament a través de tots ells: l'amor de Déu per la humanitat i el seu gran desig que tota la humanitat se salvi. No hi ha cap rebuig col·lectiu per a la salvació. Romans 10 deixa molt en clar que “no hi ha cap diferència entre jueu i grec” (Romans 10:12): tots són pecadors i tots necessiten la gràcia de Déu oferta al món mitjançant Jesucrist. Aquesta gràcia ens arriba a tots, no segons la nacionalitat, el naixement, o les obres de la Llei, sinó per la fe en Jesús, que va morir com Substitut dels pecadors de tots els llocs i els temps. Els rols poden canviar, però el pla bàsic de salvació no canvia mai.

Com es va dir anteriorment, és important entendre que, quan Pau parla d'escollits i de cridats, el tema no és la salvació, sinó la funció en el pla de Déu per arribar al món. Cap grup ha estat rebutjat per a la salvació. Aquest mai va ser el tema en qüestió, sinó que, després de la Creu i després de la introducció de l'evangeli als gentils, el moviment primitiu dels creients (jueus i gentils) va assumir la responsabilitat d'evangelitzar al món.

CRIST I LA LLEI

Llegeix Romans 10:1 al 4. Tenint en compte tot l'esmentat anteriorment, quin és el missatge aquí? Com podríem, avui, córrer perill de cercar establir la nostra pròpia justícia?

El legalisme pot presentar-se de moltes formes, algunes més subtils que altres. Els qui es miren a si mateixos: les seves bones obres, la seva dieta, amb quanta rigorositat guarden el dissabte, totes les coses dolentes que no fan o les coses bones que han aconseguit fins i tot amb les millors intencions; tots aquests estan caient en el parany del legalisme. A cada moment, en la nostra vida, hem de mantenir davant nostre la santedat de Déu en contrast amb la nostra pecaminositat; aquesta és la manera més segura de protegir-nos de la classe de pensament que porta a la gent a buscar la seva pròpia justícia, que és contrària a la justícia de Crist.

Romans 10: 4 és un versicle important que presenta l'essència de tot el missatge de Pau als romans. Primer que tot, ens cal conèixer el context. Molts jueus estaven cercant “establir la seva pròpia justícia” (Romans 10:3, *SBT*) i buscaven “la justícia que és per la llei” (Romans 10:5, *SBT*). Però, amb la vinguda del Messies, es va manifestar el veritable camí de la justícia. A tots els que dipositessin la seva fe en Crist se'ls va oferir justícia. Ell era Aquell a qui l'antic sistema cerimonial havia assenyalat.

Fins i tot, si incloem els Deu Manaments en aquesta definició de Llei, no vol dir que els Deu Manaments s'hagin suprimit. La Llei Moral assenjala els nostres pecats, les nostres faltes, les nostres deficiències; d'aquesta manera, ens condueix a la nostra necessitat d'un Salvador, la nostra necessitat de perdó, la nostra necessitat de justícia; i tot això es troba només en Jesús. Crist és la “fi” de la Llei, en el sentit que la Llei ens condueix a ell i a la seva justícia. Aquí, la paraula grega per a “fi” és *télos*, que també es pot traduir com “meta” o “propòsit”. Crist és el propòsit final de la Llei, ja que la Llei ens condueix a Jesús.

Considerar que aquest text ensenya que els Deu Manaments (o específicament el quart, al qual apunten aquestes persones) estan ara anul·lats és treure una conclusió que va en contra de molts altres ensenyaments de Pau i del Nou Testament.

Alguna vegada vas descobrir que et senties orgullós del bo que eres, especialment en comparació amb els altres? Potser ets “millor”... i què? Compara't amb Crist, i després pensa en el “bo” que ets en realitat.

* A *BEC*: “la justícia que ve de la Llei”. (Nota del traductor).

L'ELECCIÓ DE LA GRÀCIA

Llegeix Romans 11:1 al 7. Quina doctrina comuna nega de forma clara i irrevocable aquest passatge?

A la primera part de la seva resposta a la pregunta: “Ha rebutjat Déu al seu poble?”, Pau assenyala a un romanent escollit per gràcia com a prova que Déu no ha rebutjat el seu poble. La salvació està a disposició de tots els que l'accepten, jueus i gentils per igual.

Hauríem de recordar que els primers conversos al cristianisme eren tots jueus (per exemple, el grup que es va convertir al dia de Pentecosta). Va ser necessària una visió especial i un miracle per convèncer a Pere que els gentils tenien igual accés a la gràcia de Crist (Fets 10, comparar amb Fets 15:7-9) i que també se'ls havia de portar l'evangeli.

Llegeix Romans 11:7 al 10. Pau, està dient que Déu va obcecar a la part de la població d'Israel que va rebutjar a Jesús amb el propòsit que no es salvés? Què hi ha de dolent amb aquesta idea?

A Romans 11:8 al 10, Pau cita l'Antic Testament, al qual els jueus acceptaven com a normativa. Els passatges que Pau esmenta representen a Déu donant-li a Israel un esperit d'ensopiment que li impedeix veure i escoltar. Déu cega els ulls de la gent per evitar que vegin la llum que els conduirà a la salvació? Mai! Aquests passatges s'han d'interpretar a la llum de la nostra explicació de Romans 9. Pau no està parlant de la salvació individual, perquè Déu no rebutja a cap grup *col·lectivament* per a la salvació. La qüestió aquí, com en les seccions anteriors, té a veure amb la funció que aquestes persones ocupen en l'obra de Déu.

Què té de dolent la idea que Déu hagi rebutjat en massa a algun grup de persones en relació amb la seva salvació? Per què és això contrari a tot l'ensenyament de l'evangeli, que en la seva essència mostra que Crist va morir per salvar a tots els éssers humans? De quina manera, per exemple, en el cas dels jueus, aquesta idea ha portat a resultats tràgics?

LES BRANQUES NATURALS

Llegeix Romans 11:11 al 15. Quina gran esperança presenta Pau en aquest passatge?

En aquest passatge, trobem dues expressions paral·leles: 1) “la seva [dels israelites] integració total” (Romans 11:12), i 2) “la seva [dels israelites] reconciliació” (Romans 11:15)*. Pau concebia que el detriment i el rebuig només serien temporals, i que els seguirien la plenitud i la restitució. Aquesta és la segona resposta de Pau a la pregunta plantejada al principi del capítol: “Que potser Déu va rebutjar al seu poble?”. Allò que sembla ser un rebuig, diu, és només una situació temporal.

Llegeix Romans 11:16 al 24. Què ens està dient aquí Pau?

Pau compara al romanent fidel d'Israel amb una olivera noble, les branques de la qual han estat esqueixades (els incrèduls); aquesta és una il·lustració que fa servir per provar que “Déu no va rebutjar al seu poble” (Romans 11:2). L'arrel i el tronc encara hi són.

En aquest arbre s'han empeltat els gentils creients. Ells obtenen la seva saba i la seva vitalitat de l'arrel i del tronc, que representen l'Israel creient.

Allò que els va passar als que van rebutjar a Jesús podria succeir també als creients gentils. La Bíblia no ensenya cap doctrina d’“una vegada salvat, sempre salvat”. Així com la salvació s'ofereix lliurement, també se la pot rebutjar lliurement. Encara que hem de tenir cura de no pensar que cada vegada que caiem quedem fora de la salvació, o que no som salvats a menys que siguem perfectes, també hem d'evitar l'altre extrem: la idea que una vegada que la gràcia de Déu ens ha cobert no hi ha res que puguem fer, cap decisió que puguem prendre, que ens tregui la provisió de la salvació. En definitiva, només aquells que es mantenen “en la seva bondat” (Romans 11:22, *SBT*) seran salvats.

Cap creient hauria de presumir de la seva bondat ni sentir-se superior als seus semblants. No mereixem la nostra salvació; és un regal. Davant de la Creu, davant de l'estendard de la santedat de Déu, tots som iguals: pecadors que necessitem la gràcia divina, pecadors que necessitem una santedat que només pot ser nostra mitjançant la gràcia. No tenim res en nosaltres mateixos de la qual cosa presumir; la nostra jactància ha de ser només en Jesús i en allò que ell va fer per nosaltres en venir a aquest món en carn humana, en patir les nostres afliccions, en morir pels nostres pecats, en oferir-nos un model de com hem de viure i al prometre'ns poder per portar endavant aquesta vida. En tot som completament dependents d'ell, perquè sense ell no tindriem esperança més enllà del que aquest món ofereix.

* A l'edició en espanyol es reproduïxen els mots utilitzats a *RVR*: “restauración” i “restitución”, respectivament. (Nota del traductor).

TOT ISRAEL SERÀ SALVAT

Llegeix Romans 11:25 al 27. Quins grans esdeveniments prediu Pau?

Els cristians han analitzat i debatut Romans 11:25 al 27 durant segles. No obstant això, hi ha algunes qüestions que són clares. En primer lloc, aquí el significat de tot és que Déu s'acosta als jueus. El que Pau està dient respon a la pregunta plantejada al principi del capítol: “És que Déu ha rebutjat el seu poble?”. La seva resposta, és clar, és “no”, i la seva explicació és: 1) que la ceguesa (*porosis*, en grec, “duresa”, “enduriment”) és només en “part”; i 2) que només és temporal, “fins que hagi entrat la plenitud dels gentils” (*SBT*)*.

Què significa “la plenitud dels gentils”? Molts consideren que aquesta frase és una manera d'expressar el compliment de la comissió evangèlica, quan tothom escolti l'evangeli. “La plenitud dels gentils” es compleix quan l'evangeli ha estat predicat a tot arreu. La fe d'Israel, manifestada en Crist, s'universalitza: l'evangeli ha estat predicat a tot el món; la vinguda de Jesús és a prop. Aquest és el moment on molts jueus decideixen acudir a Jesús.

Una altra qüestió difícil és el significat de “tot Israel serà salvat” (Romans 11:26, *SBT*)#. Això no s'ha d'interpretar com que tots els jueus rebran salvació en el temps de la fi gràcies a algun decret diví. Enlloc les Escripures prediquen l'universalisme, ja sigui per a tota la raça humana com per a un segment en particular. Pau esperava “salvar-ne alguns” (Romans 11:14, *SBT*). Alguns van acceptar el Messies i altres el van rebutjar, com passa amb tots els grups de persones.

En fer un comentari sobre Romans 11, Ellen G. White parla d'un temps “en la proclamació final de l'evangeli” quan “molts jueus [...] rebran per la fe a Crist com el seu Redemptor” (*HAp* 306).

“Hi ha una grandiosa obra que s'ha de fer en el nostre món. El Senyor ha declarat que els gentils seran reunits; i no només els gentils, sinó també els jueus. Hi ha entre els jueus moltes persones que es convertiran, i per mitjà dels quals veurem com la salvació de Déu avançarà com una llàntia que crema. Hi ha jueus a tot arreu, i a ells se'ls ha de portar la llum de la veritat present. Entre ells hi ha molts que vindran a la llum, i que proclamaran la immutabilitat de la Llei de Déu amb meravellós poder” (*Ev* 421).

Pren-te un temps per reflexionar en les arrels jueves de la fe cristiana. En quina mesura un estudi selectiu de la religió jueva et podria ajudar a comprendre millor la teva fe cristiana?

* A *BEC*: “fins que el conjunt de nacions hagi entrat”. (Nota del traductor).

A *BEC*: “tot Israel se salvarà”. (Nota del traductor).

LA SALVACIÓ DELS PECADORS

L'amor de Pau pel seu poble es posa clarament en evidència a Romans 11:25 al 27. Haguè d'haver estat molt dur per a ell que alguns dels seus compatriotes lluitessin contra ell i contra la veritat de l'evangeli. Però tot i això, encara creia que molts veurien Jesús com el Messies.

Llegeix Romans 11:28 al 36. De quina manera mostra Pau l'amor de Déu, no només envers els jueus, sinó també envers tota la humanitat? Com expressa sorpreses i misteri el poder de la gràcia de Déu?

A Romans 11:28 al 36, tot i que es fa un contrast entre jueus i gentils, queda clara una cosa: la misericòrdia, l'amor i la gràcia de Déu es vessen sobre els pecadors. Des d'abans de la fundació del món, el pla de Déu va ser salvar la humanitat i usar a altres éssers humans, fins i tot a nacions, com a instruments a les seves mans per complir la voluntat divina.

Llegeix Romans 11:31 amb atenció i pregària. Quin aspecte d'aquest versicle és important, específicament, en relació amb el nostre testimoni, no només envers els jueus, sinó també envers totes les persones amb les que entrem en contacte?

Sens dubte, si l'església cristiana hagués tractat millor als jueus a través dels segles, molts més podrien haver-se acostat al seu Messies. El gran abandonament en els primers segles després de Crist i la paganització extrema del cristianisme, incloent el rebuig del dia de repòs sabàtic a favor del diumenge, certament no va facilitar molt que un jueu pogués sentir-se atret per Jesús.

Per això, és important que tots els cristians, en adonar-se'n de la misericòrdia que se'ls ha ofert en Jesús, manifestin aquesta misericòrdia als altres. No podem ser cristians si no ho fem (*veure* Mateu 18:23-36).

Hi ha algú a qui necessitis mostrar misericòrdia i que, potser, no la mereixi? Per què no mostrar-li a aquesta persona aquesta misericòrdia, per més difícil que resulti fer-ho? ¿No és això el que Jesús ha fet per nosaltres?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Llegeix “Ante el Sanedrín”, “De perseguidor a discipulo” i “Cartas escritas desde Roma”, a *Los hechos de los apóstoles*, pàgs. 64, 65, 92-94, 378, 379; “Para alcanzar a los católicos”, a *El evangelismo*, pàgs. 418-420; i “Qué predicar y qué no predicar”, a *Mensajes selectos*, vol. 1, pàgs. 182, 183.

“Malgrat el fracàs d'Israel com a nació, hi havia entre ells un bon romanent que se salvaria. En el temps de l'adveniment del Salvador, hi havia homes i dones fidels que havien rebut amb alegria el missatge de Joan el Baptista, i havien estat induïts així a estudiar de nou les profecies referents al Messies. Quan es va fundar l'església cristiana primitiva, estava composta per aquests fidels jueus que van reconèixer a Jesús de Natzaret com Aquell a qui havien anhelat el seu adveniment” (*HAp* 302).

“Entre els jueus hi ha alguns que, com Saule de Tars, són poderosos en les Escriptures, i aquests proclamaran amb poder la immutabilitat de la Llei de Déu [...]. Quan els seus servents treballin amb fe per als qui han estat molt de temps descuidats i menyspreats, la seva salvació es revelarà” (*HAp* 306).

“A la proclamació final de l'evangeli, quan una obra especial s'ha de fer en favor de les classes oblidades, desateses fins llavors, Déu espera que els seus missatgers manifestin interès pel poble jueu, que es troba a tot arreu de la Terra. Quan les escriptures de l'Antic Testament es combinin amb les del Nou per explicar l'etern propòsit de Jehovà, això serà per a molts jueus com l'aurora d'una nova creació, la resurrecció de l'ànima. Quan vegin al Crist de la dispensació evangèlica pintat en les pàgines de les escriptures de l'Antic Testament, i percebin clarament com el Nou Testament explica a l'Antic, les seves facultats adormides es despertaran, i reconeixeran a Crist com el Salvador del món. Molts rebran per la fe a Crist com el seu Redemptor” (*HAp* 306).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. A mesura que la Llei de Déu, i especialment el dissabte, cobra gran importància en els darrers dies, no és raonable pensar que els jueus (molts d'ells tan fermes com els adventistes en el compliment dels Deu Manaments) tindran un paper en ajudar a aclarir algunes qüestions davant del món? Al capdavant, quan de guardar el dissabte es tracta, els adventistes, en contrast amb els jueus, són novells. Analitzeu aquesta idea a la classe.
2. De totes les esglésies, per què hauria de ser l'Església Adventista la més reeixida en arribar als jueus? Què podeu fer tu o la teva església local per intentar arribar als jueus de la teva comunitat?
3. Què podem aprendre dels errors de molts a l'antic Israel? De quina manera avui podem evitar fer el mateix?

VÉNCER AMB EL BÉ EL MAL

Dissabte 16 de desembre

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Romans 12, 13.

PER MEMORITZAR:

“I no vulgueu adaptar-vos al model d'aquest món, més aviat procureu transformar-vos renovant la mentalitat, a fi que pugueu discernir quina és la voluntat de Déu, allò que és bo, allò que li agrada, allò que és correcte” (Romans 12:2).

Pau encara intenta dissuadir als romans de les seves falses nocions de la Llei, també crida a tots els cristians a un elevat nivell d'obediència. Aquesta obediència sorgeix d'un canvi intern en el nostre cor i en la nostra ment, un canvi que ve només mitjançant el poder de Déu.

Romans no dóna cap indicatiu que aquesta obediència es produeixi de manera automàtica. El cristià necessita instruir-se en quins són els requisits i ha de buscar el poder sense el qual aquesta obediència és impossible.

Pau mai va tenir intencions de menysprear les obres; en els capítols 13 al 15 fa gran èmfasi en elles. Amb això no nega el que va dir abans sobre la justificació per la fe. Al contrari, les obres són la veritable expressió del que implica viure per fe. Als creients del Nou Testament se'ls ha donat un exemple de comportament moral apropiat en Jesucrist. Ningú més que ell mostra el model per seguir. “Que hi hagi en vosaltres aquesta manera de pensar que hi hagué també en [no en Moisès, ni Daniel, ni David, ni Salomó, ni Henoc, ni Dèbora, ni Elies]* Crist-Jesús” (Filipencs 2:5, *SBT*). La norma no pot ser més elevada que aquesta!

* [Text afegit pels autors de l'Escola Sabàtica]. (Nota del traductor).

VOSTRE CULTRE RACIONAL

Amb el capítol 11 acaba la part doctrinal del llibre de Romans. Els capítols 12 a 16 presenten instruccions pràctiques i notes personals. No obstant això, aquests capítols finals són extremadament importants perquè mostren com ha de ser la vida de fe.

En primer lloc, la fe no és un substitut de l'obediència, com si la fe d'alguna manera anul·lés la nostra obligació d'obeir el Senyor. Els preceptes morals segueixen vigents; s'expliquen i fins i tot s'amplifiquen en el Nou Testament. I tampoc es dona cap indicació que sigui fàcil per al cristià regir la seva vida mitjançant aquests preceptes morals. Al contrari, se'ns diu que de vegades podria ser difícil, perquè la batalla contra el jo i el pecat sempre és difícil (1 Pere 4:1). Al cristià se'l promet el poder diví i se li dona la seguretat que la victòria és possible, però encara estem en el món de l'enemic i haurem de lliurar moltes batalles contra la temptació. El millor és que, si caiem, si ensopeguem, no som rebutjats, sinó que tenim un gran sacerdot que intercedeix per nosaltres (Fets 7:25).

Llegeix Romans 12:1. L'analogia que aquí es presenta, què ens revela pel que fa a la manera en què hem de viure com a cristians? Com encaixa Romans 12:2 amb això?

A Romans 12:1, Pau al·ludeix als sacrificis de l'Antic Testament. Així com en l'antiguitat es sacrificaven animals a Déu, ara els cristians han de lliurar el seu cos a Déu, no per morir, sinó com a sacrifici viu dedicat al seu servei.

En temps de l'antic Israel, s'examinaven amb molta cura totes les ofrenes presentades com a sacrifici. Si es descobria algun defecte en l'animal, era rebutjat, perquè Déu havia ordenat que l'ofrena fora sense taca. Per tant, s'insta els cristians a presentar el seu cos “com a sacrifici vivent, sant, agradable a Déu” [SBT]. Per aconseguir això, totes les seves facultats s'han de conservar en la millor condició possible. Tot i que cap de nosaltres estigui sense taca, l'important és que hem de tractar de viure d'una manera tan irreprotxable i fidel com puguem.

“*Transformeu-vos per la renovació de la vostra ment* (Romans 12:2, SBT). D'aquesta manera, l'apòstol descriu el progrés (cristià); perquè es dirigeix als que ja són cristians. La vida cristiana no vol dir quedar-se quiet, sinó passar d'allò que és bo a allò que és millor” (M. LUTER, *Commentary on Romans*, pàgs. 167, 168). Què vol dir “passar d'allò que és bo a allò que és millor” en la vida cristiana?

PENSAR AMB SENY

Hem parlat molt aquest trimestre sobre la perpetuïtat de la Llei Moral de Déu i hem subratllat una vegada rere l'altra que el missatge de Pau en el llibre de Romans no ensenya que la fe de cap manera suprimeix els Deu Manaments.

Però és fàcil quedar tan atrapats en la lletra de la Llei que oblidem l'esperit que hi ha al seu darrere. I aquest esperit és l'amor: l'amor a Déu i amor cap als altres. Si bé qualsevol pot professar amor, evidenciar aquest amor a la vida quotidiana pot ser un assumpte totalment diferent.

Llegeix Romans 12:3 al 21. De quina manera hem de manifestar amor pels altres?

Igual que a 1 Corintis 12 i 13, Pau exalta l'amor després de dedicar-se als dons de l'Esperit. L'amor (en grec, *ágape*) és el camí més excel·lent. “Déu és amor” (1 Joan 4:8). Per tant, l'amor descriu el caràcter de Déu. Estimar és actuar amb els altres com Déu actua, i tractar-los com Déu els tracta.

Pau aquí assenyalava que aquest amor s'ha d'expressar d'una manera pràctica. Sorgeix un principi important, i és la humilitat personal: la disposició a “que ningú no se sobreestimi més enllà del que cal” (Romans 12:3), una disposició a ser “afectuosos els uns amb els altres; en el respecte mutu” (Romans 12:10)* i la voluntat de “no us volguez fer els savis” (Romans 12:16)#. Les paraules de Crist sobre si mateix: “Carregueu-vos el meu jou i apreneu de mi, que sóc de cor benigne i humil, i trobareu descans per a l'ànima” (Mateu 11:29), capten l'essència d'això.

De totes les persones, els cristians haurien de ser els més humils. Al capdavant, fixa't com d'impotents som. Fixa't en com hem caigut. Mira quant depenem no només d'una justícia externa a nosaltres per a la salvació, sinó també d'un poder que obri en nosaltres per canviar-nos d'una manera que mai podríem aconseguir pel nostre compte. De què podem presumir? De què ens podem alegrar? De què podem sentir-nos orgullosos? Absolutament de res. Si partim d'aquesta humilitat personal, no només davant de Déu sinó també davant els altres, hem de viure com Pau ens amonesta a fer-ho en aquests versicles.

Llegeix Romans 12:18. Com estàs aplicant aquest advertiment a la teva pròpia vida avui? Necessites realitzar algun canvi d'actitud per fer el que diu aquí la Paraula?

* A la versió en espanyol, s'ha utilitzat la versió DHH: “preferencia y respet[arse] mutuamente”. (Nota del traductor).

A la versió en espanyol, s'ha utilitzat la versió NVI: y la voluntad de no creerse “los únicos que saben”. (Nota del traductor).

EL CRISTIÀ I L'ESTAT

Llegeix Romans 13:1 al 7. Quins principis bàsics podem aprendre, d'aquest passatge, sobre les maneres en què hem de relacionar-nos amb el poder civil del Govern?

Allò que fa tan interessants les paraules de Pau és que les va escriure durant una època en la qual un imperi pagà governava el món, que podia ser increïblement brutal, que era corrupte des de la base, que no sabia res sobre el veritable Déu i que en pocs anys iniciaria una persecució massiva contra els que volien adorar aquest Déu. De fet, Pau va ser assassinat per aquest govern! Però, malgrat tot això, Pau promovia que els cristians fossin bons ciutadans, fins i tot sota un govern com aquest.

Sí. I això és perquè la idea mateixa de govern es troba en tota la Bíblia. El concepte, el principi de govern, va ser ordenat per Déu. Els éssers humans necessiten viure en una comunitat amb reglaments, estatuts i normes. L'anarquia no és un concepte bíblic.

Amb tot, no vol dir que Déu aprovi totes les formes de govern o la manera en què s'administren tots els governs. Al contrari. No hem d'anar massa lluny, ja sigui en la història o en el món actual, per veure alguns règims brutals. No obstant això, fins i tot en situacions com aquestes, en la mesura del possible els cristians haurien d'obeir les lleis del país. Els cristians han de prestar lleial suport al govern mentre les seves demandes no entrin en conflicte amb les demandes de Déu. Hauríem de considerar amb molta cura i oració (i consultar-ho amb altres) abans d'emprendre un rumb que pugui comportar un enfrontament amb les autoritats existents. Sabem, per les profecies, que un dia tots els seguidors fidels de Déu s'enfrontaran amb els poders polítics que controlen el món (Apocalipsi 13). Fins llavors, hem de fer tot el possible, davant Déu, per a ser bons ciutadans en qualsevol país on visquem.

“Hem de reconèixer els governs humans com a institucions ordenades per Déu mateix, i ensenyar l'obediència a ells com un deure sagrat, dins de la seva legítima esfera. Però, quan les seves demandes estiguin en pugna amb les de Déu, hem d'obeir Déu abans que als homes. La paraula de Déu ha de ser reconeguda sobre tota altra legislació humana [...].

”No se'ns demana que desafiem a les autoritats. Les nostres paraules, siguin parlades o escrites, han de ser considerades acuradament, no fos cas que per les nostres declaracions sembléssim estar en contra de la llei i l'ordre, i deixem constància. No hem de dir ni fer cap cosa que pogués tancar-nos innecessàriament el camí” (*HAp 56*).

ESTIMAR-SE ELS UNS ALS ALTRES

“Mireu de no deure mai res a ningú, llevat del deure d'estimar-vos els uns als altres; perquè qui estima l'altre ja ha complert la Llei” (Romans 13: 8). Com hem d'entendre aquest versicle? Vol dir que, si estimem, llavors no tenim cap obligació d'obeir la Llei de Déu?

Tanmateix com Jesús en el Sermó de la Muntanya, aquí Pau amplia els preceptes de la Llei, mostrant que l'amor ha de ser el poder motivador darrere de tot el que fem. Com que la Llei és una transcripció del caràcter de Déu, i Déu és amor, per tant estimar és complir la Llei. Però Pau no està substituint una vaga norma d'amor pels preceptes clarament detallats de la Llei, com afirmen alguns cristians. La Llei Moral segueix vigent, perquè és la que assenyala el pecat, i qui va a negar la realitat del pecat? No obstant això, la Llei en realitat només es pot guardar en el context de l'amor. Recorda, alguns dels que van portar a Crist a la Creu després van córrer a la seva llar per guardar la Llei (del dissabte)!

Quins manaments cita Pau com a exemples que il·lustren el principi de l'amor en l'observança de la Llei? Per què aquests en particular? Romans 13:9, 10.

Curiosament, el factor de l'amor no era un principi recentment instaurat. Pau cita Levític 19:18: “Estimaràs el teu proïsme com a tu mateix” [SBT], per mostrar que el principi era part integral del sistema de l'Antic Testament. Un cop més, Pau apel·la a l'Antic Testament per recolzar la seva predicació evangèlica. Alguns esgrimeixen, a partir d'aquests versicles, que Pau ensenya que només estan vigents els pocs manaments esmentats aquí. Si fos així, llavors, vol dir que els cristians poden deshonrar als seus pares, adorar ídols i tenir altres déus davant el Senyor? Per descomptat que no.

Para atenció al context. Pau està parlant de la forma en la que ens relacionem amb els altres. Aborda les relacions personals, raó per la qual especifica els manaments que se centren en aquestes relacions. El seu argument, per descomptat, no s'hauria d'interpretar com l'anul·lació de la resta de la Llei (*veure* Fets 15:20; 1 Tessalonicencs 1:9; 1 Joan 5:21). A més, com ho assenyalen els escriptors del Nou Testament, mostrant amor als altres, mostrem el nostre amor per Déu (Mateu 25:40; 1 Joan 4:20, 21).

Reflexiona en la teva relació amb Déu i com aquesta relació es reflecteix en la teva relació amb els altres. Com és de gran el factor amor en aquestes relacions? De quina manera pots aprendre a estimar els altres com Déu ens estima a nosaltres? Què s'interposa en el teu camí?

ARA ÉS LA NOSTRA SALVACIÓ

“I a més a més, coneixent el temps: ja és hora que ens despertem del son, perquè ara la salvació és més a prop de nosaltres que quan vam creure” (Romans 13:11, SBT).

Com hem dit durant tot el trimestre, Pau tenia una prioritat molt específica en aquesta carta als romans, i era aclarir-li a l'església de Roma, especialment als creients jueus d'allà, el paper de la fe i les obres en el context del nou Pacte. El tòpic era la salvació, i com és que es considera just i sant al pecador davant el Senyor. Per ajudar a aquells que posaven tot l'èmfasi en la Llei, Pau va col·locar la Llei en el seu paper i context adequats. Tot i que en teoria el judaisme, fins i tot en temps de l'Antic Testament, era una religió de gràcia, va sorgir el legalisme i va causar molt de mal. Quanta cura hem de tenir com a església per no cometre el mateix error!

Llegeix Romans 13:11 al 14. De quin esdeveniment ens està parlant Pau, i com hauríem d'anticipar-nos a ell?

És fascinant que Pau digui als creients que despertin i que es controlin perquè Jesús torna. No importa que això hagi estat escrit fa gairebé dos mil anys. Hem de viure sempre preveient la proximitat de la vinguda de Crist. Pel que fa a tots nosaltres, pel que fa a les nostres experiències personals, la Segona Vinguda és tan propera com la possibilitat de la nostra pròpia mort. Ja sigui que la propera setmana o en quaranta anys la mort tancarà els nostres ulls, i ja sigui que hem de dormir només quatre dies o per quatre-cents anys, per a nosaltres no hi ha cap diferència. El proper del que serem conscients és la segona vinguda de Jesús. Com potencialment la mort sempre està a la cantonada per a qualsevol, el temps és realment curt, i tenim la salvació més a prop del que varem creure en un principi .

Tot i que Pau no toca molt el tema de la Segona Vinguda en el llibre de Romans, en les cartes als Tessalonicencs i als Corintis ho abasta amb molt més detall. Al cap i la fi, a la Bíblia és un tema fonamental, especialment al Nou Testament. Sense l'esperança que ens ofereix, la nostra fe en realitat no tindria sentit. En definitiva, què significa la “justificació per la fe” sense la Segona Vinguda, per materialitzar completament aquesta meravellosa veritat?

Si sabessis del cert que Jesús vindrà el proper mes, què canviaries a la teva vida i per què? Si creus que necessites canviar aquestes coses un mes abans que vingui Jesús, per què no hauries de canviar-les ara? Quina és la diferència?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: “A la Bíblia es revela la voluntat de Déu. Les veritats de la Paraula de Déu són l'expressió de l'Altíssim. Aquell que converteix aquestes veritats en part de la seva vida arriba a ser en tot sentit una nova criatura. No rep noves facultats mentals; en canvi, desapareixen les tenebres que a causa de la ignorància i el pecat ofuscaven el seu enteniment. ‘Et donaré un cor nou’ significa: ‘Et donaré una ment nova’. Al canvi del cor l'acompanya sempre una clara convicció del deure cristià, i la comprensió de la veritat. Qui amb oració dóna atenció estricta a les Escripures tindrà conceptes clars i judicis sans, com si al tornar-se cap a Déu hagués arribat a un pla superior d'intel·ligència” (MCP 2:93).

“El Senyor vindrà aviat, i hem d'estar preparats per rebre'l en pau. Resolguem fer tot el que està a les nostres mans per impartir llum als qui ens envolten. No hem d'estar tristos, sinó alegres, i recordar sempre al Senyor Jesús. Ell vindrà aviat, i hem d'estar preparats i esperar la seva aparició. Oh, com de gloriós serà veure-ho i rebre la benvinguda com els seus redimits! Llarg temps hem esperat; però la nostra esperança no ha de debilitar-se. Si tan sols puguem veure el Rei en la seva bellesa, serem benaurats per sempre. Em sento induïda a clamar amb veu forta: ‘Anem rumb a la pàtria!’. Ens estem acostant al temps quan Crist vindrà amb poder i gran glòria per portar els seus redimits a la seva llar eterna” (TI 8:264).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Repasseu a classe la pregunta del final de l'estudi del dijous. Quines han estat les respostes i com s'han justificat?
2. El tema de com ser bons ciutadans i bons cristians pot ser molt complicat de vegades. Si algú acudís a tu a la recerca de consell per defensar el que creu que és la voluntat de Déu, encara que això li generés conflictes amb el govern, què diries? Quin consell li donaries? Quins principis hauries de seguir? Per què és una cosa que hauríem de tractar amb tota serietat i pregària? (Després de tot, no tots els que són llançats a la fossa dels lleons surten il·lesos).
3. Què creus que és més difícil d'aconseguir: complir estrictament la lletra de la Llei o estimar a Déu i estimar els altres incondicionalment? O podries argumentar que aquesta pregunta presenta una falsa dicotomia? Si és així, per què?
4. En apropar-nos al final d'aquest trimestre, converseu a classe del què heu après del llibre de Romans que ens ajuda a entendre per què la Reforma va ser tan important. Què ens va ensenyar Romans sobre el que creiem, i per què?

LA VIDA CRISTIANA

Dissabte 23 de desembre

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Romans 14-16.

PER MEMORITZAR:

“Però tu, per què censures el teu germà? Per què t'en rius? Tots hem de comparèixer davant el tribunal de Déu” (Romans 14:10).

Ara estem a l'última part del nostre estudi de Romans, el llibre del qual va néixer la Reforma protestant, el llibre que més que qualsevol altre ha de mostrar-nos per què som protestants i *per què hem de seguir sent-ho*. Com a protestants, i especialment com a adventistes del setè dia, ens basem en el principi de *Sola Scriptura*, la Bíblia com l'única regla de fe. I és amb la Bíblia que vam aprendre la mateixa veritat que va fer que el nostre precursor espiritual, fa segles, se separés de Roma: la gran veritat de la salvació per la fe, una veritat que s'expressa amb molt poder a l'Epístola de Pau als romans.

Potser tot això pugui resumir en la pregunta del carceller pagà: “Senyors, què haig de fer per salvar-me?” (Fets 16:30). A Romans trobem la resposta a aquesta pregunta, i la resposta no era la que donava l'església en l'època de Luter. Per tant es va iniciar la Reforma, i aquí ens trobem avui.

En aquesta última secció, Pau es refereix a altres temes, potser no tan importants pel seu tema principal, però prou com per incloure'ls en la carta. Per tant, per a nosaltres, també són les Sagrades Escripures.

Com va acabar Pau aquesta carta, què va escriure i quines veritats hi ha per a nosaltres, els hereus no només de Pau, sinó també dels nostres precursors protestants?

FEBLE EN LA FE

A Romans 14:1 al 3, l'assumpte es refereix al consum de carns que podrien haver estat sacrificades als ídols. El concili de Jerusalem (Fets 15) va dictaminar que els conversos gentils havien d'abstenir-se de menjar aquests aliments. Però sempre estava l'interrogant de si les carns que es venien als mercats públics provenien d'animals sacrificats als ídols (*veure* 1 Corintis 10:25). A alguns cristians això no els importava gaire; per a altres, en canvi, si existia cap mena de dubte, optaven per menjar verdures. El tema no té res a veure amb la qüestió del vegetarianisme i la vida saludable. Pau tampoc s'insinua en aquest passatge que la distinció entre carns netes i immundes s'hagi abolit. Aquest no és el tema en qüestió. Si la frase: “uns creuen que poden de menjar de tot” (Romans 14: 2) s'interpretés com que ara es pot menjar qualsevol animal, net o impur, no estaria ben aplicada. Una comparació amb altres passatges del Nou Testament es pronunciaria en contra d'aquest ús.

Mentrestant, “rebre” al feble en la fe implicava atorgar la seva plena condició de membre i d'estatus social. No calia discutir amb la persona, sinó respectar-li* el dret d'opinió.

Quin principi hauríem d'aprendre, llavors, de Romans 14:1 al 3?

També és important reconèixer que, a Romans 14:3, Pau no parla negativament del “feble en la fe” (Romans 14:1, *SBT*)#. Tampoc li dóna consells a aquesta persona sobre com arribar a ser fort. Pel que a Déu concerneix, l'escrupolós cristià (aparentment els seus germans cristians el qualifiquen com excessivament escrupolós, no Déu) és acceptat. “Déu l'ha rebut”.

De quina manera Romans 14:4 amplia el que acabem de veure?

Tot i que hem de tenir en compte els principis vistos en la lliçó d'avui, no hi ha moments i llocs on a vegades necessitem intervenir i jutjar, no ja el cor d'una persona, però almenys les seves accions? Hem de fer un pas enrere i no dir ni fer res en cap situació? Isaïes 56:10 descriu als guardians com “gossos muts, que no poden bordar”. Com saber quan parlar i quan guardar silenci? Com aconseguim l'equilibri just?

* A la versió en espanyol: “*otorgarle*”. Prefereixo utilitzar el concepte “respectar” a “tolerar”. (Nota del traductor).

A *BEC*: “immadurs en la fe”. (Nota del traductor).

DAVANT EL TRIBUNAL

Llegeix Romans 14:10. Quina raó ens dóna Pau perquè siguem curosos en la manera de jutjar als altres?

De vegades tendim a jutjar amb duresa els altres, i sovint per allò mateix que fem nosaltres. Però sovint el que fem no sembla tan dolent per a nosaltres com quan els altres fan el mateix. La nostra hipocresia podrà enganyar-nos, però no a Déu, qui ens va advertir: “No jutgeu i no sereu jutjats; perquè amb el judici amb què judiqueu sereu judicats, i amb la mesura amb què mesureu haureu de ser mesurats. Per què et fixes en la brossa que hi ha a l'ull del teu germà, i no t'adones en la biga que portes al teu? O, com pots dir al teu germà: Deixa'm que et tregui la brossa que duus a l'ull, quan tens la biga en el teu?” (Mateu 7:1-4).

Quina és la transcendència de la declaració de l'Antic Testament que Pau presenta aquí? Romans 14:11.

La cita d'Isaïes 45:23 dóna suport a la idea que tots han de comparèixer davant el judici. “Tot genoll” i “tota llengua” individualitzen la convocatòria. La implicació és que cadascun haurà de respondre per la seva pròpia vida i les seves accions (Romans 14:12). En aquest sentit important, *no* som guardians del nostre germà.

Tenint en compte el context, com entens el que Pau diu a Romans 14:14?

El tema segueix sent els aliments sacrificats als ídols. Evidentment, el problema no és la distinció entre els aliments considerats nets i immunds. Pau està dient que no hi ha cap mal en consumir aliments que podrien haver-se ofert als ídols. De tota manera, què és un ídol? No és res (*veure* 1 Corintis 8:4), així que a qui li importa si algun pagà li va oferir el menjar a una estàtua de granota o de bou?

No s'hauria d'obligar a una persona a violar la seva consciència, fins i tot quan la seva consciència sigui massa susceptible. Els germans “forts” aparentment no entenen aquest fet. Menyspreaven la escrupolositat dels germans “febles” i els posaven obstacles en el camí.

En el teu zel pel Senyor, podries córrer el perill de caure en allò que Pau adverteix aquí? Per què hem de ser curosos i no pretendre ser la consciència dels altres, per més bones que siguin les nostres intencions?

CAP OCASIÓ D'ENSOPEGADA

Llegeix Romans 14:15 al 23 (veure també 1 Corintis 8:12, 13). Resumeix en les següents línies l'essència del que Pau està dient. Quin principi trobem d'aquest passatge que podem aplicar en tots els aspectes de la nostra vida?

A Romans 14:17 al 20, Pau col·loca diversos aspectes del cristianisme en una perspectiva adequada. Tot i que la dieta és important, els cristians no haurien de discutir perquè alguns decideixen menjar verdures en comptes de carn que potser va ser sacrificada als ídols. En canvi, han de posar l'accent en la justícia, la pau i el goig en l'Esperit Sant. Com podem aplicar avui aquesta idea a qüestions relacionades amb la dieta dins la nostra església? Per més que el missatge pro salut (i especialment els ensenyaments sobre la dieta) pugui ser una benedicció per a nosaltres, no tots veuen aquest tema de la mateixa manera, i hem de respectar aquestes diferències.

A Romans 14:22, enmig de tota aquesta conversa sobre deixar el tema a consciència de cadascú, Pau afegeix una advertència molt interessant: “Feliç el qui no s'inculpa a si mateix en allò que aprova” (SBT)*. Quina és l'advertència de Pau? Com equilibra això la resta del que diu en aquest context?

Has escoltat a algú dir, “A ningú li incumbeix el que menjo, el que em poso o quin tipus d'entreteniment consumeixo”? És això així? Ningú viu en un buit. Les nostres accions, paraules, fets, i fins i tot la nostra dieta, poden afectar els altres, per bé o per mal. Això no és difícil d'entendre. Si algú et mira i veu que estàs fent alguna cosa “incorrecte”, es podria veure influenciat pel teu exemple de fer el mateix. Ens enganyem si pensem el contrari. Adduir que no vas forçar la persona no ve al cas. Com a cristians, tenim responsabilitats envers els altres i, si el nostre exemple pot esgarriar a algú, en som culpables.

Quina mena d'exemple ofereixes? Et sentiries còmode si els altres, particularment els joves o els nous creients, seguissin el teu exemple en tot sentit? Què diu la teva resposta sobre tu?

* A BEC: “Feliç aquell qui no té dubtes dintre seu quan pren una decisió”. (Nota del traductor).

L'OBSERVANÇA DELS DIES

En aquest debat sobre no jutjar als que potser vegin algunes coses de manera diferent de la nostra, i no ser una pedra d'entrebanca per altres que es podrien ofendre amb els nostres actes, Pau planteja el tema dels dies especials que alguns volen observar i altres no.

Llegeix Romans 14:4 al 10. De quina manera hauríem d'entendre el que diu Pau? Aquests textos, diuen alguna cosa sobre el quart Manament? Si no, per què?

De quins dies està parlant Pau? Hi havia un conflicte a l'església primitiva pel que fa a l'observança o no d'alguns dies específics? Aparentment, sí. A Gàlates 4:9 i 10, Pau reprèn als cristians de Galàcia per observar “certs dies, mesos, estacions i anys”. Com es va assenyalar en la lliçó 2, alguns de l'església havien persuadit als cristians de Galàcia a circumcidat-se i a guardar altres preceptes de la llei de Moisès. Pau temia que aquestes idees poguessin danyar també a l'església romana. Però potser a Roma, particularment, eren els cristians jueus els que tenien dificultats per convèncer-se que ja no necessitaven observar les festivitats jueves. Pau està dient: Facin el que vulguin en aquest sentit; l'important és que no jutgin als que veuen l'assumpte de manera diferent de la de vostès. Pel que sembla, alguns cristians, per a més seguretat, van decidir observar una o més de les festes jueves. El consell de Pau és: deixin que ho facin, si ells estan convençuts que han de fer-ho.

No té cap justificació inserir el dissabte setmanal a Romans 14:5, com alguns suggereixen. Es pot imaginar a Pau assumint una actitud tan relaxada vers el quart Manament? Pau no anava a col·locar el manament del dissabte a la mateixa categoria que ho feia la gent que estava tensionada per la qüestió del consum d'aliments que podrien haver estat oferts als ídols. Tot i que aquests versicles comunament es fan servir com a exemple per demostrar que el dia de repòs sabàtic ja no és obligatori, aquests versicles no diuen res d'això. Utilitzar-los d'aquesta manera és un bon exemple d'allò que Pere va advertir que feia la gent amb els escrits de Pau: “Com [...] en totes les seves cartes en que parla d'aquestes coses; en elles hi ha algunes coses difícils d'entendre, que els ignorants i els inestables tergiversen, com també les altres Escripures, per a la seva pròpia perdició” (2 Pere 3:16).

Quina ha estat la teva experiència amb el dissabte? Ha estat la benedicció que estava destinat a ser? Quins canvis pots fer per experimentar més plenament allò que el Senyor t'ofereix en el dia de repòs?

PARAULES FINALS

Llegeix Romans 15:1 al 3. Quina important veritat cristiana es troba en aquests textos? De quina manera aquest passatge capta gran part del que vol dir ser seguidor de Jesús?

Quins altres versicles ensenyen la mateixa idea? Més encara, de quina manera pots viure aquest principi personalment?

En arribar a la fi de la seva carta, quines variades benediccions va pronunciar Pau? Romans 15:5, 6, 13, 33.

El Déu de la constància* vol dir el Déu que ajuda els seus fills a suportar resoltament. El mot traduït com “constància” és *hupomone*, i significa “fortalesa” o “tenacitat inalterable”. La paraula per a “consolació” pot traduir-se com “motivació”. El Déu de la motivació és el Déu que anima. El Déu de l'esperança és el Déu que li ha donat esperança a la humanitat. Així mateix, el Déu de pau és el Déu que dona la pau i en qui podem tenir pau.

Després de molts salutacions personals, com acaba Pau la seva carta? Romans 16:25-27.

Pau acaba la seva carta en gloriosa lloança a Déu. Déu és Aquell en qui els cristians romans, i tots els cristians, podem confiar, sense perill, per confirmar la nostra condició de fills i filles redimits de Déu, justificats per la fe i, ara, guiats per l'Esperit de Déu.

Sabem que el Senyor va inspirar a Pau perquè escrivís aquesta carta en resposta a una situació específica en un moment determinat. El que no sabem són tots els detalls que el Senyor li havia revelat a Pau sobre el futur.

Sí, Pau sabia bé el que era l'apostasia (2 Tessalonicencs 2:3), encara que el text no diu quant sabia sobre això. En síntesi, no sabem si Pau tenia alguna idea del paper que ell i els seus escrits, especialment aquesta carta, tindrien en els esdeveniments finals. D'alguna manera, no és tan rellevant. El que sí que importa és que el Protestantisme va néixer d'aquests versicles i que, en ells, els que procuren romandre fidels a Jesús han tingut, i tenen, el fonament bíblic sobre el qual basar la seva fe i compromís, fins i tot quan el món es meravelli “darrere la bèstia” (Apocalipsi 13:3).

* Romans 15:5, versió *BEC*: “Que el Déu de la constància i el consol us concedeixin la mútua harmonia, segons l'exemple de Crist Jesús”; versió *SBT*: “I que el Déu de la perseverança i de la consolació us doni de tenir la mateixa manera de pensar els uns amb els altres, segons Crist-Jesús”. (Nota del traductor).

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Llegeix “La unidad y el amor en la iglesia” i “Amor para los que yerran”, a *Testimonios para la iglesia*, vol. 5, pàgs. 451, 452, 569-571; i “Ayuda para los tentados”, a *El ministerio de curación*, pàg. 123.

“S'em va mostrar el perill que afronta el poble de Déu quan mira als germans White, i creu que han d'acudir on ells estan per portar les seves càrregues i demanar-lis consell. Això no ha de ser així. El compassiu i amant Salvador els convida a acudir a ell quan estan treballats i cansats, i els farà descansar [...]. Molts ens pregunten: ‘Puc fer això?’, ‘He de fer o no aquest negoci?’. O, pel que fa a la roba: ‘Puc utilitzar aquest vestit, o l'altre?’. Els hi responc: ‘Vostès pretenen ser deixebles de Crist. Estudiïn la Bíblia. Llegeixin acuradament i amb oració la vida del nostre estimat Salvador quan va habitar entre els homes sobre la Terra. Imitin la seva vida, i així no s'apartaran de la senda estreta. Refusem emfàticament ser consciència per a vostès. Si els diguéssim exactament el que han de fer, ens mirarien perquè els conduïssim, en lloc d'anar directament a Jesús per si mateixos” (TI 2:108).

“No hem de col·locar la responsabilitat del nostre deure en els altres, i esperar que ells ens diguin allò que hem de fer. No podem dependre de la humanitat per obtenir consells. El Senyor ens ensenyarà el nostre deure tan voluntàriament com ensenyaria a qualsevol altra persona [...]. Els que decideixin no fer en cap ram alguna cosa que desagradi a Déu sabran, després de presentar el seu cas, exactament quina conducta seguir” (DTG 622).

“Sempre hi ha hagut a l'església els que s'inclinen constantment a la independència individual. Semblen incapaços de comprendre que la independència d'esperit pot induir a l'agent humà a tenir massa confiança en si mateix, i a confiar en el seu propi judici abans de respectar el consell i estimar degudament el judici dels seus germans” (HAp 132, 133).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

Tenint en compte alguns dels temes d'aquesta setmana, reflexiona sobre la manera en què, com a cristians, podem trobar l'equilibri adequat en:

- a) Ser fidels en allò que creiem, però sense jutjar a uns altres que veuen les coses de manera diferent de nosaltres.
- b) Ser fidels a la nostra consciència i no pretendre ser la consciència dels altres mentre, al mateix temps, busquem ajudar els que creiem que estan en l'error. Quan parlar i quan guardar silenci? Quan som culpables si guardem silenci?
- c) Ser lliures en el Senyor i, al mateix temps, donar-nos compte de la nostra responsabilitat de ser un bon exemple per als que podrien estar observant-nos.